TÜM PERİ MASALLARININ SONUNU GETİRECEK.

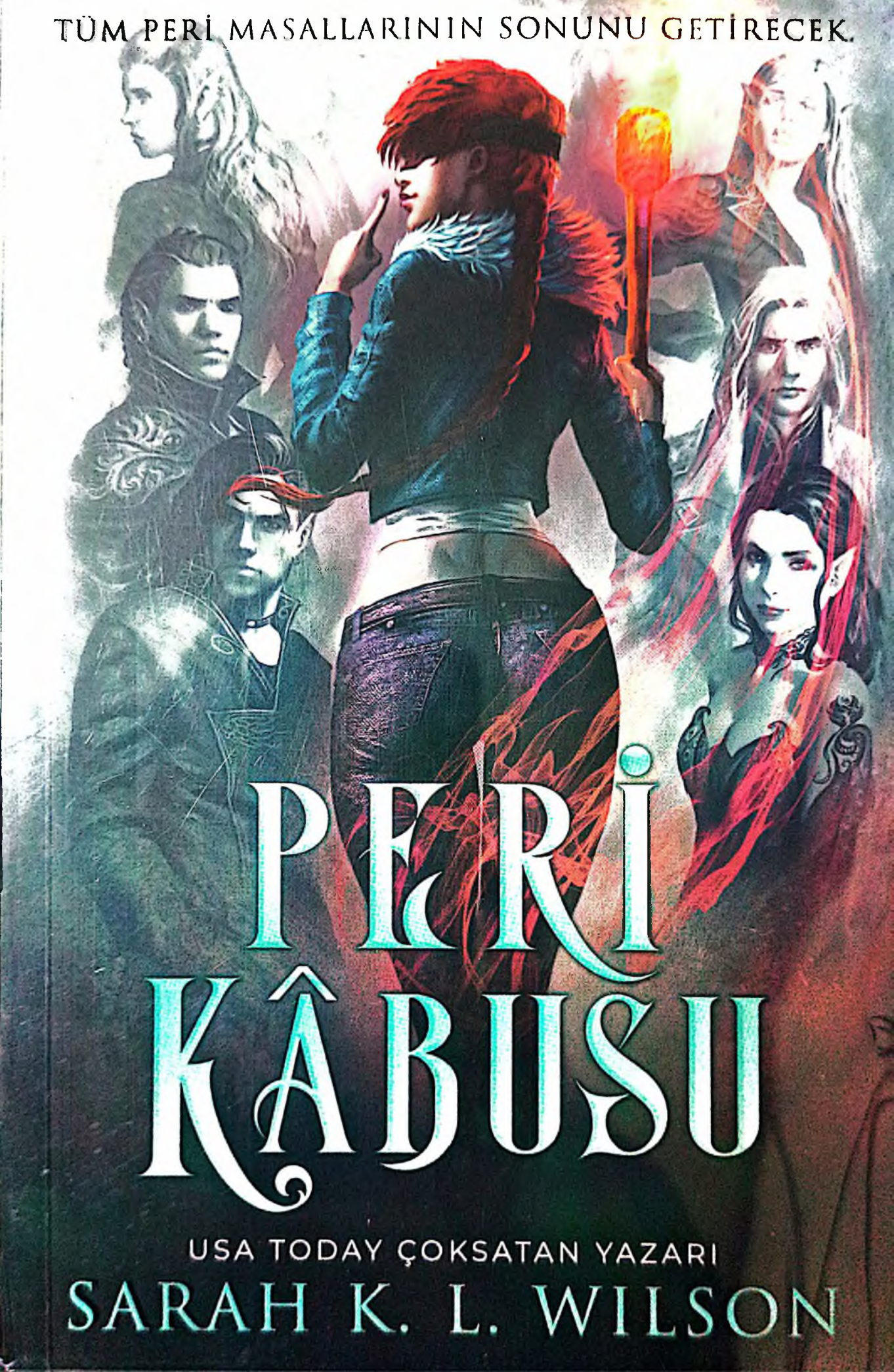

PERİ KÂBUSU

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

SARAH K. L. WILSON

BÜYÜ İMKÂNSIZ VE SİNİR BOZUCUYDU... VE TEK UMUDUYDU.

Allie Hunter tek müttefikini satmış ve nihayet babasıyla birlikte kasabalarına dönmüştü. Ama Periler Diyarı'nda geçen bir hafta Ölümlüler Dünyası'nda yıllara bedeldi ve insanlar artık ona güvenmedikleri gibi Allie de kendini evinde hissetmiyordu.

Kasabasında Avcı'nın yerini Şövalyeler almıştı ama onlar da sadece kendi çıkarlarını düşünüyor gibiydi. Ölümlüler Dünyası'nda zaman geçirdikçe Allie, Perilerle insanlar arasındaki farkın düşündüğü kadar büyük olup olmadığını sorgulamaya başlayacaktı.

Kimsesi olmasa da o hâlâ Avcı'ydı ve Periler Diyarı'na kaçırılan çocukları kurtarmalı, ikizinin başlattığı savaşı engellemeli ve bunların hepsini tek başına yapmalıydı.

THG 0056731 YIE

ISBN 978-625-6149-86-1

www.indigokitap.com
9 786256 149861
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

viren:
sak Canikkas Yunuk

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

PERİ KÂBUSU

SARAH K. L. WILSON

Çeviren: Başak Çatıkkaş Yumuk

İNDİGO KİTAP

Duzenleme
Ny.ozlem

BİRİNCİ KİSİM

"Karmaşık olanlara çok uzun süre bakarsan, sen de karmaşık olursun. Sana yapılan adaletsizliklere fazla öfkelenirsen, sen de adaletsiz olursun. Sana yapılan zalimlikler karşısında yüreğin taşlaşırsa, sen de zalim olursun. Bırak için kan ağlasın, acı çek, haksızlığa uğra, hüzün dolu sıcak gözyaşları aksın gözlerinden; acından ve kederinden yeni bir hayat doğacaktır."

–Gezginlerin Atasözü

BÖLÜM 1

Gazap. Kıvranmak. Hortlak. Çelenk.*

Bu kelimeler zihnimde tekrar tekrar dönerken ellerimle söğüt dallarını büküyordum. Scouvrel, bunların "Peri" kelimesinin de kökeni olan *wrae* kelimesinden türediğini söylemişti.

Hepsinin aynı olduğu konusunda haklıydı. Beni bir şarap fıçısında boğar ve kafesten çıkarmaya çalışırlarken Perilerin gazabını hissetmiştim. Babamı bir ağaca çivilediklerinde de hissetmiştim.

Perilerin sahte neşeleri ve korkunç pazarlıklarının yankılarında kıvrandırıcı acılarını hissetmiştim.

Gerçek görüşümle dünyalarına baktığımda nasıl çelenkler gibi büküldüklerini görmüştüm.

Artık insan olmayan kız kardeşim Hulanna gibi, hortlaklar misali nasıl solup gittiklerini görmüştüm.

Çarpık. Atalarımızın kastettiği şey buydu. Öfkeyle, acıyla, ölümle çarpıklaşmışlardı. Elleri çarpıktı. Her şeyleri çarpıktı.

Ve ben de gitgide onlara benziyordum.

Tıpkı yaptığım bu çelenkler gibi bükülüyordum.

---

* Bu kelimeler İngilizce'de sırayla Wrath, Writhe, Wraith, Wreath kelimelerinin Türkçe karşılığıdır ve metindeki "wrae" kelimesiyle okunuş benzerlikleri önem taşımaktadır. (ç.n.)

İlahicilerin verandasının basamağında yanımda oturan annem, "Güzel, neredeyse bitirmişsin," dedi. "Düğün için çok fazla çelenge ihtiyacımız var. Topraksürenlerin neden kış üstü düğün planladığını bilmiyorum. Sanırım son zamanlarda hepimiz biraz gergin olduğumuz için işleri rayına oturtmak istiyorlar."

Annemin on yıl daha yaşlı, on yıl daha yıpranmış görünmesine hâlâ alışamamıştım. Özenle büründüğü sakin dış görünüşünün ardında gözleri hayatla parlamaya başlıyordu. Ama fark etmediği bir anda ona bakarsam, yüzeyin altında kaynayan derin acıyı ve içinden çıkmakta zorlandığı uzun süreli depresyonu görebiliyordum.

Hepimizi on yıl boyunca kaybetmişti. Dul kalmıştı ve ikiz çocukları utanç kaynağı olarak görülmüştü. Bunun ne kadar korkunç olabileceğini düşünemiyordum. Geri döndüğüm ilk gece bunu hayal etmeye çalışmıştım ama sadece hayal etmesi bile çok acı verdiği için bundan kaçınmıştım. O on yıl içinde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışmak daha kolaydı.

"Babam nasıl?" diye sordum.

Boğazını temizledi. İkimiz de gerçeği bilmemize rağmen annem onun hakkında konuşmayı seviyordu. Konuşurken hafifçe gülümsedi.

"Eskisinden daha sağlıklı. Yaraları kapandı. Goodie Herben'in şifalı bitkiler konusundaki yeteneği sayesinde enfeksiyonu tekrarlamayacak. Belki yakında bir şeyler hatırlamaya başlar."

Bu konuda da fazla düşünmemeye çalışmıştım. Babam annemi hatırlıyordu. Neyse ki. O ilk gece, kâbuslarından uyanan babamın annemi tanıyınca attığı sevinç çığlıklarını duyduğumda her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm.

Olen'ın annesini ve babasını da hatırlamıştı. Bu da iyiydi. Evi öfkeli köylüler tarafından işgal edilen ve Periler yüzünden ailesini kaybeden annem son on yıldır onlarla birlikte yaşıyordu. Döndüğümden beri benim bile burada kalmama izin vermişlerdi. Daha doğrusu Olen'ın annesi izin vermişti. Babası pek bir şey söylemezdi. Sadece sürekli çalıp söyler, bir şarkıdan diğerine ve ardından bir sonrakine pürüzsüzce geçerdi. Şimdi de verandada arkamızdaki sallanan sandalyesinde çalıyor, biz de toplumumuzda üzerimize düşen görevi yerine getirerek düğün için çelenk örüyorduk.

Babam beni ya da Hulanna'yı hatırlamıyordu. Daha doğrusu sevgili eşi Genda'yla, yani annemle evlendikten sonra doğan hiç kimseyi hatırlamıyordu. Bizi büyüttüğünü ya da kurtarmak için Peri Diyarı'na geldiğini hatırlamıyordu. Zamanının çoğunu boşluğa bakarak, sadece kendisiyle konuşulduğunda cevap vererek, anneme tatlı tatlı gülümseyerek ve bana şaşkın gözlerle bakıp kalbimi kırarak geçiriyordu.

İstediğim mutlu son bu değildi.

Geri döndüğümde böyle olmaması lazımdı. Hem de hiçbirinin.

Gazap. Kıvranmak. Hortlak. Çelenk.

Son söğüt dallarını da öfkeyle bir çelenk haline getirdim.

Kasabanın geri kalanıyla birlikte hayatın adil davranmadığı biz zavallılar da düğünde olacaktık. Kimseye söylememiş olmama rağmen kendi düğünümü düşünmeden edemiyordum. Ne de olsa kandırılmıştım, yani bu yüzden bir kutlama planlamayacak ya da insanlara benim için sonu gelmeyen çelenkler hazırlatmayacaktım.

O aptal yeşil bandajı ellerimin etrafına dolarken Düzenbaz'ın yaptığı şeyin bu olduğunu bilmeliydim. Kasabamızda

daha önce binlerce yeşil evlilik kurdelesi görmemiş miydim? Köyün yaşlılarının nişanlıların ellerine bu kurdelelerden doladığını ve çiftler utangaç utangaç, "Ediyorum," diye mırıldanırken onları birbirine bağladıklarını görmemiş miydim?

Biz de Scouvrel'la, "Ediyorum," demiştik ama o zaman bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım.

Ona, iznim olmadan benimle evlendiği için mi yoksa bana bunu çileden çıkamayacağım kadar geç bir noktada söylediği için mi daha çok kızgın olduğumu bilmiyordum. Korkak herif. Onu deşecek ve içorganlarından bir çelenk yapacaktım.

Ama yapamazdım.

Çünkü burada sıkışıp kalmıştım.

Ve onu düşünmek canımı acıtıyordu.

"Çelenkleri kasaba meydanına getirebilir misin, Allie?" diye sordu annem nazik bir gülümsemeyle.

Çelengimi basamağa bıraktım ve boğazında düğümlenen sesi duymazdan gelerek eğilip ona sıkıca sarıldım.

"Elbette," dedim, gözyaşlarıma engel olarak. Kollarımda tir tir titrerken kaybolan yıllarını, bozulan evliliğini ve arkadaşlarının torunları olurken onun on yedi yaşında kalan kızları gibi asla dile getirmediği şeyleri düşündüğünü biliyordum.

Ama bu konular hakkında konuşmazdık. Sanki ikimiz de bunları yüksek sesle söylersek paramparça olmaktan korkuyorduk, bu yüzden konuşmak yerine ona daha sıkı sarıldıktan sonra sahte bir hevesle merdivenlerden kalkıp yaptığım yirmi çelengi topladım ve sicimle hızlıca bağlayıp bir omzuma çelenkleri, diğer omzuma da sırt çantamı taktım.

Annem, "Akşam görüşür müyüz?" diye sorarken cümlenin sonunda nefesi kesildi ve ben hissettiğimden daha emin bir

tavırla başımı salladım. Eve gelmeden önce her gece yaptığım gibi yine çemberin içinden geçmeye çalışacağımı bilmesine gerek yoktu. Sonuçta her gece olduğu gibi muhtemelen yine başarısız olacaktım.

BÖLÜM 2

Göz bağım sıkı sıkıya bağlıydı ve elim kolum çelenkler ve çantamla dolu olduğundan, parlayan yollara bakmak için her zaman yaptığım gibi göz bağımı aşağı çekemiyordum ama ayaklarım kontrol etmek için âdeta kaşınıyordu. Tüm yolların bir yere çıktığını biliyordum; tıpkı her zaman kemerime bağlı olan kafese ve boynumdaki ipte asılı duran kesede sakladığım anahtara çıkan yollar gibi.

Diğer yolları da takip etmem gerekiyordu ama henüz fırsatım olmamıştı. Artık üzerimde çok fazla göz vardı. İnsanlar sürekli beni izliyordu. İnsanların yanından geçerken birden fazla kez, "Dönüşmüş," diye fısıldadıklarını duymuştum ve bana tekrar güvenebilmeleri için şüphe çekmemem gerekiyordu.

İlahicilerin evinden geniş Kuzey Yolu'na giden patikadan aşağı doğru yürüdüm. Köye doğru aceleyle ilerlerken gözler üzerimdeydi. Kesilmiş odunlarla dolu arabasını çeken Budayıcı'ya neşeyle el salladım. Gözlerini göz bağımdan ayırmaksızın yavaşça başıyla selam verdi. Bana karşı temkinliydi. Hepsi öyleydi.

Tam bir haftadır evdeydim ve hâlâ bir insan mı yoksa bir hikâyeden fırlamış bir Dönüşmüş mü olduğuma dair endişeleri vardı. Onlara kanayabildiğimi göstermek için birkaç kez

elimi kesmiştim; bunun neden iyi bir test olduğunu düşündüklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Perilerin de kanayabildiğini görmüştüm ama bunu onlara söylemek istememiştim. Köydeki her insan için elimi kesemezdim. Sadece şüpheci bakışlara alışıyordum. Bir avare gibi çantamı her zaman yanımda taşımamın muhtemelen bir faydası olmuyordu. Ama çok fazla sürprizle karşılaşmıştım ve erzaksız yakalanmak istemiyordum. Ve kimsenin içimdeki ayı postu büyüklüğündeki fare postunu bulmasını istemiyordum. İnsanlar bunu kesinlikle şüpheli bulurdu.

Etrafa karşı sahte bir özgüven takınarak hızlı ve kararlı adımlarla patikadan aşağı doğru yürüdüm. *Bana bakmanız için bir sebep yok. Görecek bir şey yok.*

Göz bağım bir gözümden kayınca tökezledim ama hemen kendimi toparladım. Hâlâ dünyaya bu şekilde bakmakta zorlanıyordum; bir gözüm insanların gördüklerini görürken çoğunlukla kör olan diğer gözüm sadece ruh kalıntıları tarafından yönlendiriliyordu.

Ruh görüşümde küçük ve Peri bir baykuş griffonun uçarak geçtiğini gördüm. Başımı çevirip gidişini izledim, ardından endişeyle etrafıma bakındım ama patikadaki hiç kimse ne onu ne de beni fark etmiş gibiydi. On yıl. On yıl içinde Periler bu ormana alışmışlardı. Ne tür bir bela çıkarmanın peşindelerdi? Gözlerimi kısıp bunu düşündüm. Perilerin yerel hayvan popülasyonuna ne gibi zararlar verdiğini araştırmam gerekiyordu.

Ve bir tanesini yakalayabilirsem, o da ilginç olabilirdi.

Olen'ın iki muhafızı kasabanın sınırında araç geçişlerinde indirip kaldırdıkları boyalı bir direğe yaslanmıştı. Bana baktıktan sonra direğin yanında tuttukları deftere bir şeyler yazdılar.

Bu değişikti.

Çok fazla değişiklik vardı.

Onları görünce göğsüm sıkıştı. Onlar bana yabancıydı, ben de onlara. Bu da garip bir şekilde, şimdiye kadar evim olarak gördüğüm tek yerde yabancı olduğum anlamına geliyordu. Burası bensizken gelişmiş ve başka kişiler tarafından sahiplenilmişti.

Bunu ormanda da hissedebiliyordum.

Bir zamanlar kendi bedenim kadar tanıdık olan bu yer artık bana yabancı geliyordu. Midemin kasılmasına, kalbimde bir boşluk hissetmeme neden oluyordu.

"Allie!"

Yumuşak toprağa çarpan toynakların sesi beni hâlâ şaşırtıyordu. Eskiden Skundton'da pek sık duyabileceğiniz bir ses değildi ama artık atları sıklıkla duyuyordum.

Soğuk sonbahar havasmda hızlı hızlı solurken ağzından buhar çıkan bir atın üzerinde Olen geldi. At bana gözlerini devirdikten sonra kenara çekildi. Yükümü tek tarafta topladım ve serbest kalan elimle göz bağımı yukarı çektim.

"Sakin ol, Çiçek, sakin ol," dedi Olen eliyle kısrağın gövdesini okşayarak. Onu her gördüğümde hâlâ keskin bir acı hissediyordum. İriyarı vücuduyla artık yetişkin bir adam olmuştu. Bense hâlâ kız çocuğuydum. Dünyaya ayak uyduramamıştım. "Seni görünce neden bu kadar gerildiğini bilmiyorum."

"Belki de köyün Avcı'sı olduğumu duymuştur," dedim kısrağa yan yan bakarak. Birbirimize duyduğumuz hoşnutsuzluk karşılıklıydı. Onu her gördüğümde aklıma Peri Diyarı'ndaki tekboynuzlu atlar ve ruhani iskeletlerinden sarkan çürümüş etleri geliyordu.

Olen tuhaf bir kahkaha attı. "Kasabanın o rolden kurtulduğunu biliyorsun, Allie. Ben Şövalye olarak kasabayı

savunuyorum. Yemek için avlanmamıza gerek yok. Koyun, tavuk, inek ve keçi yetiştirdik. Savunma için Avcı'ya ihtiyacımız yok. Skundton'daki her sağlıklı erkek savunma birliğimin parçası. O yayı taşımana gerçekten gerek yok."

Çelenkleri omzumda biraz daha yukarı çekince sadağımla yayıma sürtündüler. Kaşlarımı çattım. Yayımı ve oklarımı bırakmayacaktım. Ne Olen ne de başkası için.

"Sen bir genç kızsın, Allie. Bırak da seni *biz* koruyalım. Ailenin başına gelenlere hepimiz üzülüyoruz."

"Tabii," dedim, sesimden alay akıyordu.

Beni aşağılayarak konuşuyordu.

Yine.

Tıpkı dün gece ailesinin evine gidip onu ateşin önünde bir koltuğa uzanmış çayını yudumlarken bulduğumda yaptığı gibi.

"Heldra ve ben sizin için bir yer bulduk, Allie," demişti gülümseyerek. "Ailemin evi çok kalabalık oldu. Annemin misafir ağırlamayı sevdiğini biliyorum ama artık geri döndüğüne göre kendine bir hayat kurmalısın."

"Yarın evimizi yeniden inşa etmeye başlayacağım," demiştim beceriksizce. Nasıl yeniden inşa edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama ben de İlahicilerle yaşamaktan nefret ediyordum. Kendime ait bir alana ihtiyacım vardı.

Olen başını iki yana sallamıştı. "Çoban'ın ineklerinin otlak alanını genişletmek için o araziyi biz satın aldık. Hayır, Heldra ve ben seni Kökkazıcıların yanına yerleştirmekten bahsediyorduk. Aden'in karısı yedinci çocuklarına hamile ve yardıma ihtiyacı olabilir."

"Çocuklara *benim* bakmamı mı istiyorsunuz?" diye sormuştum dehşet içinde. Hangi aklı başında ebeveyn küçük

çocuklarına benim gibi kana susamış bir kâbusun bakmasını isterdi ki? "Çocuklarla aram kötüdür. Onları ağlatırım."

"Edrina'nın yardıma ihtiyacı olabilir. O senin arkadaşındı. Hatırladın mı?"

Sanki unutabilirmişim gibi! Onlar için on yıl geçmiş olabilirdi ama benim için iki hafta öncesine kadar hepimiz gençtik.

"Hulanna'nın arkadaşı," diye düzelttim çünkü başka ne diyebilirdim ki?

"Öyle ya da böyle," dedi Olen kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gülümseyerek. "Bu herkes için mükemmel olacak."

Ben hariç.

Hayır deme zahmetine bile girmemiştim. Rüzgârlı gecede hışımla dışarı fırlayıp çembere gitmiş ve gözyaşları içinde anahtarı tutup açılması için yalvarmıştım.

Bütün gece orada kalmıştım ve bu sabah şafak sökerken döndüğümde annem boş bir gülümsemeyle bana bir bıçak uzatmış ve düğün için çelenk yapmamı söylemişti.

Ben de iyi bir kız olup dediğini yapmıştım.

Daha ne istiyorlardı ki?

Aklımın Scouvrel gibi düşünen küçük bir parçası buna gülüyordu çünkü ne istediklerini çok iyi biliyordum. Benden başka birini istiyorlardı. Hulanna'nın çembere girmeden önce olduğu kızı istiyorlardı. Edrina gibi yedi çocuklu bir kız istiyorlardı.

Allie'yi, zor olanı, tek bir Peri'yi ve onun tek kulağını düşünmeden duramayan kızı istemiyorlardı.

"İlgin için teşekkür ederim," dedim Olen'a sertçe. "Şövalye olmak güzel bir şey olmalı."

Gülümsemesi abartılı, ses tonuysa fazla ciddiydi. Biri *onu* şaraba daldırsa gerginliği giderdi.

"Bu büyük bir onur. Layıkıyla yaşatmaya kararlıyım."

"Edrina'nın yanına taşınmayacağımı biliyorsun, değil mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Çelenkleri bırakacağım kasaba meydanına varmak üzereydik. Sonra da o büyülü izlerden birini takip edip neler görebileceğime bir bakacaktım.

"Sen kasabamızın bir parçasısın, Allie," dedi Olen. Zırhında bir şey parlayınca bir an için Scouvrel'ı görür gibi oldum; yüzündeki saf şaşkınlık yerini neşeye bıraktı.

Kalbim ormanda bir geyik görmüşüm gibi çarpmaya başladı. Yutkunup heyecanımı bastırdım. O burada değildi. Sadece hayal gücümdü.

Olen'a cevap vermeden önce, bıraktığım yere hiç benzemeyen kasabaya dikkatle baktım. Taş döşeli meydana ve oldukça hareketli üç hana. Biri ortadaki kuyunun üzerine bir çatı inşa etmişti ve suyu daha çabuk yukarı çekmek için süslü bir kol takılmıştı. Saz çatılı yüksek evlerin yarısını bile tanımıyordum, hatta bir tanesinde kiremit bile vardı! Yeni açılan demir atölyesi ve büyütülmüş kasapla burası sanki başka bir kasaba gibiydi.

Kasabanın merkezine yapılmış güzel taş evi, dar avlunun etrafındaki küçük taş duvarları ve Olen'ın arkadaki çamaşır ipine asılmış şatafatlı kıyafetlerini fark etmemek mümkün değildi. Evin yanında hem kışla hem de hapishane gibi görünen uzun, alçak bir taş ev vardı. Görünen o ki bu değişiklikler sayesinde birilerinin durumu iyiydi ve o kişi de karşımda dikilen Şövalye İlahici'ydi.

"Öyle miyim, Olen?" Scouvrel'ın yüzü gerçekten göğüs zırhındaydı. Dudaklarını oynatarak, "İşe yarıyor," dedi. Göz bağımın ardından dikkatle bakınca gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

İpeksi ses tonuyla, "Olen'ı hatırlıyorum," dediğini duydum. "Seni o küçük kasabada kafesleyebileceğini sanıyordu.

Ne tatlı bir dar görüşlülük. Ona evlendiğimizi söylesen eğlenceli olmaz mı?"

Bir şeyler duyuyordum ama gerçek olamazdı. Kendime gelmek için başımı iki yana salladım. Babam gibi *delirmeyecektim.*

Olen kaşlarını çattı. Ona adıyla hitap etmemden hoşlanmıyordu. Muhtemelen ona tıpkı benim gibi küçük, önemsiz bir kasabadan geldiğini ve nerede olabileceğini hatırlatıyordum. Benden çatık kaşlı, kızıl saçlı çocukları olacağına Heldra'yla evlenmiş ve pembe yanaklı güzel çocukları olmuştu. Kaybolan oğulları dışında da hepsi sağlıkla büyüyorlardı.

"Elbette öylesin, Allie ve biz kendi insanlarımıza değer veririz. Heldra, Edrina'ya yardım etme teklifinin seni aşağılamış olabileceğini düşündü. Bir kadının kendi evini isteyeceğini söyledi."

Gayriihtiyari homurdandım. On yılımı geri istiyordum, kız kardeşimin bir orduyla o büyülü çemberden geçmesine engel olmak ve kasabamın kayıp çocuklarını geri getirmek istiyordum. Çok şey mi istiyordum? Ailemdeki herkesin güvende olmasını ve etrafındakilere zarar gelmemesini istiyordum. Kendime ait bir ev arzusu bu listede oldukça alt sıralardaydı, hem de o *kesinlikle benim* olan topraklarda inek otlatırlarken.

Ah, bir de Scouvrel'ı bulup bütün bu evlilik saçmalığıyla ilgili hesap sorduğum zaman yüzünün alacağı şekli görmek istiyordum. Bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü açıklayacaktı bana. İstediğim buydu.

"Bu sabah Sör Eckelmeyer'a yazdığım mektuba bunu da ekledim. Sen... öhöm... buradan gittiğinde çocuklar çok küçük olduğu için şu an senin yaşıtın köylü çocuklardan biriyle evlenmeyi tuhaf bulabileceğini düşündüm." Ağzımın nasıl

açık kaldığını fark etmeden ciddi bir şekilde konuşmaya devam etti. "Ve tabii ki, bir zamanlar yaşıtın olan bizlerden birinin seninle evlenmesi de çok tuhaf olurdu." Birden, çıplak vücuduna battaniye sararken yatak odasına girdiğimi hatırladım. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "On yıl çok uzun bir süre ve hepimiz evlenmemiş olsak bile hayatlarımıza devam ettik. İşte bu yüzden ondan hem bana yardım etmesi hem de seninle evlenmesi için gelecek vaat eden şövalye yaverlerinden birini buraya göndermesini rica ettim."

"*Ne* yaptın?" Of. Üzgün olduğumda sesimin bu kadar tiz çıkmasından nefret ediyordum. Bu feryatla kulaklarım hasar görmüştü.

Olen atının üstünde bir elini kalçasına koyarak bir üstünlük gösterisinde bulundu ama Çiçek öyle bir alayla homurdanmaya başladı ki pek öyle görünmedi.

"Sana bir koca ve ev bulmak için gereken şeyleri yapıyorum. Bu kadar nankör olmana şaşırdım, Alastra Hunter. Bu senin için büyük bir onur."

Dümdüz bir sesle, "Ben zaten evliyim," derken Scouvrel'ın göğüs zırhının üstünde kıs kıs güldüğüne yemin edebilirdim.

Benim de gülesim geldi ve çelenklerimi kasaba meydanını süsleyen insanların ördüğü diğer çelenklerin yanma bırakmak için uzaklaşırken yüzümde beliren küçük hınzır sırıtışa engel olamadım. Omzumun üzerinden baktığımda Olen'ın atının üzerinde donakaldığını ve ağzının şaşkınlıktan bir karış açıldığını gördüm.

"Hiç komik değil, Allie!" diye seslendi uzun bir süre sonra.

Ama aslında gerçekten komikti.

Evlenmem en azından *bu* açıdan iyi olmuştu.

BÖLÜM 3

Bir baykuş griffon daha! Bu şeyler her yerdeydi. Tavşan gibi ürüyor olmalıydılar. Gelincik, sansar ve benzeri hayvanlarla dolu alanı ele geçirmişler, sincapları ve tavşanları pervasızca öldürüyorlardı.

Birilerinin bu istilacılarla baş etmesi gerekiyordu yoksa gelincik ve sansar popülasyonunu yok edeceklerdi. Ama göremedikleri bir türle nasıl baş edebilirlerdi ki? Patikada çömelip onları ayağıma getirecek ekmek kırıntıları serperek cezbetmeye çalışmıştım ama şimdiye kadar şansım yaver gitmemişti. Belki de sadece etoburdular.

Tekrardan Avcı olma arzusuyla avuçiçlerim kaşınıyordu. Onları yakalamayı deneyebilirdim.

Sen artık bu değilsin, Allie, diye hatırlatmak zorunda kaldım kendime. *Birini alıp evcil hayvan olarak beslesen daha iyi olur. En azından bunun için kimse sana kızmaz.* Ayrıca Peri türünden bir yaratığı tanımak hoşuma gidebilirdi ama onlar da tıpkı tekboynuzlu at gibi kendi dünyalarında lanetli birer karmaşaydı.

Kaybettiğim evimi ve buradaki rolümü hatırladıkça hissettiğim acıyla başa çıkmak zordu. *Ateşini körükle, Allie. Bunu da yakıt olarak kullan. Bu savaş bitmedi ve bütün odağını buna vermen gerek. Bir Avcı her şeyden önce sabırlıdır.*

Bugün kendimi sabırlı hissetmiyordum.

Takip ettiğim yol beni o kadar batıya götürmüştü ki kendimi daha önce hiç görmediğim bir yerde bulmuştum. Buradan sonrası yokuş aşağıydı ama vadi krallıklarında gördüğüm inişli çıkışlı, güzel tepeler gibi değildi. Burası daha ziyade kayalık dağ geçitleri ve sadece bir keçinin ya da daha iyi ihtimalle bir kartalın geçebileceği patikalardan ibaretti.

Çantam olduğu için mutluydum. İpi ve deri matarayı çoktan kullanmıştım ve fare postunu pelerin gibi omuzlarıma atmıştım. Rüzgârı iyi engelliyordu ve rüzgâr karşısında bir fare postunun içinde saklanmaktan iğrenecek bir durumda değildim.

Yakındaki çalılıklarda başka bir hortlak uludu. Tanrı aşkına. Bizim yerimize geçip bu hortlak nüfusunu azaltacak başka bir Avcı bulamamışlar mıydı? Gerçekten mi?

İçime bir suçluluk duygusunun bıçak gibi saplandığını hissettim. Yerimize birinin geçmesi gerekmemeliydi. Biz burada olmalıydık. Şövalyelerin olması iyi ve mantıklıydı; kasabanın Perilere karşı kendilerini korumak için neden birilerine ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordum. Son zamanlarda küçümseyici bir pislik gibi davranan Olen'a bile. Ama ancak bir Avcı hortlakları uzak tutabilirdi ve ben ayrıldığımdan beri hortlak nüfusu inanılmaz derecede artmıştı.

"Geri çekilin, hortlaklar!" diye bağırdım, son bir saat içinde dördüncü kez bana doğru fırlayan bir tanesine ateş ederek. Çok cüretkârlardı, özellikle de gün ışığında olduğumuz düşünüldüğünde. Düzlük değil, dik olan arazide oklarımı zorlukla topladım.

Göz bağımı tekrar indirerek parlayan yeşil yolu takip ettim. Bakmakla bile midemi bulandıracak derecede eğimli kaya

kütlesinin etrafından dönüyordu ama en azından *yapacak* bir şeyim vardı. O hüzünlü evde durmaktan, gece gündüz çalıp söyleyen İlahicileri dinlemekten, babamın kederli gözlerini izlemekten, annemle Goodie Chanter'ın fırının başında ya da bahçede çalışırken gösterdikleri uzun süreli sabrı izlemekten çok yorulmuştum.

İkinci görüş alanımın kenarında bir şey hareket etti. O tarafa döndüm ama hiçbir şey yoktu. *Hımm.* Göz bağımı yukarı çekip yakındaki hortlaklardan birine bir ok daha attım.

"Periler götürsün seni!"

Hayal kırıklığımı ve kederimi yönlendirebileceğim en iyi şey buydu. Ne de olsa onlar da benim gibi buraya ait değillerdi.

Göz bağını yukarı çekip solup gitmekte olan hortlaktan oku aldım ve sonra yolu bulmak için tekrar taktım. Bu yol bir yere çıksa iyi olurdu.

Herhangi bir yer olsa olurdu.

Eve elim boş dönmek istemiyordum.

Silaha ve bir plana ihtiyacım vardı. İyi bir plana. Bunca zamandır kız kardeşim ve Scouvrel'ın benden bir adım önde olmasıyla uğraşıyordum ama bir Avcı gibi düşünüp avımın nereye gideceğini hayal ederek oraya tuzak kurabilirsem, o zaman bir kez olsun öne geçebilirdim.

Buna ihtiyacım vardı. Buna feci halde ihtiyacım vardı.

Kaya kütlesinin etrafından dönünce aniden durdum. Uzun süre önce terk edilmiş, yana yatık, açık arka kapıları uğuldayan rüzgârla sallanan üstü örtülü bir yük arabası vardı ve parıltı burada sona eriyordu.

Olduğum yerde donakaldım ve dikkatle yük arabasına baktım. İçinde bir şey yaşıyor olabilirdi. Bir ayı ya da dağ aslanı... ya da daha kötü bir şey. Göz bağımı kaldırdım ama aracın

durduğu yumuşak toprağın üzerinde bir iz ne de bir hayvan kokusu vardı. Yayıma bir ok daha yerleştirdim ve harap arabaya doğru gölgeler arasından dikkatle süzüldüm.

Çok uzun zaman önce yukarıdaki patikadan yuvarlanmış olmalıydı. Etrafım otlar ve küçük ağaçlar bürümüştü, ağaçlardan biri iki başparmağım kalınlığındaydı ve yük arabasını sanki orada yetişmiş sarmalıyordu. Tüm yolların çok uzağındaydı.

Hımm.

Yük arabasının üzerini örten parlak örtünün rengi solmuştu ve üzerinde yırtıklar vardı. Aracın üzerinde sabit kalmasını sağlayan halkalardan bazılarıysa ya bükülmüş ya da kırılmıştı.

Göz bağımı üç kez takıp çıkararak bekledim. Her seferinde dikkatle baktım ama yaklaşmadan görebileceğim başka bir şey yoktu. Bir tuzak ortaya çıkmamıştı. Ortalarda görünen başka bir yaratık da yoktu.

İkinci görüşümün kenarında yine bir şey titredi. Canlı bir şey olduğuna neredeyse yemin edebilirdim. Belki de o baykuş griffonlar yine benimle oyun oynuyordu.

Yutkundum ve yayımı gergin tutmaya dikkat ederek yük arabasına yaklaştım. Gelecek bir belaya hazırdım.

Bir kuş arabanın arkasındaki otlardan ciyaklayarak fırlayıp bana doğru kanat çırptı. Bir çığlık atıp okumu fırlattım. Kuş o kadar hızlıydı ki eğilmek zorunda kaldım ama ona rağmen kanatlarının yüzüme değdiğini hissettim. Okum arabaya saplandı.

Çok ürkeksin, Allie. Okumu aldım, yanaklarım kızarmıştı. *Sadece bir kuş, Allie. Sadece bir keklik.*

Ama gözlerimi kapadığımda tek görebildiğim kafesimi tutup bana Kuzgunlar Şöleni'ni anlatan Ghadrot'tu. Yakında gelirlerdi. Belki yarın. Belki on yıl sonra. Ama Ölümlüler Sarayı'nı, yani benim dünyamı fethetmeye kararlı bir orduyla buraya geleceklerdi.

Öyle ya da böyle, şimdi ya da sonra, durdurulmaları gerekecekti ve Olen gibi bir Şövalye ile kasaba halkından oluşan küçük bir savunma ekibi onları durdurmaya yetmeyecekti. Sör Eckelmeyer ya da benimle evlenmek için göndereceği herhangi bir yaver de buna engel olamazdı. Zaten evli olmasam bile aile kurmaya cesaret edemezdim. Ailemin gözlerimin önünde katledilme ihtimali varken olmazdı.

Öfkeyle dişlerimi gıcırdatarak yolun geri kalanını yüyüdüm ve arabaya ulaşınca üzerindeki örtüyü sertçe çektim. Başımı eğip karanlık aracın içine girdiğimde rüzgârda savrulan kapı arkamdan çarptı.

Öne doğru sendeleyince dolaşık dallarla kaplı arabanın arkasına çarpacağımı düşündüm ama bunun yerine parlak bir ışığın içinden geçip bir grup şaşkın insanın içine düştüm.

Bu da nesi?..

Arkama döndüm ve üç katım genişliğinde olan güçlü meşe ağacına baktım.

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Kapıyı buldun, canım. Hem de göz bağın varken. Tabii bu bir görme bağı, yani onunla gayet iyi görüyor olmalısın."

Benimle konuşan kadını görmek için döndüm. Şaşkınlığım karşısında sırıttı. Annem yaşlarındaydı, kulaklarının üzerindeki saçları beyaz, geri kalanıysa kuzgun kanadından daha siyahtı. Bakışları sert ve ışıl ışıl olsa da gülümsemesi sıcaktı. Üstünde her türde ve renkte kıyafetten oluşan garip bir kombin vardı.

Aptalca bir şey söylememek için çenemi sıktım. Bunun yerine çemberin etrafında onunla birlikte olan diğerlerine; erkeklere, kadınlara ve çocuklara, parlak renkli kumaşlarla annelerinin göğüslerine asılmış bebeklere ve diğer her yaştan insana baktım. Giydikleri renkler gözlerimi acıtıyordu. Gökyüzünü

mat gösterecek kadar parlak mavilerin yanında kır çiçeklerini utandıracak kadar yoğun turuncular, gördüğüm en parlak tüylü kuşlarla yarışan kırmızılarla sarılar ve Peri Diyarı'nın gölgelerinden daha koyu ve zengin siyahlar.

Annemin annesi gibi onlar da Gezgin'di. Üstü örtülü yük arabaları, çıktığım ağacın etrafına halka şeklinde dizilmişti. Büyük bir halka. Durduğum yerden otuz tanesini sayabiliyordum ve daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

"Peki sana nasıl hitap ederler, kızım?" diye sordu daha önce konuşan kişi.

"Allie Hunter," dedim açıkça. Saygılı olmak en iyisiydi.

"Eski yöntemlere mi bağlısın? Yolları mı takip ediyorsun?"

"Hangi yolları?"

Kaşlarını kaldırdı. "Şey, sen kapıdan içeri girince ben de düşündüm ki..." Düşüncesini hemen açıklamadı. Daha fazlasını söylememi bekliyor gibiydi.

"Parlayan turuncu bir izi takip ederken harap olmuş bir yük arabası gördüm ve aracın içine girince kendimi burada buldum."

Kadın ciddiyetle başını yukarı aşağı salladı. "O halde bil ki, Okçu, biz buradan geçen benzerlerimizle ticaret yapmak için kalıcı olarak kamp kurmuş bir grubuz. İhtiyacı olanlara yardım eli uzatır ve çaresizleri barındırırız. Burası, tüm seyahatlerimizin ardından halkımız ve eski yöntemlerimiz için bulduğumuz en korunaklı yer. Girdiğin kapı kötülüğün içeri girmesine engel olur."

Ben, "Çok hoş," diyince kadının dudakları hoşnutsuzlukla gerildi. Benden ne istiyordu?

"Güvenliğimiz için gizlilik şart."

Başımla onayladım.

"Bu da demek oluyor ki, gizlilik yemini etmezsen gitmene izin veremeyiz ve buraya bir daha çaresiz birini korumamız için getirdiğin takdirde geri dönebilirsin."

"Ya ben çaresiz kalırsam ve size ihtiyacım olursa?" diye sordum.

Gülüşü sertti. "Kızım sen hortlaklarla çevrili bir kar fırtınasında çırılçıplak kalabilirsin ama yine de çaresiz kalamazsın."

Eh, takdir edilmek güzeldi.

"O halde," dedim, "gizliliğinizi koruyacağıma söz veriyorum. Sanırım gidebilirim?"

Sanki bunu bekliyorlarmış gibi hepsi başını yukarı aşağı salladı. Ne güzel. Tam bir zaman kaybıydı. Evde kalıp daha fazla çelenk yapmalıydım.

Dönüp meşe ağacına doğru yürüdüm. En azından beni eve götüreceğini umuyordum.

"Bir dakika bekle," dedi saçında beyaz tutamlar olan kadın. "Benim adım Denera. Kampımızın Bilge Kadınıyım."

Başımla selam verdim ve başka ne yapacağımı bilemeyerek biraz utangaç tavırlarla okumu ve yayımı kenara koydum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim etrafıma mahçup bakışlar atarak. Ardından omuz silkip meşe ağacına doğru yürüdüm ve yavaşça ona yaslandım.

Sendeleyerek diğer tarafa geçtim ve kendimi karanlık yük arabasının içinde bulduğumda nefes nefese kalmıştım.

Bir silah ya da Peri Diyarı'na girmenin bir yolunu bulmayı umarken Gezginlere çıkan işe yaramaz bir yol bulmuştum. Onlar Periler konusunda ne yapabilirlerdi ki? Atalarım beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bir an duraksadım. Belki ailemi alıp orada güvende tutabilirlerdi. Gerçi henüz tehlikede değillerdi ve kasabamız tekrar işgal edilene kadar da tehlikede olmayacaklardı. Ama saldırı

öncesinde hiçbir uyarı almayacaktık ve onlar gelmeden önce gidebileceğimiz bir yerimiz de yoktu. Ailemi ve diğer herkesi kasabadan çıkarmak için çalışmaya başlamam gerekiyordu.

Ve silaha ihtiyacım vardı. Başka bir anahtara, başka bir kitaba, Alacakaranlık Sarayı'nı parçalara ayıracak büyük bir kılıca ya da başka bir şeye ihtiyacım vardı. Harap olmuş gizli yük arabaları ve uluyan hortlaklar dışında herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Bu insanlarla bir fare postuna sarınmışken tanıştığımı fark edince duraksadım. Belki de bana saldırmadıkları için sevinmeliydim. Muhtemelen korkunç görünüyordum.

Başımı iki yana sallayıp eve dönmek için yavaş yavaş patikayı takip etmeye koyuldum. Yarın başka bir patika deneyecek ve bir plan yapacaktım.

Scouvrel burada olsaydı bunu çoktan bir oyun haline getirirdi. "Doğru mu yalan mı?" derdi. "İhtiyacın olanı elde etme konusunda berbatsın." Sonra da ihtiyacım olan şey için onu nasıl sattığım konusunda onunla dalga geçmek zorunda kalırdım.

Ama bu pek komik gelmiyordu. Bir şövalye yaveriyle evlenme fikri de öyle.

O burada olsaydı, o çemberi yeniden açmak için benimle pazarlık yapardı. Yaklaşan Peri ordusunu tuzağa düşürmek için bir plan yapmama yardım ederdi.

Ama burada değildi ve taş çember hâlâ kapalıydı. Tekrar açılana kadar, gözlerden uzak tutması gereken dövmeleri ve yaklaşan savaşla ilgili çılgın fikirleri olan basit bir köylü kızından başka bir şey değildim.

Düşünmem gerekiyordu. Onları tuzağa düşürmenin bir yolu olmalıydı. Ve bunu tek başıma bulmalıydım.

BÖLÜM 4

Her şeyi enine boyuna düşünmeye ihtiyacım vardı. Burada göz bağım bağlı değilken ve evime giden ruh yolunun turuncu izlerini takip ederken düşünmek daha kolaydı. Sık sık durup göz bağımı tekrar yukarı çekmem gerekiyordu ama en azından dikkatimi dağıtan tek şey buydu. Bir de kemerime bağlı tuttuğum demir kafes. Yürürken bacağıma çarpıyordu ama ritmine alışmaya başladığım için dikkatimi dağıtmıyordu.

Kız kardeşimin yerinde olsaydım ne yapardım?

Geçen sefer gözcülerini göndermişti. Yine birilerini gönderebilirdi.

Bu da onları izlemem gerektiği anlamına geliyordu.

Görüşümün kenarında yine bir şey titreşince hızla başımı çevirdim ama tek gördüğüm parlayan yol ve ruh görüşümde ormanın karanlık, bulanık arka planında süzülen baykuş griffonlardı.

Sadece baykuş griffonlar mıydı, yoksa orada başka bir şey daha var mıydı? Belki bir anka kuşu ya da bir tekboynuzlu at? Her neyse, onu beklemediği bir anda yakalamalıydım. İhtiyacım olan tek şey o parıltıya bir kez daha bakmaktı. Eğer bir Peri'yse onu kafesime koyabilirdim. Gerçi düşününce baykuş griffonlara da aynı şeyi yapmalıydım. Etrafta vızıldayan

o şeyleri şimdiye kadar içeri doldursaydım koca bir kafesim olabilirdi.

Dikkatini dağıtma, Allie. Odaklan.

Tamam. Kıpırdamadan durarak göz bağımı yukarı çektim ve gerçek dünyaya göz attıktan sonra tekrar indirip etrafımda döndüm. Ruhlar dünyası bütün o yanıp sönen, dalgalanan ihtişamıyla hızla geçip gitti. Titreşimi görünce hemen odaklandım.

Küçüksün. Bir hiçsin. Kafesime rahatlıkla sığabilirsin.

Kafesten yükselen bir küfür duyunca onu heyecanla havaya kaldırdım.

İçimi bir hayal kırıklığı kapladı.

Scouvrel'ın tekrar gözcü olarak gönderileceğini mi umuyordum? Sanırım öyleydi ve bu beni çok mutlu ederdi ama kafesimde dikilmiş, öfkeyle tıslayan kişi bana evlilik hileleriyle ilgili her şeyi anlatan güzel Teğmen Ork'tu.

"Teğmen," dedim gülümseyerek. "Seni tekrar görmek güzel."

"Soluk renkler ve çirkin insanlarla dolu sıkıcı dünyanızdan nefret ediyorum," dedi nefretle.

"Eh, en azından yağ çekmiyorsun," diye karşılık verdim kaşımı kaldırarak. Kurnaz ve soğukkanlı olmalıydım. Kalbimin ne kadar hızlı çarptığını anlamasına izin veremezdim. "Ormanımda senden kaç kişi var?"

"Sadece ben," dedi alaycı bir sırıtışla. "Aşağılayıcı bir iş ama Lord Cavariel dişilere verdiği değerle bilinen bir erkek değil."

"Adam," diye düzelttim.

"'Erkek' kelimesi seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu, ilgilenmiş görünüyordu.

"İnsanların cinsiyetlerinden ibaret oldukları iması rahatsız ediyor."

Güldü. "Peki şimdi kafesinde olduğuma göre benimle ne yapacaksın, Fare Katili?"

Yutkundum. O kadarını düşünmemiştim.

"Seni Peri Diyarı'na geri göndereceğim," dedim.

"Harika. Burada keşif yapmaktan bıktım ve görmem gereken her şeyi gördüm."

Ah, harika, Allie. Şimdi de kendini köşeye sıkıştırdın!

"Ne gibi?" diye sorunca güldü. Soğuğa rağmen üzerinde sadece siyah deri bir korse, balık derisinden bir pantolon ve sadece omuzlarıyla göğsünü örtecek kadar kısa bir ceket vardı. Her iki elinde tuttuğu bronz fırlatma baltalarıyla kafesin ortasında rahatça duruyordu. *Eyvah.* Umarım bunlarla saldırmaya çalışmazdı; minyatür bile olsalar can yakarlardı.

"Şövalyenizin ve sözde savunma birliğinizin çok zavallı olması gibi," dedi gülerek.

Geri dönmesine izin veremezdim.

"Benimle kalıyorsun," dedim acımasızca.

"Ne amaçla?"

"Ordularına tuzak kurmama yardım edeceksin."

"Pek olası değil," dedi ilgisiz bir ses tonuyla.

Ama ben bir yolunu bulacak ve hepsini tuzağa düşürecektim.

BÖLÜM 5

İlahicilerin her zaman olduğu gibi darmadağın ve ıvır zıvırla dolu mutfağına girdiğimde şafak sökmüştü. Tavukların yumurtalarını topladım ve bir kova su getirdim, en azından bunu yapabilirdim.

Teğmen belimdeki kafesteydi, ruh görüşü olmayan kimseye görünmediği için minnettardım. Metal yakmadan oturabilmesi için verdiğim mendili memnuniyetsiz bakışlar ve buz gibi bir sessizlik eşliğinde aldı.

Annem yumurtaları sessizce alıp dikkatle bir sepete yerleştirdi ve çaydanlığa su doldurdu. Babam ateşin yanında battaniyelere sarınmış oturuyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

"İkide bir, birde iki olmak için. Parçala ve onar. Yarala ve tedavi et. Aç ve kapa. Ek ve biç."

İnsan onu dinlerken çıldırabilirdi. Belki de annem onu dinledikçe *çıldırıyordu.*

"Gel bakalım, İlahici, düğün için seni temizleyelim," dediğini duydum Goodie Chanter'ın verandada.

Annem ona doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra bana doğru eğildi. "Her geceyi orada geçiremezsin, Allie. İnsanlar fark edecek. Seni ancak bir yere kadar koruyabilirim."

İnkâr etme zahmetine girmedim. Yük arabaları ve meşe ağaçları arasında yürüdüğüm garip maceramdan döndüğümde çemberdeki çadırımda uyumuştum. Benim için en iyi yer orası gibi görünüyordu. Ne de olsa ne bu dünyaya ne de diğerine aittim. Aynı zamanda bunu yapmak bana mahkûmumu sorgulama şansı vermişti ama hiç işe yaramamıştı. Adını söylemeye bile yanaşmamıştı.

"Geliyorlar, anne," diye fısıldadım. Öyle olmasa gözcü göndermezlerdi. "Ve artık ne İlahici ne de Avcı var."

"Şövalyeler var, Allie," dedi annem nazikçe. "Dünya değişiyor ve biz de onunla birlikte değişiyoruz."

"Peki ya ben değişmek istemiyorsam?"

Annem daha da çöktü. "Ah, kızım. Ben de senin değişmeni istemiyorum," diyerek iç çekti. "Ama sen yokken her şey değişti. Kasaba değişti. İnsanlar değişti. Ben değiştim. Böyle olsun istemezdim, Allie ama yalnızlık ve keder insanın içini boşaltıyor ve benim içim boş, Allie. Bir kabuktan başka bir şey değilim." Usulca ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onu kollarımın arasına alınca alnını omzuma yasladı ve "Ben de baban kadar kötü haldeyim. Hatta daha kötüyüm, çünkü onun aklı gidiyor ama benimki hâlâ burada ve artık umudumu kaybettim," diye fısıldadı ağlamaya devam ederek.

"Umudunu nasıl geri kazanabilirsin, anne?" diye fısıldadım. "Ne gerekiyorsa yaparım."

"Kız kardeşin için endişeleniyorum. Ondan hiç bahsetmedin, bu da demek oluyor ki... Öldü mü, Allie? Onu kayıp mı ettik?"

Teğmen kafesten homurdandı.

"Hayır. Topraklarımızı işgal etmeyi planlayan ordunun başında."

Annem tıslayarak kollarımın arasından çekildi ve telaşla odaya göz gezdirdikten sonra bana doğru eğildi. "Bu söylediğini kimse duymasın."

Başımla onaylayıp gözlerimi "tabii ki" der gibi kocaman açtım.

"Allie," dedi annem gözleri artık çılgınca bir endişeyle doluydu. "Onu durdurmak zorundayım. O benim kızım, benim sorumluluğumda!"

Kendimi durduramadan, "Hayır!" dedim. Annemin kız kardeşim tarafından kaçırılıp işkence görmesi fikri kalbimin alev almasına neden oldu.

Annem, Goodie Chanter'ın panik halindeki kocasını sakinleştirmeye çalıştığı verandaya panikle bakarak bir parmağını dudaklarına götürdü.

Tekrar fısıldamaya başladım. "Birinin babamla ilgilenmesi gerek. Hâlâ aklı başına gelebilir. Belki sadece biraz zamana ihtiyacı vardır."

Ondan yardım diliyordum ve ateşin başındaki babama bakıp altdudağının titremesinden ricamı kabul ettiğini anladım.

"Biliyorsun, ben hiçbir şeye bakamam," diye fısıldadım alaycı bir ses tonuyla. "Yavru keçilere hep Hulanna bakardı. Ben sansar ve tilki avına çıkardım."

Annem başını yukarı aşağı salladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirirken gözleri yaşlarla dolmuş ve burnunun ucu kızarmıştı. Kararlı bir ifade takındım.

"Öyleyse, en iyi yaptığım şeyi yapmama izin ver. Bırak kardeşimi avlayayım. Onu yakalayayım. Onun bizim sorumluluğumuzda olduğunu kendin söyledin. O sorumluluğu ben yükleneceğim, sen de buradakini al," diyerek babama doğru başımı salladım.

Uzun süre duraksadıktan sonra başıyla onayladı. "Avcılık konusunda sen daha iyisin."

"Öyleyim."

"Nasıl yapacaksın?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım."

Kapı rüzgârın etkisiyle büyük bir gürültüyle açıldı ve Goodie Chanter, arkasında ıslık çalan kocasıyla birlikte odaya daldı.

"Ah, Allie, perişan haldesin! Saçında dallar var ve giysilerin kırış kırış! Bugün düğün var! Git kendine çekidüzen ver, kızım."

"Teşekkürler, Goodie Chanter," dedim sahte bir gülümsemeyle.

Minnettar olmaya çalışmak en iyisiydi. Ne de olsa bütün kasaba bize sırtını dönmüşken annemi yanına almıştı. Ve şimdi babamı da kabul etmişti. Bu onun için zor olmalıydı, iki dul kadın olarak bir yandan deli adamlara bakarken diğer yandan da evlerini ve hayvanlarını idare etmeye çalışıyorlardı. Kalıp yardım etmeyi planlamadığım için kendimi suçlu hissetmeliydim. Pençelerini bana geçiren suçluluk duygusundan kurtulmak için kolumu ovuşturdum. Ama yolumu değiştirecek kadar güçlü bir his değildi.

"Annen senin için bir elbise bulmuş. Hemen giymelisin. Düğüne sadece bir saat kaldı. Şu haline bir bak!"

Avuçiçim büyüklüğünde, özenle parlatılmış küçük bir gümüş aynayı elime tutuşturdu. Aşağı baktığımda aynayı neredeyse düşürüyordum. Scouvrel'ın yüzü aynadan bana bakıyordu.

Nefes nefeseydi.

"Bana musallat ol, Kâbus," diye yalvardı. "Sana durman için yalvarana kadar bana musallat ol."

Kafesten sinsi bir kahkaha yükseldi.

Annemin ve Goodie Chanter'ın duymuş olmasından korkarak etrafıma bakındım ama Goodie Chanter'ın tek yaptığı aynayı elimden nazikçe almak oldu.

"Gördün mü? Kendi yansımana sen bile şaşırdın!"

Ben de babam gibi delirmeye başlamıştım. Her yerde Scouvrel'ı görüyordum. Başımı iki yana salladım.

Kendine gel, Allie! Normal şeyler yap.

Bir saat sonra dağınık kızıl saçlarımı uzun bir örgü yapmış, el dokuması sade bir elbisenin üzerine özenle dikilmiş bir korse ve kürk astarlı bir pelerin giymiş, yayımla sadağımı omzuma asmıştım.

Annemin bunları nereden bulduğunu anlamamıştım ama parçaları tam üstüme olacak şekilde ayarlamada resmen kendini aşmıştı. Kıyafetleri bana verirken vücudumdaki "Peri izleri"ni saklamaya dikkat etmem gerektiğini yoksa insanların endişeleneceğini fısıldamıştı. Her ne kadar nazik bir uyarı olsa da elbiseyi giyerken göğsümde oluşan ağrıya engel olamamıştım.

Scouvrel'ın tüylerden ve kibirden yapılmış özenli kıyafetlerini özlemiştim. Ölümlüler Dünyası'ndaki her şey ona kıyasla sönük kalıyordu. Daha temiz, daha saftı ama sıkıcıydı. Belki de Peri Diyarı'nda geçirdiğim birkaç gün bile beni sonsuza dek lekelemeye yetmişti.

Kemerime asılı kafesi görünce şaşkınlığa düşen Goddie Chanter, "O kafesi yanına almıyorsun, değil mi Allie?" diye sordu. "Ona neden ihtiyacın olsun ki?"

"Belki kelebek yakalarım," dedim. "O olmadan bunu yapamam."

"Onunla bir *erkeği* yakalayamayacağın kesin," diye cevap verdi.

Sanki bir erkeği *yakalamak* istiyormuşum gibi. Kazara evlenmemiş olsaydım bile daha ilginç şeyler yakalayabileceğimden emindim. Kafeste kahkahalar atan teğmen gibi. Keşke onu konuşturabilseydim...

Gelin ve damat, yani Aiden ve Jenne kalabalığın önünde durup kasabanın büyükleri ellerine yeşil bir kurdele sararken yeminlerini etti ama ben bu tatlı kelimelere odaklanamadım. Gözlerim burada toplanan insanların üzerinde geziniyordu. Kasabaya yeni katılanlarla birlikte bile Skundton'da hepi topu beş yüz kişi vardı ve bunların en az yarısı çocuktu. Kasaba meydanını kaplayan yeni evlerin yüksek pencerelerinden dışarı sarkan ya da annelerinin eteklerine yapışan çocukları izlerken kuruyan boğazımı temizlemek için yutkundum. Şiddet buraya gelirse, pencerede gülen şu küçük çocuk ya da el ele tutuşmuş ileri geri sallanan, saçları çiçeklerle bezeli o iki kız kardeş zarar görecekti.

Bu konuda bir şeyler yapılmalıydı. Ailemin hataları yüzünden bu masum insanların acı çekmesine izin veremezdim.

Ama kız kardeşimle en son karşı karşıya gelişimde hamlelerimi ben daha yapmadan tahmin etmiş, her seferinde beni alt etmişti. Bu sefer bunun olmasına izin veremezdim. Bu sefer onu güçlü olduğu yerden çıkarıp *tuzağa* düşüren ben olacaktım.

İlk iş ne istediğini anlamaktı.

İkincisi savaşmak için silah toplamaktı.

Üçüncüsü onu tedirgin etmekti.

Dördüncüsü karşı konulamaz bir tuzak kurmaktı.

Beşincisi de tuzağı devreye sokup onu yakalamaktı.

Scouvrel burada olsaydı bunları nasıl yapacağını bilirdi. Onun ne istediğini bilirdi. Onu düşününce kürekkemiklerimin arasında bir kaşıntı hissettim. Onu pazarlıkla

kaybetmemiş olsaydım, elindeki bütün bilgiyle birlikte şimdi burada olacaktı. Peki, o zaman ne derdi?

Kız kardeşimin Ölümlüler Dünyası'nı kendisi için istediğini, bu yüzden tuzağın buraya kurulması gerektiğini söylerdi. Onu buraya çekmek için doğru yeri bulmalıydım ve buraya geldiğinde tuzağım hazır olmalıydı.

Ona karşı kullanabileceğim başka silahlar olup olmadığını bulmak için diğer yolları takip etmem gerektiğini söylerdi. Ki bu da mantıklıydı. Belki şansım yaver giderse, birinde kayıp kız kardeşleri çağıran düdük gibi bir şey bulabilirdim. Tuzağım zaten vardı. Eğer bu kafes Scouvrel'ı, tekboynuzlu atı ve Teğmen'i hapsedebiliyorsa Hulanna'yı da hapsedebilirdi.

Etrafımı saran kasaba halkından bir kutlama çığlığı yükselince sonbaharın altın renkli son çiçekleri havaya fırladı ve buz gibi rüzgârlar etrafımızda altın çiçek girdapları oluşturdu. Düğün bitmişti. Ziyafet başlıyordu.

Kızarmış kaz ve elma servis edildi, güzel kokuları ağzımı sulandırırken peşlerinden tatlılar ve bal likörü geldi.

Masadaki tepsiden iki tatlı kapıp birini kafesin parmaklıklarının arasından ittim. Kalpsiz değildim.

Ama hayatım boyunca tanıdığım insanlara baktığımda hepsi gözüme yabancı gibi geldi. Kekeleyerek özür dileyen uzun boylu çocukla sıcak şarap eşliğinde kahkaha atan, yanakları kızarmış o genç kız kimdi? Gelinle damadı alkışlayan o yaşlı kadın veya elinde büyük bir bira bardağı tutarken dizinde çocuk zıplatan yanındaki adam kimdi? Bunlar sadece sıradan insanlardı ve yakında açılıp kendilerini bütün halinde yutacak olan büyülü çemberin hemen yanında yaşıyorlardı.

Ürperdim.

Midem huzursuzlukla çalkalandı. Öfkeyle kasabadan çıkıp bir hışımla ötedeki ormana doğru yürüdüm, botlarımın

sesini duyan bir keklik havalanınca sevindim. En azından ormandaki her şey neyin gerçek olduğunu; hepimizin avcı, av ya da her ikisi birden olabileceğimizi biliyordu. Huzur içinde yemek yiyip çiçek yağmuru altında evlenmenin korkunç derecede aptalca olduğunu biliyordu. Tüm bunlar bir anda elimizden alınabilirdi ve birileri bu konuda bir şeyler yapmazsa alınacaktı da.

Göz bağımı fırlatıp attım.

"Bana kız kardeşimin ne yapacağını söyle, Teğmen. Özgürlüğün için benimle bir pazarlık yap."

Bana sırıttı ama sessiz kalmayı tercih etti.

Sessizce homurdandım ve gördüğüm ilk parlayan patikayı takip ettim. Buralarda bir yerde bir fırsat olmalıydı ve Teğmen'in yardımı olsun ya da olmasın onu bulacaktım.

BÖLÜM 6

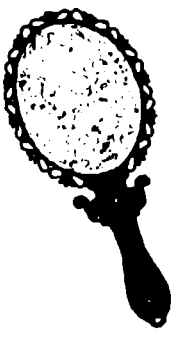

Yolun sonuna ulaştığımda hava iyice kararmıştı. Elbisem yırtılmıştı, kirlenmiştim ve donuyordum. Gecenin karanlığında dışarı çıkmadan önce eve uğrayıp üzerimi değiştirmeli ve eşyalarımı almalıydım. Durup düşünmem gerekirdi ama hayır, düşüncesiz bir aptal gibi ormana doğru koşmaya başlamıştım.

Gece garip seslerle doluydu. Sadece hortlakların ulumaları değil, baykuş griffonların ötüşleri ve hafif eflatun renkte parlayan ve küçük sürüler halinde ağaçtan ağaca uçarak beni takip etmeyi seven, Peri türünden başka yaratıkların gevezelikleri de duyuluyordu. Bu tekinsiz ormanı sevmemiştim. Burası benim evim değildi.

Ve burada kördüm. Yolu takip edebilmek için göz bağımı çıkarmam gerekiyordu. Bu da bir çok kez tökezlemem, dizimi çarpmam ve elimi kesmem anlamına geliyordu. Duygularım hayal kırıklığından öfkeye, sonra da umutsuzluğa dönüştü. Kendimi boş bir ağaç kovuğuna çıkan, kırmızı kırmızı parlayan bir yolun sonunda bulmuştum.

Kafesteki Peri sonunda sessizliğini bozarak, "Bugün zamanının çoğunu düşerek harcadın, Ölümlü," dedi.

Elimi kaldırıp ona baktım. Bence bir pazarlık yapmalıyız, Teğmen."

"İstediğim hiçbir şeye sahip değilsin."

"Özgürlüğün bile mi?"

"Beni burada serbest bırakmazsın."

"Peki ya seni Peri Diyarı'nda serbest bırakırsam? O zaman ne olur? Benimle pazarlık yapar mısın? Kız kardeşimin bu dünyayı işgal etme planları hakkında bir şeyler söyler misin?"

"Sana aptal olduğunu söyleyebilirim," dedi dişlerini gösterip hırıldayarak. "Bu bedava. Bunun için pazarlık yapmana bile gerek yok."

"Pazarlık yapmayan Perilere alışık değilim," dedim öfkeyle.

"Çünkü sen Düzenbaz'la ve Kupa Sarayı'yla uğraşıyordun. Alacakaranlık Sarayı'nda daha nadir pazarlık yaparız. Başkalarına ya da onların bize sunabileceği hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldandım. Eninde sonunda o kafeste yıpranacak ve pazarlık yapacaktı. Ben öyle yapmıştım.

Kafesi bıraktım ve başımı ağacın kovuğuna sokup ruh görüşümle etrafa baktım. Örümcek ağları yüzüme değince titredim. Umarım hissettiğim o küçük bacakların boynumdan aşağı inişi değildi. Off, öyleydi! İğrenç!

Bir köpek gibi silkelenip gözlerimi açık tutmaya çalıştım. *Tamam. Örümcekleri unut. Iyy. Odaklanmaya çalış.* Bir şey mi parlıyordu? Üstümde balta sapı gibi uzun bir şey soluk kırmızı bir renkte parlıyordu. Altından tuttum ama yerinden oynamadı.

Dişlerimi gıcırdatarak ileri geri oynattım ve solucanların yediği içi boş ağaç gövdesine saplanmış şeyi gevşetmeye çalıştım. Çürümüş odunlar açık gözlerime kaçınca küfrettim. *Harika.*

Sapı son bir kez daha çekince gürültülü bir gıcırtıyla ağaçtan ayrıldı. Aceleyle kovuktan çıktım ama çeneme bir şey çarpınca geriye doğru savruldum ve düşerken sert bir kütüğe takılıp buz gibi çimlerin üzerine serildim. Üç farklı darbe sesi çevredeki diğer seslerin hepsini bastırdı.

Ayışığında ne olduğunu görmeye çalışarak göz bağımı çektim.

Ağaç üç parçaya bölünmüştü. İçlerinden biri beni geriye savurmuş olmalıydı. Ezilmediğime şükretmeliydim.

"Beceriksizlik," diye tısladı Teğmen.

"Verimli bir katkıda bulunmayacaksan sessiz kalabilirsin," dedim ama sarsılmıştım.

Titreyerek tahta parçasını kaldırdım. Kolum uzunluğundaydı ve ele kolayca sığacak şekilde oyulmuş ve zımparalanarak yumuşatılmış olsa da, özel bir yanı varmış gibi görünmüyordu. Belki daha iyi bir ışıkta bir şeyler görebilirdim.

Hayal kırıklığına uğramış halde onu kemerime sıkıştırıp eve giden uzun, soğuk yolu yürümeye başladım. Yerel baykuş seslerine heyecan duyamayacak kadar moralim bozulmuştu. Yakında karla kaplanacak dünyanın serin kokusunun ve ağaç dallarının bir şarkıcının savrulan eteği gibi dans edişinin bile keyfini çıkaramayacak kadar mutsuzdum.

Elimdekinin en iyisi buysa, başım beladaydı. Tuzağa düşmüş bir Peri ve bir tahta parçası. *Harika iş, Allie. Kısa sürede kardeşinin önüne geçersin.*

Bir saat sonra bir çift hortlak beni takip etmeye başladı. Onlara izin verdim. Onları daha sonra korkutup kaçırabilirdim ve benim kötü ruh halime uyuyorlardı. Göz bağım takılıyken iyi göremeyeceğim kadar karanlıktı ama çıkarınca da yol kalmıyordu. Balta sapını ağaçtan çektiğim anda yol

ortadan kaybolmuştu. İlahicilerin evine dönüş yolculuğum olması gerekenden iki katı uzun sürüyordu ve elimde uzun, pürüzsüz bir saptan başka bir şey yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, atalarım kırsal alanın dört bir yanına sakladıkları şeyleri ve ne işe yaradıklarını not etme zahmetine katlanamıyorlarsa, neden zamanımı onları aramakla harcıyordum ki? Ama cevabı biliyordum. Bunu yapıyordum çünkü elimde başka ipucu yoktu. Bu, oradaki çocuklar için Peri Diyarı'na dönmemi sağlayacak tek şansımdı.

İç çekip ilerlemeye devam ettim, hortlaklar gitgide yaklaşıyordu. Onlara iyice bakabilmek için göz bağımı indirdim, en azından göz bağıyla ruhlarını görebiliyordum. Arkamı döndüğümde korkunç, ölüm saçan başlarından biriyle burun buruna geldim. Sanki beni öpüp ruhumu almasına izin verecek kadar yaklaşacağımı gerçekten düşünmüş gibi ağzını açtı.

Kemerimden çıkardığım balta sapını hortlağa doğru savurdum ve sapın ucu kıpkırmızı bir alevle parlayınca şaşkınlıktan neredeyse yere düşecektim.

Hortlak çığlık atarak kaçarken aceleyle diğer hortlağı devirdi. Diğeri ayağa fırlayarak ilk hortlağa katıldı. Çığlıkları geceye karışırken meşaleyi kaldırdım ve ne kadar parlak olduğuna şaşırdım. Sapın ucunda dans eden alevler çok gerçek görünüyor ve bir meşale gibi yolumu aydınlatıyordu ama yine de odunu tüketmiyor ya da herhangi bir yakıt yakmıyordu.

Merak içinde tek elimle göz bağımı yukarı çektim. Tekrar karanlığa gömüldüm.

Bir ruh meşalesi.

Hoşuma gitmişti. En azından ruh görüşümle eve gitmeme yardımcı olabilirdi. Basit göz bağımdan daha fazla şey

gösteriyor, Peri Diyarı'nın ikinci görüşüm üzerindeki etkisi gibi ruh dünyasını aydınlatıyordu.

"Nasıl bir oyun oynadın bilmiyorum, Ölümlü ama benden saklanmanın sana bir faydası yok," dedi Teğmen sertçe. Gergin miydi?

Ona baktım ama gözleri odaklanmamıştı, sanki görünmeyen bir şeye bakıyor gibiydi.

"Biraz uyu," dedim ona.

Beni göremiyor olması mümkün müydü? Bu, Peri dünyasında sahip olması ilginç bir yetenek olurdu.

Bu meşaleyi evin yolunu aydınlatmak için kullanabilirdim ve yarın yırtık elbisemi ve evde olmayışımı açıkladıktan sonra, atalarımın tuhaf eşyalarla dolu küçük zulalarını bulana kadar başka patikalarda mekik dokuyabilirdim. Belki eninde sonunda anahtarı tekrar çalıştırıp Peri Diyarı'nı açmanın bir yolunu bulabilirdim.

Her adımda zihnimde bir ses çınlıyordu.

"Bana musallat ol, Küçük Kâbus. Durman için sana yalvarana kadar bana musallat ol."

Musallat olacak biri olmadan kendimi eksik hissediyordum.

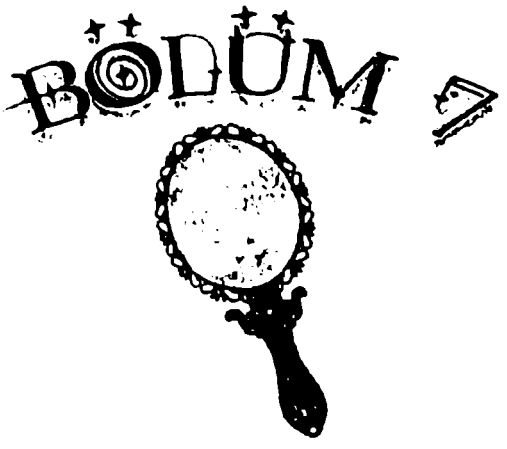

Ertesi sabah soluk soluğa uyanıp mutfağa koştum. Kocaman bir tava kaptıktan sonra dikkatlice kafese yanaştım ve uyuyan Peri'nin kafasından bir saç teli kopardım.

Çığlık atarak ayağa fırlayıp parmaklıkların arasından baltalarını fırlattı. Bunun için hazırdım. Elimi havaya kaldırınca baltalar dökme demir tavanın altına çarptı.

"Bana ne yaptın?" diye bağırdı tiz bir sesle.

Hızla baltalarını toplayıp tavayı yerine koydum. Şafak sökmeden önceki loş ışıkta taş çembere doğru koşmam biraz uzun sürdü.

Oraya varınca durdum, nefes nefese kalmıştım ve her yerim karıncalanıyordu. Yapacağım ilk şey Scouvrel'ı bulmak ve artık sonsuza dek arkadaş olduğumuza göre ondan Hulanna'yı tuzağa düşürmem için bana yardım etmesini istemekti.

Peri'nin kafasından kopardığım saç telini alıp altın anahtarın etrafına sardım, çantamı ve tüm eşyalarımı topladım ve derin bir nefes alıp çemberin içine girdim.

Hiçbir şey olmadı.

Sessizce küfrettim.

"Şimdi neden Alacakaranlık Sarayı'nın Teğmeni'ne uykusunda saldırdığını açıklamak ister misin, Fare Katili?" diye

fısıldadı. "Seni zencefil ve soğanla baharatlayıp kömürlerin üzerinde yavaşça kızartacağım. Sarayım etlerini kemiklerinden ayırırken izleyeceğim."

"Bugün yapamayacaksın," dedim, umutsuzluk kalbime çökmüştü.

Bir yolu var, Allie. Sakın pes etme.

BÖLÜM 8

İnsanlar deli olduğunuzu düşünmeye başlamadan ya da koyun ağıllarından veya sığır otlaklarından geçtiğiniz için sınırlenmeden ruh izlerini takip etmek sandığımdan daha zordu. Üzerime sayamayacağım kadar çok kez toprak atılmıştı ve epey küfür yemiştim.

Ayrıca o eflatun renkte parlayan kanatlı şeyler sürüsünün bir bahçedeki tavuğu alıp uçarak gittiğine de şahit olmuştum, sahibinin bundan haberi bile yoktu. Ben ormandan her avcı gibi sakince ve sabırla izlerken iki koyun da baykuş griffon sürüsü tarafından kapılmıştı. Hepsini Teğmen'le birlikte kafese koymayı düşünmüştüm ama hiçbir şeye, ne bir Peri kadına ne de yaratıklara işkence etmek bana göre değildi.

Skundton halkı burada Avcı'ya ihtiyaçları olmadığını düşünüyordu, değil mi? Oysa bunun ne kadar yanlış olduğunu her geçen gün görüyordum.

İki haftalık hazine avımın sonucunda kasabada birkaç düşman ve içinde hiçbir büyü barındırmıyormuş gibi görünen küflü bir yayla aynı şekilde ederi olmayan paslı bir kılıç elde etmiştim.

Her ikisini de İlahicilerin evinin dışında, üstünde kartal yuvası olan ağacın dalları arasına sakladım ve bir gün Teğmen'i

eğlendirmek için kullanabileceğimi düşünerek mumlu yayı dikkatlice yağladıktan sonra yenisini taktım.

"Böyle muhteşem silahlarla zaferin yakındır," diyerek gülmüştü Ork. Ama ondan en fazla alabildiğim şey buydu. Alay. İğneleme. Başka bir şey sunmuyor, ikna edilemiyor ve pazarlık yapmıyordu. Benim gibi o da günü kurtarmak için sabra bel bağlıyordu.

Kimbilir, belki de onun alaylarına rağmen silahları değerli kılacak bir şey öğrenirdim? Büyünün her zaman açık açık görülmeyeceğini öğrenmiştim.

En çok korktuğum şey daha fazla gözcü göndermeleriydi. Ya da daha kötüsü, ben hazır olmadan ordunun çemberden geçmesiydi. Hullana'nın ne istediğini biliyordum. Tuzağım hazırdı ama yem olarak ne kullanacaktım? Ve tuzağı nereye kuracaktım?

Balta sapını kemerime diktiğim ilmekte, kafesin yanında muhafaza ediyordum. Yürüyen bir büyülü alet çantasına dönüşüyordum. Gün ışığında yeni bir özelliğini görememiştim; üzerinde büyülü yazılar, düğmeler ya da gizli bölmeler yoktu. Bıçaksız bir saptan başka bir şeye benzetebileceğim bir yanı yoktu. Ama göz bağımı çıkarıp onu kaldırdığım anda ruh dünyasını o kadar yoğun bir şekilde aydınlatmıştı ki kalbim teklemişti. Daha da güzeli, onu kullandığım sırada Teğmen'in beni görmemesiydi. Görünmezlik çok güçlü bir yetenekti. Bunu Peri Diyarı'na götürebilsem nasıl olurdu? İkinci görüşümün bile tek başına görmeme yetmediği başka neleri gösterebilirdi? Denemek için sabırsızlanıyordum.

İki haftanın sonunda annem ve Goodie Chanter hem giysilerimdeki çamur ve yırtıklar hem de geç saatlere kadar uyanık kalmam yüzünden bana kızgındı.

Annemin ikisine de çay koyarken, "En azından korktuğun gibi yer kaplamıyor, Goodie Chanter," dediğini duydum.

"Yetişkin çocuklarla ilgilenmenin ne kadar zor bir iş olduğunu unutmuşum, Genda. Sence... köydeki çocuklardan biriyle ilişki yaşıyor olabilir mi?"

"Saçmalık. O buradan ayrıldığında hepsi çocuktu," diyen annemin sözlerinde bir tatmin duygusu hissettim. En azından bana hâlâ güvenen biri vardı.

"Peki o zaman köyün *erkeklerinden* biri olabilir mi? Eve geldiğinde üstü başı kir pas içinde oluyor. Ahırların arkasında ve çatı katlarında biriyle öpüşüyor olabilir mi?" diye sordu Goodie Chanter. "Mesela Olen'ımla..."

"Hayır, Danna," dedi annem bastırarak. "Allie iyi bir kızdır. Oğlunu rahatsız etmez."

Goodie Chanter, "Heldra'yla mutlu bir evliliği var," dedi ama bu bir açıklamadan çok bir uyarı gibiydi.

Annem, "Elbette öyle, Danna," deyince ürperdim.

Başka bir zaman olsa Heldra'yı kıskanırdım. Başka bir zaman olsa onun hayatını isterdim. Şimdi, öpüşme düşüncesi bana sadece Scouvrel'ı ve dudaklarıma alazlanan öpücüklerinin başka biri olması ihtimalini ortadan kaldırdığını hatırlatıyordu.

O Peri her şeyi mahvetmişti. O birkaç öpücükle insan erkeklerine karşı bağışıklı hale gelmiştim. Hiçbiri dikkatimi çekmiyor ya da kalbimin hızlanmasına sebep olmuyordu.

Annemin ve Goodie Chanter'ın sözlerinini duyunca bir kez daha denemek için cesaretlendim. Bir kez daha denemenin zararı dokunmazdı, değil mi?

Yanlış. Zararı dokunabilirdi. Ama tek yol buysa canımın yanmasına razıydım.

Ormanın içinden geçip dağlık alana doğru tırmandım ve gece yalnız taş çemberin üzerine çökerken oraya vardım. Artık burada kimse müzik çalmıyordu. Garip yaratıklara ateş etmek için bekleyen Avcı da yoktu. Hiç savunma yoktu.

Sakince iç çamaşırlarıma kadar soyunup çemberin etrafındaki buzlu zeminde dans ettim.

Kafesimdeki Peri, "Bir dahaki sefere soyunmaya karar verdiğinde beni uyarmayı unutma," dedi. "Seni örtecek bir şey olmadığında her zamankinden daha da çirkin oluyorsun."

Onu duymazdan gelip dans etmeye devam ettim.

Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı...

Parlak dolunay ışığında ışıldayan gümüş çimenler ayaklarımın altında çıtırdarken Peri Diyarı'nda sevdiğim şeyleri düşündüm. Kitaplarla dolu gözleriyle devasa heykeli, Ghadrot'un yeşilimsi Ork derisini ve büyük gülümsemesini, nehir kıyısındaki kuş yuvasını, Kupa Sarayı'ndan yayılan sedir kokusunu, şelalelerin ve dağların üzerinde uçmayı, Scouvrel'ın lanetli gözlerindeki parlak umudu ve dudaklarıma değen dudaklarının hissi...

Ayak parmağım bir kayaya çarpınca öfkeyle küfredip yere yuvarlandım ve iki dizim de sıyrıldı. Sol ayak başparmağımın tırnağı kırılmıştı ve canım yanıyordu. Acıyla inleyerek tırnağımı sardım ve kışın ilk kar taneleri büyülü çemberin üstüne düşmeye başlarken isteksizce kıyafetlerimi giydim. Ölü, işe yaramaz, cansız büyülü çember.

Al beni, çember. Beni Peri Diyarı'na geri götür!

Ama her seferinde olduğu gibi yine hiçbir şey olmadı.

BÖLÜM 9

Goodie Chanter'ın Skundton'a vadilerden yeni gelen Spencerlarla değil, sadece Fırıncılarla ticaret yapmam gerektiği yönündeki talimatı üzerine keçi peynirimizi unla takas etmek için eriyen karlar arasından kasabaya giderken havada farklı bir şeyler hissettim.

"Onlar bizim insanlarımız değil," diye kesin bir dille uyarmıştı beni.

Dediği kulağıma aptalca gelmişti çünkü onlar ölümlüydü, bu da onları açamadığım çemberin ötesinde bizi bekleyenlerden daha fazla "bizim insanımız" yapıyordu.

Şu anda kafesimde oturan kişiden daha fazla "bizim insanlarımız" olduğu kesindi. Dün gece onunla tekrar pazarlık yapmaya çalışmıştım. Ona yalvarmıştım. Onu tehdit etmiştim. İlgisini çekmeye çalışmıştım. Bana karşı tamamen duyarsızdı.

"Bekleyebilirim, Ölümlü. Sarayım yakında karıncalar gibi topraklarınıza hücum edecek ve sonra beni bu kafesten kurtarıp içorganlarını bana bir ödül olarak sunacaklar."

Ondan sonra pes etmiştim. Bu yüzden bu sabah Goodie Chanter için kasabaya gitmeyi kabul ettim. Hulanna geldiğinde onu tuzağa düşürmek için doğru yeri bulmaya ihtiyacım vardı ve mevkiyi seçmek için kasabaya göz atmak istiyordum.

Geldiğinde ilk nereye giderdi? Eski kulübemize mi? Artık yoktu ama bu, tuzak kurmak için orayı kötü bir seçim yapmıyordu.

Ama Hulanna seyirci severdi. İçimde, doğruca kasaba meydanına gelmek isteyeceğine dair bir his vardı.

Her an gelebilecek, sayıca benden çok üstün ve tüm avantajları elinde tutan bir düşmana nasıl tuzak kuracağımı düşünerek oflaya puflaya fırına ilerledim. Tam oraya varmak üzereyken kasabanın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim.

Donup kaldım.

Kapılarda beni durduran hiçbir muhafız olmamıştı.

Etrafta koşturan çocuklar yoktu.

Birisi kasabanın ortasına, kuyunun yanına konuşma yapmak için üzerine çıkılacak türden bir platform inşa ediyormuş ama sanki işi bölünmüş gibi testere kerestenin ortasında kalakalmıştı.

İçimi bir ürperti kaplayınca paketlenmiş peyniri fırının merdivenlerine bırakıp uzaktan gelen belli belirsiz seslere doğru koştum. Skundton'ın güneyinde bir şeyler oluyordu.

Yayımı elime aldım ve sadaktan ok çıkarıp gerdim. Kalbim ağzıma gelmişti, ellerim şimdiden titriyordu.

Çemberin içinden gelmiş olamazlardı, değil mi?

Ben her gün ve her gece izlerken bunu yapmış olamazlardı.

Ama ben de tek kişiydim. Ve dün gece dışarı çıkmış, dönüp duran yeşil spiral bir patikanın sonunu aramış ve bütün umudumu yitirip yorgun argın eve dönmüştüm. Tam bir gündür çembere gitmemiştim.

Belki de işgali kaçırmıştım.

Belki de tuzağımı kurma şansımı kaçırmıştım.

İleriden bağırışlar geliyordu ve bunlar mutlu çocuk çığlıkları değil, öfkeli bağrışmalardı. Adımlarımı hızlandırarak boş evlerin ve dükkânların yanından geçip cadde boyunca ilerledim. Pencerelerden ve kapılardan başını uzatıp bakan birkaç meraklı kişi vardı ama herkes hareketsizdi, sanki uzaktaki gürültüyü duymaya çalışıyormuş gibi sessizce izliyorlardı.

Bu bir savaşsa, ne yazık ki hazırlıksızdık.

Koşarken parmaklarımı oklarımın üzerinde gezdirdim. On iki tane vardı. Yanıma daha fazla almalıydım. Daha dikkatli olmalıydım.

Teğmen kafesinde sessizce duruyordu, şu anda bile konuşmaya tenezzül etmiyordu. Göz bağımı indirip ona bakacak vaktim yoktu. Bu anı fırsat bilip kaçarsa artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yuhalamalarla dolu bağırışlar gitgide yükseliyordu. Çınlayan bir şey ve tahtaya vuran metal sesine benzer başka bir şey duydum. Bacaklarımı daha hızlı koşmaya zorladım.

İleride sıkış tıkış toplanmış bir insan kalabalığı vardı. Görünürde muhafızlar ya da askerler yoktu. Atı üzerindeki Olen de görünmüyordu, hatta hiç Şövalye yoktu.

Ama hayır, bu bir saldırı değildi. Kalabalığın arkasından biri öne bir lahana fırlattı. Meydan savaşının kazanılmasına yarayacak bir hareket değildi.

Ve kulağıma bazı sözler gelmeye başladı.

"Sizin gibileri burada istemiyoruz! Yuuhh!"

"Geldiğiniz yere geri dönün!"

"Defolun buradan!"

Kalabalığın içinde biri dönüp bana doğru bakınca vahşi gözleri ve yüzündeki öfke kalbimi yumruk gibi sıktı. Böyle

bir bakışı en son Cavariel'ın yüzünde görmüştüm. Tamamen kötü niyetli, çarpık bir bakıştı.

"Geçmeme izin ver!" diye talep ettim. Öfkeli adamı ittim ama adam kaburgalarıma dirsek atınca homurdandım. Bu bir kaza değildi.

Ve bu öylesine toplanmış bir kalabalık da değildi; bu öfkeli bir güruhtu. Öfkeyle yüzleri çarpılmış, daha az insana benziyorlardı. Erkekler, kadınlar, oğlanlar, kızlar olmak üzere her yaştan ve tipten insan tek bir hayvani duyguda birleşmişti.

Çenemi sıkıp korku içinde kalabalığın arasından geçtim. Belki Scouvrel taş çemberden geçmeyi başarıp beni aramaya gelmişti. Bu düşünce içimde bir şeyleri sızlattı. Kalbimi değil tabii ki, sadece yaralı ayak parmağımı. Kesinlikle orayı.

En nihayetinde kalabalığın arasından geçip kaosun ortasına daldığımda nefes nefese kalmıştım.

İşte at tam da buradaydı.

Olen kahverengi kısrağına binmiş bir çift beygirin dizginlerini tutarak tepeden insanlara bağırıyordu. Atlar homurdanırken ağızlarından buharlar çıkıyor, bedenleri gitgide biriken gerginlikle titriyordu ve gözleri beyazlarını görebileceğim kadar arkaya kaymıştı. Biri onları sakinleştirmezse her an kaçabilirlerdi. Toynaklarını yere vurdukça toprak zeminde çukurlar açıyorlardı.

Arkalarında, leylak moru ve kanarya sarısı ipek kumaşla kaplanmış renkli bir yük arabası kalabalık tarafından itilip kakılıyordu. Yük arabasının içinden dehşetle fal taşı gibi açılmış bir çift kahverengi göz, kumaşla araba arasındaki boşluktan bana bakıyordu. Birileri arabanın yan tarafına çocukça bir neşeyle parlak güneş resimleri çizmişti.

Yanımda biri yumruğunu salladı. Arkama baktığımda o kahverengi gözler artık görünmüyordu. O arabanın içinde bir çocuk vardı ve kalabalık onun kanının dökülmesi için çığlık atıyordu.

Öfkeyle, bu kez ben de dirseklerimi kullanarak önümdeki son insanları da ittim.

"Sakin olun!" diye kükredi Olen atının üzerinden.

Onu duymazdan geldim. Yanlış yapıyordu. İlk atın burnuna uzanıp elimi ağzına götürdüm ve o beni koklarken büyük pelerinimi çıkarıp başına geçirdim. Sessizliğe ve öfkeli kalabalığı görmemeye ihtiyacı vardı.

Diğer hayvan ileri atılıp başını örttüğüm atı çekmeden önce önüne adadım. Atın yanında çok küçük kaldım, devasa burnu o kadar büyüktü ki elim yanında uçuşan bir yaprak gibi görünüyordu ama pelerini onun da gözlerini örtecek şekilde çekip ardından sırtına sıçradım.

Sürücü koltuğunda endişeli ve hüzünlü bir kadın elinde dizginleri tutuyordu ve yanındaki bıyıklı adamın elinde sanki öfkeli kalabalığı uzaklaştırabilirmiş gibi tuttuğu bir değnek vardı.

Gösterişli kıyafetlerinden Gezgin olduklarını anladım.

Tıpkı barışçıl Bilge Kadın gibi. Tıpkı büyükannem gibi.

Yutkundum. Skundton Gezginlere sırtını döndüyse, o zaman düşündüğümden daha kötü durumdaydı.

"Bunun anlamı ne?" diye bağırdım atın sırtından.

Olen'ın ifadesinden şaşkınlığı okunuyordu. Atın sırtına çıktığımı görmemiş miydi? Gerçi hiçbir zaman çok dikkatli biri olmamıştı.

"İn aşağı, Allie Hunter!" diye seslendi biri kalabalıktan. "Bu senin gibi bir Periseveri ilgilendirmez!"

"Perisever mi?" diye hırladım öne doğru eğilerek. "Bana böyle mi diyorsun? Onları çembere gönderip çemberi arkamdan kapayarak Perilerin kasabayı yok etmesini önleyen bana? Sizi güvende tutmak için görme yetisini kaybeden bana?"

Gözlerimin üzerindeki bağı göremiyorlar mıydı? Gezginler görebiliyordu. Bilmiş bakışlarla beni süzüyorlardı. Ardından her zaman kemerime bağlı tuttuğum kafesime baktıklarında gözleri kocaman açıldı.

İçinde olanı göremediklerini umuyordum.

"Kör *olduğuna* inanmıyorum!" diyen Goodie Rootdigger sözlerini vurgulamak için tükürdü. "O atların sırtına atlayacak kadar iyi görüyorsun!"

"Peki siz bunların Gezgin olduğunu görecek kadar iyi görebiliyor musunuz?" diye sordum. "Renkli arabayı ya da parlak ipek eşarpları göremediniz mi? Biz Skundton'da Gezginleri asla tehdit etmedik! Ateşimizin başında hikâyelerini dinlemekten ve ticaret için getirdikleri harika şeyleri almaktan her zaman memnun olduk!"

"Zaman değişti," dedi Olen sessizce ve etrafındaki kalabalık mırıldanarak onayladı. "Sör Eckelmeyer tüm Gezginlerin durdurulmasına ve alıkonulmasına karar verdi."

Ağzım açık kaldı. "Bu insanları tutukluyor musunuz?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi, yüzü çirkin bir kırmızıya bürünmüştü. Üstündeki parlak göğüs zırhı sanki bir masaldan çıkıp hepimizi kurtarmaya gelmiş bir şövalye gibi görünmesini sağlıyordu ama büyük bir hayal kırıklığından başka bir şey değildi.

"Neden?" Nefesim kesilmişti, sanki son hız bir delikten aşağı düşüyor gibiydim.

Goodie Rootdigger, "Büyü yayıyorlar!" diye haykırınca yanındaki Goodie Baker da aynı fikirde olduğunu mırıldandı.

"O arabanın içinde çocuklar var," dedim dehşetle, boştaki elimi belime koyarak. "Çocukları mı tutuklayacaksın, Olen Chanter?"

Dönüp bakışlarımı ona diktim ama hâlâ göz temasından kaçınıyordu. Oysa göğüs zırhının üzerindeki gözler bana gayet iyi bir şekilde bakıyordu.

Scouvrel göğüs zırhındaki yansımasından, "Karmakarışıklık karmaşa yaratır, Küçük Avcı," dedi. Yutkunup ona bakmamaya çalıştım. Gerçekten deliriyordum! Her yerde onu görüyordum.

"Sen bir çocuksun, Allie," dedi Olen. "Yasalar ve görevler hakkında ne bilirsin ki?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim ama onunki gibi utançtan değil, tamamen öfkedendi.

"Görünüşe göre sizden daha çok şey biliyorum, *Sör* Chanter. Masumlara zulmetmemeyi ya da *güneş ışıkları ve gökkuşaklarıyla* boyanmış yük arabalarındaki barışçıl insanlara eziyet etmemeyi biliyorum!"

"Gözaltına alınacaklar, mallarına ve eşyalarına el konulacak," dedi Olen sessizce. Kalabalık da sessizleşmişti. Birinin bir bozuk para düşürdüğünü ve paranın sokakta yuvarlanıp taş bir duvara çarptığını duydum. O sessizliğin içinde çok net duyulmuştu.

"Sonra ne olacak?" O kadar çok titriyordum ki neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Birine vurmak istiyordum. Tercihen Olen'a.

Scouvrel'ın Olen'ın göğüs zırhındaki görüntüsü parlayan gözlerle, "Ve sonra senin gazabını hissedecek," dedi.

Lütfen şimdi çıldırma, Allie. Kendine hâkim ol.

"Ve sonra Sör Eckelmeyer geldiğinde hükmünü açıklayacak," dedi Olen sert bir sesle.

"Ne hükmü?" Arabadaki Gezginlere, sanki karşı koyacak enerjiyi bile toplayamıyorlarmış gibi görünen umutsuz bakışlarına baktım.

"Onlar Periseverler, Allie," dedi Olen sanki mantıklı olan *kendisiymiş* gibi. "Büyüyle ya da büyü yapanlarla ticaret yapıyorlar. Buraya ait değiller. Burası onların toprağı değil ve biz de onların halkı değiliz."

"Kıskançlık mı seziyorum?" diye fısıldadı Scouvrel. Neredeyse onun gerçek olduğuna inanacaktım. Bu tam da onun söyleyeceği bir şeydi.

"Eckelmeyer ne yapacak?" diye sordum bu çılgınlığın içine çekilmeyi reddederek.

"Geçen sefer yetişkinleri ölüme mahkûm etmişti."

"Peki ya çocuklar?" diye sordum sessizce ama sesim suspus kesilmiş kalabalığın üzerinde yankılandı. Yüzlerinde benimki gibi bir şok ifadesi bekliyordum ama onlara baktığımda nefesim kesildi. Sessizlikleri şok yüzünden değildi. Acımasız bir kararlılıkla susuyorlardı.

"Onları götürdü," dedi Olen.

Eğilip kafasının arkasına bir tokat atınca miğferi darbeyle birlikte çınladı.

"Olen Chanter, sen tam bir yüz karasısın!" Öfkemin kelimelerime yansımasına izin verdim. "Kendinden utanmalısın!" Kalabalığa dönüp sözlerimi vurgulamak için parmağımı onlara doğru salladım. "Hepiniz kendinizden utanmalısınız! Biz böyle insanlar değiliz!"

Scouvrel heyecanla fısıldadı. "Onu bana getir, Küçük Avcı ve ben de ayıbı ayıpla ödeyeyim. Ona sürünmeyi öğretirken çok eğlenebiliriz, sen ve ben."

Akıl sağlığını koru, Allie. Lütfen aklını kaybetme.

Biri, "Ama onlar Perisever!" diye seslenince sanki bir barajın patlaması gibi kalabalık yeniden hareketlendi ve dört bir yanda mırıldanmalarla bağırışmalar başladı.

Perisever! Ne saçma bir etiket. Periler acımasız ve gaddardı. İnsanların hayatını pazarlıkla elinden alır, onları bir ağaca çivileyip çocuklarını kaçırırdı ama en azından bunu yaparken iyiymiş gibi davranmazlardı.

"Sen daha kötüsün!" diye bağırdım. "Onlar kötü. Ama sen iyiliği seçebilecekken kötülüğü seçiyorsun. Bu daha kötü değil mi? Hepiniz çok daha kötü değil misiniz?"

"Artık gitmen gerek, Allie," dedi Olen atın üzerinden eğilip ceketimin yakasından tutarak. "Yoksa seni de tutuklamak zorunda kalacağım."

"Babandan da delisin sen," dedim, göz bağımın ardından öfkeli gözlerine bakarken altdudağım titriyordu.

"Perilere sempati duyduğundan şüphe etmeme neden olma," dedikten sonra beni sertçe itti ve kalabalığın arasına düştüm. "Yoksa seni de onlarla birlikte asmak zorunda kalırım." Atlara döndü. "Ha!"

Atların başındaki pelerinimi atıp boyunlarına vurarak onları dörtnala kasaba meydanındaki evine doğru götürdü. Kalabalık ona yol verirken bana tekmeler attılar, ta ki çamur ve acı içinde kıvranan bir yumak olana kadar. Yayım kırıldı ve oklarım dağıldı. Sadece dertop olmuş bedenimle koruduğum kafesim sağlam kalmıştı.

Acıyan karnımı tutarak canım yanarak çamurdan çıktım ve Skundton'ın merkezine gidişlerini izledim. Bağrışmalar oldu ve ardından bir duman yükseldi. Üstü örtülü arabayı ateşe vermişlerdi.

"Ölümlüler Sarayı sandığımdan çok daha eğlenceliymiş," dedi kafesimdeki Peri. "Burada hepinizin sıkıcı olduğunu sanıyordum ama Ölümlüler de acıyı bizim kadar seviyor. Masumlara aynı kolaylıkla işkence ediyorlar. Bence Kupaların Leydisi ihtişamıyla gelip onlara bir teklifte bulunduğunda bunu memnuniyetle karşılayacaklardır."

Sözleri karşısında ürperdim çünkü haklıydı. Ah, çok haklıydı. Ve bu, kalbimi kırıyordu.

Belki de kız kardeşimi tuzağa düşürüp düşürmememin bir önemi yoktu. Belki de Ölümlüler Sarayı, Perilerin adaletsiz yargısını kısmen de olsa hak ediyordu. Belki de hak ettikleri cezayı almaları için Perilere yardım bile ederdim.

BÖLÜM 10

Goodie Chanter dağınık bir ev sahibiydi; küçük aynasını şömine rafından alıp pelerinimin içine saklayarak ormana doğru süzülürken bu durumdan memnundum

Dolaşık söğüt dallarının arasında korunaklı bir yer bulup titreyen ellerimle aynayı çıkardım.

Kafesinin içinde oturan Teğmen kendisine verdiğim bir dilim elmayı çiğnerken, "Kendini bu kadar mı beğeniyorsun?" dedi.

"Sessiz ol," diye fısıldadım.

Deli olduğumu mu kanıtlamak istiyordum yoksa deli olmadığımı mı? Bilmiyordum ama buğulu gümüş aynanın yüzeyine hohlayıp kolumla ovuştururken kalbim güm güm atıyordu.

Gergin gergin dudağımı ısırarak aynayı kaldırdığım anda onun yüzünü gördüm.

"Ayna ayna söyle bana, var mı benden güzeli bu dünyada?" dedi sırıtarak.

"Scouvrel?" diye fısıldadım.

"Aferin. İlk denemende doğru tahmin ettin!" diye göz kırptı.

Ona en karanlık bakışımı atıp fısıltıyla bağırmaya başladım. "Bunu nasıl yaptığın umurumda değil. Bunun hangi

büyü olduğu umurumda değil. Gerçekten deli olup olmadığım bile umurumda değil ama sana söyleyecek bir şeyim var!"

"Diyeceğini dinleyecek kulağım var ama ne yazık ki sadece bir tane," derken gözleri alev alevdi, sanki bana korkunç fedakârlığını hatırlatmak ister gibiydi. Bunun niyetimi değiştireceğini düşünüyorsa, bir kez daha düşünse iyi ederdi!

"Benimle evlendin! Beni kandırdın."

Güldü. "Senin isteğin dışında yaşanmadı, Küçük Kâbus. Kelimeleri sen söyledin."

"Çünkü beni kandırdın!"

"Ben yalanlar ve hilelerle güç kazanırım. Böyle olduğumu biliyordun." Öfkeli olmama rağmen gülüşüne karşı koymakta zorlanıyordum.

"Bunu yapmana ne sebep oldu?"

"Ah Kâbus, bana öyle bariz bir arzuyla bakıp duruyordun ki sana en karanlık arzunu, yani kendimi vermekten başka bir yol göremedim."

Başımı iki yana salladım. Elbette böyle düşünüyordu. Onun zihninde bütün dünya her zaman ona hasretle bakıyordu.

"Ve bunun nasıl sonuçlandığını gördün mü?" diye karşılık verdim. "Sana sahip olduğumu bilmediğim için seni sattım!"

Güldü, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Peki artık bildiğine göre benimle ne yapacaksın, Kâbus?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak istedim ama aynayı tutuyordum. Çenemi meydan okurcasına kaldırmakla yetindim.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Söyle bana, senin çıkarın neydi? Yetmiş yıl içinde kuruyup öleceğimi biliyorsun. Senin halkının cazibesi ya da çekiciliği bende yok. Benimle evlenmek için bir nedenin yok."

"Şimdiye kadar hiçbir şeyi bedavaya vermediğimi bilmen gerekirdi, Kâbus. Bilgiyi bile. Benden bir şey istiyorsan pazarlık yapmak zorundasın ve senin için değerli olan bir şeyi almamamı umacaksın." Gözleri parıldıyordu. Bunu eğlenceli mi buluyordu?

"Benimle pazarlık yapmadan evlendin!" diye çıkıştım. Durup etrafıma bakındım. Birileri duymuş muydu? Ormanda bile dikkatli olmak zorundaydım. "Benim bundan çıkarım ne?"

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Ben, Kâbus. Büyük ödülün benim. Bu, altın madeni bulan birinin kazma zorunluluğuna itiraz etmesine benziyor. Çok kafa karıştırıcı. Ne kadar büyük bir ödül olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Aynayı yüzüme yaklaştırdım. "Hatırlatmak mı? İlk etapta bunu kanıtlaman gerek. Sen korkunç, karmakarışık bir yaratıksın ve ben senin... arkadaşın olmuşken..." Bunu itiraf etmek garip geldi. "Seninle *evlenmeyi* planlamıyordum! Benimle evlenerek özgürlüğümü elimden aldın. En azından nedenini bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum. Bu da pazarlığın bir parçası *olmalıydı*!"

"Seni kalıcı bir müttefik olarak istemem yeterli değil mi? Sarayların Düzenbazı olarak benim bile saygı duyduğum, dünyaları yok eden bir kaos yaratıcısı olman yeterli değil mi?"

"Sebep bu mu?" diyerek meydan okudum.

"Öğrenmek ister misin?" diye sordu yumuşakça, baştan çıkarıcı bir tavırla. "Kız kardeşin öğrenmek istedi. Cavariel'ın cevabı için ölümlülüğünü verdi."

"Bir insanın değerli bulacağı şeyin *ölümlülük* değil de *ölümsüzlük* olduğunu sanırdım," diye fısıldadım.

"Gördün mü? Benden öğreneceğin çok şey var," dedi Scouvrel sataşırcasına. "Bu benimle evlenmeye değmez mi?

Ayrıca ittifakımı ve sonsuz dostluğumu kazandın. Servetin Ölümlü kraliçelerinkinden daha büyük."

"Evet, kendimi çok şanslı hissediyorum," dedim dümdüz bir sesle.

"Olması gerektiği gibi," diye kabul etti tatminle.

"Ama benden ne bekliyorsun ki? Yani sen... yok, hayır... çocuklarını doğurmamı beklemiyorsun, değil mi?"

Gülüşü acımasızdı. "Periler çocuk doğurmaz. Biz çocuk kaçırırız. Bunu biliyorsun."

"Peki benden ne bekliyorsun?" diye fısıldadım.

"Her şeyi," dedi beni dehşete düşüren ciddi bir sesle. "Ve şimdi, Kâbusların En Tatlısı, daha fazla oyalanamayacağım. Senin zalim pazarlığın yüzünden benden de zalim birine hizmet etmek zorundayım ve o da bekletilmekten hiç hoşlanmıyor." Duraksadı. "Ah, parlak bulduğun ne varsa benimle konuşmak için sakla. Aylardır sözlü atışmalarımızı özlüyorum. Doğru mu yalan mı? Karım olmayı seviyorsun."

Ben daha cevap veremeden yüzünde çaresiz bir panik belirdi ve sonra gözden kaybolunca ayna da karardı.

"Aylardır mı?" diye sordum ama o çoktan gitmişti.

"Peri Diyarı'nın Ölümlüler Dünyası'ndan farklı işlediğini bilmiyor musun?" dedi Teğmen, kafesinden bir elma çekirdeğini dışarı fırlatarak. "Senin için günler geçerken onun için aylar geçti. Mahkûm olduğum süre boyunca kaçırdığım eğlenceyi düşün."

"Hepimiz tutsağız," diye mırıldandım. "Duymadın mı? Evlenmek için kandırıldım."

"Peki oyunu bitirdin mi?" diye sordu ilgisizce.

"Hangi oyunu bitirdim mi? Siz Periler o kadar çok oyun oynuyorsunuz ki yetişmek zor oluyor."

Gözlerini devirdi. "Evlilik oyunu. Eğer oyunu bir yıl içinde bitirmezsen, o zaman hiç evlenmemiş gibi olacaksın."

"Peki ya bitirirsem?" diye sordum içim ürpererek.

"O zaman evlilik sadece ölümle sona erebilir."

"Birbirinize bu kadar sadık mısınız?" diye sordum şaşkınlıkla. Skundton'da evliliklerin çoğu ömürlük olurdu. Küçük bir kasaba olduğumuz için çok az seçenek vardı. Ama yine de bazı çiftler ayrı yaşardı. Kimileri bunu resmiyete dökerek eşlerinden ayrılıp başka insanlarla yeni hayatlar kurmayı tercih ederdi. Perilerin böyle yapmaması bana garip gelmişti.

Alayla homurdandı. "Yanlış anladın. Daha sonra fikrini değiştirirsen evliliğini ölümle –eşinin ölümüyle– sonlandırabilirsin, hem de Soykatili tarafından kalbinin sökülmesi gibi bir cezadan korkmana gerek kalmadan."

"Aman ne hoş," dedim dümdüz bir sesle. "Evlilikten neden kaçındığını anlayabiliyorum, Teğmen."

İçini çekti. "Beni beslediğine göre sanırım bana Vhalot diyebilirsin. Bana böyle derler. Yiyecek karşılığında sırrını saklayacağım. Alacakaranlık Sarayı'nda ender rastlanan bir pazarlık."

Sesinde bir teslimiyet vardı.

"Sırrım mı?" diye sordum.

"Evlendiğinizi öğrenen herkes, siz bu birlikteliği tamamlamadan bozmaya çalışacaktır. Bu bir çeşit oyun. Niyet ettiğiniz şeyin hile ve düzenbazlıkla engellenip engellenmeyemeyeceğini görmenin eğlenceli bir yolu. Bu tür bir meydan okumaya karşı koymak zordur. Bu yüzden çoğu Peri tamamlanmamış bir evliliği sır olarak saklar."

"Peki ya tamamlayamazsam? O zaman ne olacak?" diye sordum.

Omuz silkti. "Yok olur gider. Ama eğer başkası bozarsa ona bir ödül borçlu olabilirsin."

"Ödül mü? Ne tür bir ödül?"

"Yani, ödül olmadan oyunun eğlencesi olmaz. Ödülün ne olacağı konusunda genellikle pazarlık yapabilirsin ama hayatınla eşit değerde bir şey olmalı."

"Şaka yapıyorsun!"

Bir kaşını kaldırıp dudağını kıvırdı. "Beni değerli Düzenbaz'ınla karıştırma. Ben şaka yapmam. Kanla yıkanmak ve düşmanlarımın canını almak için yaratıldım. Ben güçlü kaslar ve keskin dişlerden ibaretim. Hem kılıç hem okum. Ölümcül şiddetim ben."

Başımı yukarı aşağı sallayıp sakin bir ifadeye büründüm. Ciddiydi. Ölümcül derecede ciddiydi.

"Elbette," diye kabul ettim. "Benim hatam."

"Evet. Öyle."

Vhalot'un kafesini toplarken Goodie Chanter'ın değerli eşyasını cepleğim için kendimi çok suçlu hissettim ama bunu yine de yaptım. Bu çılgıncaydı, çünkü kim bilerek hayatına bela davet ederdi ki? Ve Scouvrel her zaman belaydı. Evliliğimizin unutulup gideceğini sanmıştım. Bunun bir hata olduğunu söyleyebileceğimizi. Bu da şu ana kadar bir Peri'yle evli olmanın getireceği beklentiler ve dayatmaları düşünmek zorunda kalmadığım anlamına geliyordu.

Titredim, aniden içim ürpermişti.

BÖLÜM 11

Akşam karanlığına kadar bekledim çünkü kötü şeyler ya da en azından diğer insanların kötü olarak düşünebileceği şeyler o vakitte yapılırdı.

Dürüst olmam gerekirse kasabamdan birine –ailesi ve arkadaşları olan ve muhtemelen benim de ailemden ve arkadaşlarımdan olan bir insana– gerçekten zarar verip veremeyeceğimi bilmiyordum ama aynı zamanda bunu yapmak isteyecek kadar da öfkeliydim.

Kırılma şeklinden dolayı yayımı tamir edememiştim ve yeni bir yay yapmak da zaman alırdı. Bu yüzden av bıçağımı bacağıma bağlayıp patikalarda bulduğum eski yayı da yanıma almıştım. Yeni bir yay takmam gerekmişti ve hava koşullarından dolayı yıprandığı için çekiş gücüne güvenmiyordum. Yine de yakın mesafeden birini vurduğumda acı verecek kadar iyi olduğunu umuyordum. Ve bu kadarı işimi görmek zorundaydı.

Annem ya da Goodie Chanter fark etmeden alabileceğim kadar yiyecek aldım ve kasabadaki çamaşır iplerinden bir yığın battaniye aşırdım. Tamam, bu pek de erdemli bir şey değildi ama şu anda o kadar da erdemli hissetmiyordum. Hepsini kasabanın hemen batısındaki içi boş bir kütüğün içine yerleştirmiştim çünkü hedeflediğim şeyi başarırsam bu insanları

batıya, o dolambaçlı, kıvrımlı dağ yolundan geçirip harap arabaya götürecek ve meşe ağacında geçirecektim. Onları buradan çıkarmak için tek şansım buydu. Katı kuralları olan kibirli bir Şövalye'nin, Perilerle bağlantılı oldukları düşünülen insanları infaz etmesini öylece oturup izlemeyecektim. En azından ben buradayken olmazdı.

"Senin Saray'ından olmayanlar için neden bu kadar zahmete giriyorsun, Ölümlü?" diye sordu Vhalot.

"Çünkü doğru doğrudur," demiştim hazırlıklarımı yaparken.

"Kasabandaki diğerleri seninle aynı fikirde değil," demişti sert bir tonla. "Ve bunca zamandır seni izliyorum. Çalıyorsun ve yalan söylüyorsun. Seçip alıyorsun. Ne onlardan ne bizden daha iyisin."

"Herkesin fikri kendine," dedim öfkeyle.

"Ya seni sadece kendi vicdanınla yargılarsak? Kendi ahlakınla?" diye sordu, kabaran duygularıma rağmen hâlâ sakindi. "Bu kadar sorgulamaya dayanabilir miydin?"

Soruyu duymazdan geldim. Kendi doğru ve yanlış anlayışıma bile uymadığımın hatırlatılmasından hoşlanmamıştım. Ama bu... sadece bu yardımcı olabilirdi. Olmaz mıydı?

"Seni burada bırakacağım," dedikten sonra onu kartal yuvasının olduğu ağaca koydum. Kuşları uzak tutmak için kafesinin üzerine bir bez örttüm. "Gideceğim yerde oklar havada uçuşabilir ve senin çapraz ateşte zarar görmeni istemiyorum."

"Ben fedakârlığa güvenmem," dedi kumaşın altından gelen boğuk sesiyle.

"İstediğin kadar güvenme. Bunu senin için yapıyorum."

"O zaman iyiliğinin karşılığını vereyim. Evlilik oyununu tamamlamak için yapman gereken dört şey var. Birincisi,

karşılığında onun elini tutmak; nasıl olduğu önemli değil. Bunu yapmadıysan, oyuna başlamamışsın demektir."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ama kalbim çoktan sıkışmaya başlamıştı. Beni taş çemberin içine itmeden hemen önce Scouvrel'ın elini tutup onu nasıl öptüğümü gayet berrak bir şekilde hatırlayabiliyordum. O kadar hayrete düşmesine şaşmamalıydı.

Gitmeden önce aynayı cebimden çıkarıp onu tekrar aramamak için kendimi zor tuttum. Bu delilik olurdu, çünkü muhtemelen bu ikinci madde her neyse onu yapmam için beni tuzağa düşürecekti. Onun ne düşündüğünü önemsemek, bir güvenin ateşe yanaşması kadar aptalca ve tehlikeliydi.

Bu isteğimi bastırıp önümdeki mücadeleye odaklandım.

Gece muhafızları oldukça dikkatsizdi. Gözetleme ateşlerinin ışığı dışında kalan yerlerde gölgelerin arasından kasabaya gizlice girmek oldukça kolaydı. Kasaba hâlâ bıraktığım gibiyse insanlar muhtemelen gizlice ormana gidip sevgilileri ya da arkadaşlarıyla buluşmak için hep böyle yapıyor olmalıydı. Yolları kullanmasanız bile, evler ve çitler arasında kasabaya kolaylıkla girmenizi sağlayacak kadar küçük boşluklar vardı.

Ve şimdi burada, Olen'ın evinin yanındaki kışla ya da hapishane benzeri yapının hemen dışındaydım. Sırtımı evin duvarının sert taşına dayayarak gölgelerin arasında ilerledim. Açık pencereden Heldra'nın sesi geliyordu.

"Taş çembere nasıl girileceğini biliyorlarsa, Olen, o zaman bunu denemeliyiz," diyordu.

"Emir aldım, Heldra."

"Off!" Heldra'nın sesi sinirliydi. "Sen ve emirlerin! Burada *oğlumuzdan* bahsediyorum!"

"Emirleri ihlal etmeyeceğim. Sör Eckelmeyer bana güveniyor."

Heldra'nın sesi şimdiyse çaresiz geliyordu. "Olen Chanter! Oğlumuzu geri getirmek için sahip olduğun azıcık gücü kullanmayacaksan Periler alsın seni!"

Heldra'nın sesini hiç bu kadar üzgün duymamıştım. Sözleri karşısında ürperdim çünkü küçük oğlum Peri Diyarı'nda olsa ben de onun gibi hissederdim. Aynı fikirde olmayı hiç beklemediğim bir kişi varsa o da Heldra Thatcher'dı.

"Heldra, deli bir kadınla evlenmek isteseydim Allie Hunter'la evlenirdim. Şimdi beni yalnız bırak. Sör Eckelmeyer'a yazmam gereken bir mektup var," dedi Olen buz gibi bir sesle.

"Dalga geçme, Olen. Şaka kaldıracak halim yok," dedi gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

"Benim de. Burada hangimiz Şövalyeyiz, Heldra?"

Gözlerimi devirdim. Benimle böyle konuşsaydı, kendine derhal yatacak yeni bir yer bulması gerekirdi. Belki de evleneceği kişi konusunda doğru kararı vermişti.

Evlenmek! Hem de karmakarışık bir Peri ile! Bu konuda ne yapacağımı bulmam gerekiyordu... ama şimdi olmazdı. Kafamı toplamak için başımı iki yana salladım. Pazarlıkta onu vermem benim hatam değildi. Gerçekten değildi. Bana söylemeden benimle evlenmesi kendi hatasıydı.

Odaklan, Allie! Odaklan!

"Senden nefret ediyorum, Olen!" dedi Heldra öfkeyle. "Duyarsızlığın yüzünden senden nefret ediyorum ama seni terk etmeyeceğim, çünkü bana ihtiyacı olan iki bebeğim daha var ve aptalın teki olduğum için babaları sensin. Ama onlardan birini daha kaybedersen, o kılıcı ve Şövalyelik unvanını elinden öyle hızlı alırım ki bu kadar uzun süre nasıl yaşadığına şaşarsın."

Olen içini çekti ve ardından kapı çarpma sesi duyuldu. Ben de pencerenin altındaki gölgelerden barakanın kapısını örten

gölgelere koştum. Karanlıkta kapı mandalını kurcalayarak Heldra avluya çıkmadan önce içeri girmeye çalıştım. Kapı kilitliydi. Mandalı gevşetip gevşetemeyeceğimi görmek için bıçağımı çektim ama Heldra ayışığı altında parlayan peleriniyle merdivenlerden aşağı koşarak evine gidiyordu.

Gölgelerin arasına dalıp sırtımı iyice kapının kenarına yasladım ve beni görmemesini umdum.

Kafasını kaldırıp gölgeler arasında saklandığım yere doğru baktı.

Ah, olamaz.

Barakanın kapısına doğru yürüdü. Elinde bir şey parlıyordu.

Anahtar.

Heldra'nın kafasına vurup anahtarı ondan alacak cesaretim var mıydı? Heldra'yı hiç sevmemiştim. Yine de ona şiddet uygulayabileceğimden emin değildim. Özellikle de şimdi. Benim kıl payı kurtulduğum, artık boğucu ve acı verici derecede hayal kırıklığı olacağını fark ettiğim bir hayatı yaşarken olmazdı.

Kapıya ulaşıp anahtarı kilide soktu. Çok önemli bir andı.

Ben eyleme geçemeden gölgelerin arasında beni fark etti. Gözleri kocaman açıldı ve ardından beni durdurmak istercesine elini havaya kaldırıp omzumun üzerinden kaçamak bakışlar attı.

"Çemberi açıp oğlumu geri getirir misin?" diye fısıldadı kaşlarını çatarak.

Bekle. Çığlık atmayacak mıydı? Bana saldırmayacak mıydı?

"Deniyorum."

"O zaman daha çok dene," dedi çaresizce. "Anahtarı da yanına al yoksa benim için kötü olur."

Topuklarının üzerinde dönüp sokağa açılan küçük kapıya doğru yürüdü.

Derin bir nefes aldım ve anahtarı kilidin içinde çevirerek kapıyı açtım. Heldra Thatcher'ın bir Gezgin ailesini kurtarmama yardım edeceği kimin aklına gelirdi ki? Dünya gerçekten de tersine dönmüştü.

Onları barakanın şöminesinde yanan küçük bir ateşin etrafında üzüntüyle toplanmış halde buldum. Şöminenin iki yanında sıra sıra düzinelerce yatak vardı ama Gezgin ailesi hiçbirine yatmamıştı; bunun yerine ateşin etrafında usulca ağlayarak birbirlerinin omuzlarında ve kucaklarında uyumayı tercih etmişlerdi.

Kalbime keskin bir acı saplandı.

Olen'a ve onun aptal Sör Eckelmeyer'ına lanet olsun!

Ve bütün Skundton kasabasına lanet olsun.

Werex'ten ya da Cavariel'dan daha iyi değillerdi. Sevgili kocam Scouvrel ve onun korkunç numaralarından daha iyi değillerdi. Bunu yapmak çok daha büyük kötülüktü. Sırf zarar vermek için eğlencesine çiçekleri parçalayan çocuklar gibilerdi ve bu zavallı aile de o çiçeklerdi.

Kadın başını kaldırıp bana bakınca, "Şşşt," diye fısıldadım. "Kimse burada olduğumu fark etmeden önce sıvışmamız gerek."

"Araba," diyerek lafa girdi ama bir hareketle sözünü kestim.

"Gitti. Sadece taşıyabileceğiniz şeyler alın. O kadar uzağa gidebilirsek bir ağaca bir sürü battaniye sakladım."

Kadın ve adam başlarıyla onayladı. Gözlerinden uyku akan küçük çocukları nazikçe uyandırdılar. En büyüğü yedi, en küçüğü üç yaşlarında görünen üç erkek çocuğun kahverengi bakışları kalbimi eritti.

"Hadi, küçük avcılar," diye fısıldadım. "Birlikte gizlice çıkmalıyız. Sessiz olabilir misiniz?"

Üçü de başlarıyla onayladı, gözlerini kocaman açmışlardı.

"Kimsin sen?" diye sordu en küçüğü.

"Düşmanlarınızın Kâbusu'yum," diye fısıldadım göz kırparak. "Ve sizin dostunuzum."

Hemen gülümsedi.

Kendimden emin görünmeye çalışarak onlara sırıttım. "Şimdi beni takip edin, küçük avcılar ve adımlarınızı sessiz atın!"

Kapıdan dışarı süzülüp gecenin içinde küçüklere önderlik ettim, ebeveynleri de peşi sıra arkamdan geldi. Olen barakanın etrafına muhafız koymamıştı. Anahtara, karısına ve kasabaya güvenmişti. Muhtemelen bana bile güvenmişti. Ama bu güvene ihanet ettiğim için kendimi suçlu hissetmiyordum. Masum insanları hapse atmıştı.

Batı yolunun kenarına vardığımızda yakınlarda bir at kişnedi ve en küçük çocuk, "Çayır!" diye seslendi.

Annesi dizlerinin üzerine çöküp eliyle çocuğun ağzını kapadı, gözleri korkuyla dolmuştu. Aynı anda kasabanın sınırındaki muhafızlardan biri konuştu.

"O da neydi öyle?"

Elindeki feneri kaldırıp bize doğru yürüdü.

"Ağaçları geçtikten sonra batıya doğru gidip beni orada bekleyin," diye fısıldadıktan sonra göz bağımı çözüp gölgelerin arasından muhafızlara doğru ilerledim. Geceleri sadece ruh görüşümle görmek daha kolaydı.

Yüksek sesle, "Sadece benim," diyerek Gezginlerin ormana doğru kaçması için dikkatleri bulunduğum yere çektim.

"Avcı?" dedi muhafızlardan biri el fenerini daha yükseğe doğrultarak.

Meşalesinin ışığına doğru cesur bir adım attım ve öylece donakaldım. Muhafız ruh görüşümde hafifçe titreşiyordu. Bu normaldi.

Normal olmayan şey, kenarlarının çözülüyor ve tekrar birbirine dolanıyor gibi görünmesiydi.

Tıpkı Periler gibi.

BÖLÜM 12

Kılıcını çekince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Diğer muhafız da arkasından çıktı ve arbaletini kaldırarak bana doğrulttu.

Dikkatlerini çektin, Allie. Şimdi ne olacak? Skundtonlı insanlara gerçekten zarar verebilir miydim... ya da onları öldürebilir miydim? Bu ikisini tanımıyordum. Birlikte büyümemiştik. Bu bir fark yaratır mıydı? *Onlar yine de insan, Allie. Anneleri, babaları, hatta belki eşleri ve çocukları var. Onlara zarar verebilir misin? O zaman Hulanna'dan ne farkın kalır?*

Yutkundum.

Diğer muhafız da kenarlarından bozuluyordu. Bu ne anlama geliyordu? Artık gerçekten insan değiller miydi? Gerçekten insan olmayan birini incitebilir ya da öldürebilirdim. Bunu yapabilirdim.

Duraksadım.

Ne düşünüyordum? Birine zarar verebilmek için onun gerçekten insan olmadığına kendimi ikna etmeye mi çalışıyordum? Perilerden daha iyi değildim. Hiçbirimiz değildik. Ne yapacaktık?

Silkelenip bir adım öne çıktım.

"Tabii ki benim," dedim küçümseyici bir tavırla. "Kim olduğunu sanmıştınız?"

Arbaletli muhafız, "Kim bilebilir ki?" dedi temkinli bir şekilde. "Sör Chanter sokağa çıkma yasağı uygulamamızı emretti ve sen evinde değilsin. Belki de sen bile değilsin. Dağın tepesindeki yaratıkların yüzlerini değiştirebildiklerini söylüyorlar."

"Periler mi?" diye sorduğumda irkildi. İlginçti. Bu efsaneyi daha önce duymamıştım ama belki de söz ettiği şey cazibeydi. Ses tonuma biraz küçümseme kattım. "Periler kendilerini görkemli bir şekilde güzel gösterebilirler. *Benim* muhteşem güzel göründüğümü söyleyebilir misiniz?"

"Hayır," dedi kılıç tutan muhafız biraz kızararak. "Üzgünüm, hanımefendi ama hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." İki adım daha atıp muhafızın ellerinde kontrolsüzce titreyen arbaleti hakkında endişelenmiyormuş gibi davrandım.

Ormanın sınırında bir dalın kırıldığını duydum. Elinde arbalet olan muhafız dönmeye başladı ve ben hızlıca öne atılıp silahı elinden aldım. Tetikteki parmağı kaydı ve ok geceye doğru fırlayıp yakındaki bir evin rüzgârgülüne çarparak metalik bir ses çıkardı.

"Perilere karşı korunmak istiyorsan bundan çok daha atik olman gerekecek," dedim sertçe. "Hedefi vurmak bir yana, yayını nasıl düzgün tutacağını bile bilmiyorsun. Sadece bir adım uzağındaydım ve beni ıskaladın!"

Güçlü ol ve kendine güven, Allie. Kontrolün sende olduğunu göster. Scouvrel böyle yapmıştı.

"Ama ben..." diyerek lafa girdi muhafız ama ormanda bir çatırtı daha duyunca sözünü kesmek için sesimi yükselttim.

"Ve sen! Kılıçlı olan. Orada aptal gibi durdun! Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Periler taş çemberden geçip bronz kılıçlarını sallayarak tekboynuzlu atlarla tepelerden aşağı inerken ya da duman kanatlarıyla gökyüzünden süzüldüklerinde arbaletinle rüzgârgüllerini vurup elinde meşaleleyle öylece kalacak mısın yoksa gerçekten alarm verip kasabamızı tehlikeye karşı uyarabilecek misin?"

"Ben..."

İtirazını dikkate almadan devam ettim. "Acil durum sinyaliniz ne? Şu direğin üzerinde duran çan mı? Neden çanı çalmadınız?"

"Burada muhafız olan biziz, sen değilsin," dedi kılıçlı olan sonunda kendini toparlayarak. Yakındaki evden tartışma sesleri geliyordu, ev sakinleri dışarı çıkıp rüzgârgüllerini kontrol edip etmeyecekleri konusunda karara varmaya çalışıyordu.

"Evet," dedim, burada olsaydı Scouvrel'ın yapacağı şeyi yaparak yaklaşıp onun zalim gülümsemesini taklit ettim. "Kasabayı korumak benim görevim olmadığı için bunu doğru yapsan iyi olur. Çünkü insanlar kabul etse de etmese de ben hâlâ Avcı'yım ve halkımı güvende tutmazsanız sizi avlar ve ihmalinizin bedelini ödetirim."

"Hayır, yapamazsın," dedi arkamdan sakin bir ses. Döndüğümde Olen'ın orada durduğunu gördüm, yüzünde acımasız bir ifadeyle elindeki feneri yukarı kaldırmıştı. Omzuna geliyordum ama ruh görüşümde onu daha önce tanıdığım zamanki kambur, gergin çocuktu hâlâ. Konuşurken biraz bocaladı. "Burada Avcı falan yok, Allie."

"O zaman muhafızlarını bu kasabayı gerçekten savunacakları şekilde eğit," dedim arbaleti göğsüne doğru iterek. "Benim de Avcı olmama gerek kalmasın."

Korkuyla dizlerim titredi. Koca kasaba karşısında tektim. Yine de o masum kahverengi gözleri, eski arkadaşımın hapsettiği küçük çocukların gözlerini aklımdan atamıyordum. Ormanda beni bekleyen küçük avcılar... Onlara zaman kazandırmalıydım.

Olen bileğimden tutup arbaleti alarak sahibine fırlattı. Muhafız gözümün önünde sönmekte olan bir alev gibi titriyor, kenarları anbean bulanıklaşıyordu. Bakışlarını benden hiç ayırmayan Olen'ın gözleri ruh görüşümde alevle doluymuş gibi görünüyordu.

"İşlerini yapıyorlar. Burada huzursuzluk çıkaran onlar değil. Sensin. Evine git, Allie."

Çenemi ne zaman kapalı tutmam gerektiğini bilirdim ve o an tam da bu andı. Hemen şimdi o yoldan aşağı inip ormana dönerek Gezginlere yardım edebilirdim. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Olen beni kendine doğru çekip bileğimi acı verecek kadar sıkıca kavradı.

"Ve Allie, umarım az önce barakada bulduğum şeyle bir ilgin yoktur. Senin iyiliğin için."

"Ne buldun?" diye masumca sorunca gözleri kısıldı.

"Hiçbir şey. *Hiçbir şey* bulamadım."

Barakayı ben boşaltmamışım ve onun neyden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi yaparak şaşkın ve meydan okuyan bir tavır sergilemeye çalıştım.

"Öyleyse bana kızmak için bir nedenin yok demektir."

Dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı ve ruhu bir an için parladıktan sonra tekrar sönükleşti. Beni itti. "Sadece git. Eğer ben ya da muhafızlarım seni bir daha sokağa çıkma yasağını ihlal ederken yakalarsak, seni barakaya kaparız."

Çenemi kapalı tutmak büyük çaba gerektirdi ama başardım. Zihnimde hazırcevap yanıtlar birbiri ardına sıralanırken çenemi kapalı tuttum. Keşke Scouvrel burada olsaydı. O hepsini söyler ve Olen'ın yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silerdi ama ben bunu yapmaya cesaret edemedim.

Peri kocamın burada olmasını dilemeyi bırakmalıydım. Böyle yaparak kendi hislerimi iyice karmaşıklaştırıyordum. Duygular yağa bulanmış balıklar gibiydi. Ellerinizden kayar ve siz daha nefes almadan akıntıya kapılıp giderlerdi.

Güvenli değil, Allie. İçindeki ateşi hislerinle körükle ve hepsini sona erdir.

Kendimden emin adımlarla kasabadan çıktım, gölgeler tamamen etrafımı sarana kadar arkama bakmamak için kendimi zorladım. Sonunda omzumun üzerinden bir bakış attığımda Olen'ın hâlâ orada, ateşle aydınlanan karanlık yolda arkamdan baktığını gördüm. Sertçe yutkunarak göz bağımı geri taktım ve Gezginleri ararken yeterince sessiz olabilmeyi ve en azından onları güvenli bir yere götürene kadar Olen'ın onları kaçırdığımı anlamamasını umut ettim.

BÖLÜM 13

Eve döndüğümde başım gerçekten belaya girecekti. Olen o zamana kadar Gezginleri kaçıranın ben olduğumu öğrenmiş olurdu, değil mi? Ama ben bunu umursamıyor gibiydim. En küçük çocuğu taşımama rağmen bacaklarım ve kollarım öylesine yorulmuştu ki kopacaklarmış gibi hissediyordum. Ben ellerimle sırtını sarmışken o, koyu kıvırcık saçlı tatlı başını omzuma dayayıp bacaklarını belime dolamıştı.

Kendimi hiçbir zaman anne olarak görmemiştim ama bu küçük çocuğu kucağıma almak içimde bir şeylerin erimesine neden olmuştu. Aynı zamanda kafamda sorular da belirmişti. Scouvrel'la yapacağım gerçek bir evlilik ne anlama gelirdi? Cehennemden biriyle, zaman içinde arkadaşım haline gelen korkunç, karmakarışık bir yaratıkla evleneceğim gerçeğinin ötesinde, asla çocuk sahibi olamayacağım anlamına da geliyordu. Asla.

Çocuğu tutarken balta sapı olan meşaleyi havaya kaldırdım, ruhsal alevi ona zarar vermiyordu. Meşale yolumu yeterince aydınlattığı için onları gece karanlığında kayalık arazide olabildiğince sessizce yönlendirebiliyordum.

Arkamda, iki yetişkin Gezgin sessizce oflayıp pufluyordu. Onları ormanda birbirine sokulmuş halde bulduğumdan beri

tek kelime etmemiştik. Battaniyeleri ve yiyecekleri çıkarırken de çocukları battaniyelere sarıp malzemeleri taşımak için bölüşürken de konuşmamıştık.

İlk çocuk yorgunluktan sendeleyip ağlamaya başlayınca fısıldaşmalar oldu. Annesi onu sakinleştirdikten sonra çocukları kollarımıza alıp yeniden sessizliğe büründük.

Neyse ki ruh meşalesi hortlakları uzak tutuyor gibiydi ve gecenin içinde arzu dolu ulumalarını duyabilsem de parlak ışığa yanaşmıyorlardı.

Birinin onlarla ilgili bir şeyler yapması gerekiyordu. Çocukluğum boyunca hiç bu kadar kontrolden çıkmamışlardı. Avcıların yerini Şövalyeler aldıysa bu işi onlar halletmeliydi. Bir topluluk, vahşi hortlaklar sınırlarını istila ediyorken ayakta kalamazdı. Yetişkin insanlara zarar vermeyebilirlerdi ama fırsat bulduklarında çocukları kaçırırlardı. Ayrıca bazen yaşlıları da ölüme sürüklerlerdi.

Bu düşünceyle birlikte kalbime gerçek bir korku saplandı. Çünkü bu gece bana bir şey öğrettiyse, o da kasabamı koruması için Olen'a güvenemeyeceğimdi. Adamlarına da öyle. Bu da geriye sadece benim kaldığım anlamına geliyordu. Ve kız kardeşimi tuzağa düşürmek için planlar yaparken, Skundton'ın masum halkı ve ailem için yeterince iyi önlemler almamıştım.

Ayrıca Ölümlü çocukları Peri âleminden kurtarmanın bir yolunu bulamamıştım. Adımlarım hayal kırıklığı ve hüsranla doldu. Yeterli zaman yoktu. Ve yeterince Allie yoktu. Ama bunların hiçbiri bahane olamazdı. Planlama yapmam gerekirken günlerce kırsalda koşturup silah aramıştım. Her şeyi yanlış yapmıştım.

Bir Peri ya da kız kardeşim gibi düşünmek yerine av peşindeki bir genç kız gibi düşünüyordum ve onlar gibi

düşünmeyi öğrenemezsem, şu anda olduğumdan daha akıllı olmayı öğrenemezsem o zaman herkes acı çekecekti. Belki de Skundton'daki yetişkinler Gezginlere yapmak üzere oldukları şeylerden sonra bunu hak etmişlerdi. Ama çocuklar hak etmiyordu.

Arkamı dönüp Gezgin ebeveynlere her baktığımda gözlerindeki korku ve çaresizliği görüyordum. Durup bir planım olduğunu, arabaya ulaşabilirsek tamamen güvende olacaklarını söylemeye cesaret edemedim; yakalanma riskini göze alamazdım. Olen'ın onları gerçekten benim serbest bıraktığımı ne zaman fark edeceğini kimbilirdi? Kucağında yorgun çocuklar taşımayan adamları ne zaman peşimizden göndereceğini kimbilirdi? Ya da at sırtında kendisinin bizi kovalamayacağını? Gerçi bir at bu dar yolda fazla uzağa gidemezdi.

Ne tür bir aptal atına Çiçek adını verirdi ki? Yani, cidden? Arılgan, Ateştoynak, Şimşek ya da ilk savaş atınıza vereceğiniz herhangi bir isim değil de... Çiçek mi? Olen en kötü Şövalye'ydi.

Tabii, Gezginlere yardım etmemi istediği için beni serbest bırakmadıysa.

Ama bu hiç mantıklı değildi, değil mi?

Tekrar arkama dönüp Gezginlere bakışlarımla umut vermeye çalıştım ama endişeli gözleri beni sadece ilerlemeye teşvik etti. Tırmanışın bu kısmı en zoruydu. Özellikle de şimdi, karanlıkta. Yolu bulmama yardımcı olacak bir şey yakmaya da cesaret edemiyordum. Biri ışığı görüp bizi buraya kadar takip ederse o zaman harap arabayı bulabilirlerdi. Ve o arabayı bulurlarsa bu Gezginlerin hiçbiri güvende olmazdı.

Dikkatim dağılıyordu. Odaklanmam lazımdı. Kollarımda uyuyan tatlı oğlan gibi Gezgin çocukları, kaçırılan çocukları ve kasabanın çocukları olmak üzere hepsini kurtarmanın bir

yolunu bulmalıydım. Başlarına gelecekleri hak etmiyorlardı. Hiçbiri hak etmiyordu. Ve kasabadan vazgeçiyor olsam da, onlardan vazgeçmeyecektim. Vazgeçemezdim. Savaşmak zorundaydım. Kazanmak zorundaydım.

Kollarım gitgide ağırlaştığından yol çok uzun sürmüş gibi geliyordu ama sonunda harap araba göründü ve ben de rahatlayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Yanıma çömelen kadın Gezgin, "Devam edemeyecek kadar mı yorgunsun?" diye sordu, oğlu kollarında esniyordu. Meşalenin ışığında irileşen gözlerinde hafif gümüşi parıltılar vardı.

Ruh görüşümde yük arabasının parıldadığını görebiliyordum. Meşalenin ışığı altında büyüleyici görünüyordu.

"Geldik," diye fısıldadım. "O arabada sizi güvenli bir yere, diğer Gezginlere götürecek bir kapı var. İçlerinden biri kendine Bilge Kadın diyor."

"O zaman acele etmeliyiz," dedi kocası, başını yukarı aşağı sallasa da hareketinden gerginlik akıyordu. Endişeli hisseden tek kişi ben değildim.

Ayağa kalktım ve her hareketimi protesto eden yorgun bacaklarımla yuvarlanan taşların üzerinde düşe kalka arabaya doğru yürüdüm. Her adımım bir mücadeleydi.

Dayan, Allie.

Neredeyse varmıştık.

Arkamdaki tepeden bir bağırış duyunca adımlarımı hızlandırdım.

"Bizi nasıl görmüş olabilirler?" diye sordu Gezgin adam sertçe. "Gecenin bir yarısı!"

"Bilmiyorum," dedi karısı. Arabaya adım atınca sesi boğuklaşmıştı. "Burada hiçbir şey yok."

"Yürümeye devam et," diye fısıldadım. "Kapı gizli."

Kocası önce benim girmemi bekleyince ben de kadının arkasından acele ettim. Ayaklarım kapının diğer tarafındaki zemine basınca tökezledim ve yeniden ayağa kalktığımda kendimi meşe ağacının etrafında toplanmış şaşkın Gezginlerden oluşan bir halkanın içinde buldum. İki katım yüksekliğindeki kamp ateşleri neşeyle dans edercesine yanıyordu ve ben ortaya çıktıktan hemen sonra biri keman çalmayı bıraktı. Nefes nefese kalmış, kırmızı yanaklı insanlar elleri birbirine kenetlenmiş halde donakaldı, sanki danslarını sürpriz bir şekilde bölmüş gibiydik. Ki gerçekten de öyle olmuştu.

"Bu gerçek," dedi Gezgin adam soluk soluğa ve arkamdan tökezleyerek çıkıp Gezginlerin halkasına daldı. Hissettiği umut ve rahatlama yüz hatlarını yumuşatmıştı. "Bunu umut etmeye bile cesaret edememiştim."

"Arvi? Sen misin?" diye seslendi ateşin etrafındaki donakalmış adamlardan biri hayretle ayağa kalkarak.

Bilge Kadın kalabalığın arasından sıyrılarak uyuyan çocuğu kollarımdan otoriter bir tavırla aldı. "Kardeşlerim, burada sizin için yerimiz var. Çocuklarınızı yerleştirelim."

Omuzlarım rahatlamayla çöktü.

"Teşekkür ederim," dedi kurtardığım kadın. Yanağımı öptükten sonra diğer çocuğunu sıcacık gülümsemesi ve kırışık bir yüzü olan anaç görünümlü bir Gezgin'e teslim etti.

"Hemen geri dönmem gerekiyor," dedim beceriksizce. "Tepedeki o sesler... Beni bulmalarını sağlamam lazım ki arabayı bulmasınlar."

Kurtardığım kadın kolumu tuttu. "Bizi kurtaran kişinin adı nedir?"

"İsmim Allie Hunter," dedim. Bütün bu ilgi karşısında kendimi rahatsız hissettim. Hepsi çok mutluydu. Çok bütünlerdi. Benim çaresizlik dolu bölük pörçük dünyama uymuyorlardı.

"Kasabanın yakınlarında saklı bir yay ve bir kılıç var, Allie. Ve bir de sopa. Bunu hepimiz biliriz ve bu gece yaptıkların için onları sana bir teşekkür hediyesi olarak sunuyorum," diye fısıldadı kadın bana. "Sopa Periler tarafından görünmemeni sağlayacak bir meşale." Elime baktı. "Belki de bunu zaten biliyorsundur. Bıçak farklı dünyalar arasında geçiş yapmana yarar. Yay da sadece kötü kalpleri delip geçer. Silahları bulursan, dünyanın üzerine karanlık çökerken masumları savunmak için ihtiyacın olan her şeyi ele geçirmiş olursun."

Ben teşekkür edemeden başını eğip hızla uzaklaştı ama küçük çocuğu hâlâ kollarında taşıyan Bilge Kadın bana yanaştı. "İsimlerini bile bilmediğin insanları tahmin edemeyeceğin bir kaderden kurtardın. Bizi hatırlayanları biz de hatırlarız. Bize gelip kendin için bir şey isteyeceğinden şüpheliyim ama buraya yardıma ihtiyacı olan başkalarını getirirsen, senin hatırın için onlara yardım ederiz. Bunu unutma."

Başımla onayladım.

"Ve unutma ki kan kandır."

Kulağa çılgınca bir konuşma gibi geliyordu ama tartışamayacak kadar yorgundum. Sendeleyerek meşe ağacına döndüm ve ruh meşalesini yüksekte tutarak ormanda seslenen her kimse beni bulmadan önce kendimle araba arasında olabildiğince mesafe koymaya çalıştım. O insanları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Bu karanlıkta boynumu kırmak anlamına gelse bile.

Karanlığın içinde düşe kalka ilerlerken ağaca sakladığım paslı bıçağı düşünüp durdum. Dünyalar arasında geçit açan bıçak o olabilir miydi? Onu Peri Diyarı'nı yarıp geçmek için kullanabilir miydim?

İyi niyetli bir kız olmayı bırakıp Avcı kadına dönüşmenin zamanı gelmişti. Çocukları kurtarmak için bir plan yapmaya başlayacaktım. Tüm çocukları. Ve bunu öyle ya da böyle başaracaktım. Ama önce eşyalarımı toplamam ve annemle konuşmam gerekiyordu.

Koşarken Scouvrel'ın kara gözleriyle bana göz kırptığını neredeyse görebiliyordum.

BÖLÜM 14

Bacaklarım o kadar ağrıyordu ki elimde ruh meşalemle karanlığın içinde sendeleyerek ilerlerken acıdan dolayı bitmek bilmeyen uzun bir çığlık koyverdim.

Gecenin içinde normal görüşüm yerine ikinci görüşümle koşmayı seçerek doğru bir tercih yapıp yapmadığımı hâlâ bilmiyordum ama gerçek bir meşale yakmaya cesaret edememiştim. Ruh meşalesi tökezleyebileceğim şeyleri veya bazı ağaçları gösteremese bile en azından her şeyi daha parlak ve net gösteriyordu.

Bir çalılığın yanından geçtiğim esnada Peri türünden yaratıklar gümüşi arka ayaklarının üzerinde sıçradı. Ruh ışığı onlara fazla geldiği için kaçmaya çalışıyorlardı. Aynı şey, gerçek adlarını öğrenene kadar Pembe Furialar demeye karar verdiğim o eflatun renkli uçan yaratık sürüsüne de olmuştu ve kaçışırken birbirlerine çarpmışlardı. Zamanım olsaydı belki de hortlak sorununu bununla tek başıma halledebilirdim.

Aynayı cebimden çıkardım. Kendime bunu yapmayacağımı söyleyip duruyordum ama yolculuk ilerledikçe irademi kaybediyordum.

Scouvrel'ın şaşkın bakışları aynayı doldurdu. Aynı görünüyordu, ruh görüşünde de gerçek görüşte de. İlginçti.

"Kocacığım," diye fısıldadım.

Gülüşü omurgamın karıncalanmasına neden oldu. "Kâbus. Yüzümü görmekten zevk mi aldın?"

Uykudan kalkmış gibi mahmur görünüyordu.

"Dört," dedim. Daha fazla bir şey söylememin imkânı yoktu. Gülümsemesi gereğinden fazla genişti. "Zamanım kısa. Kız kardeşim yakında saldırıya geçecek mi?"

Omuz silkti. "Kimbilir? Son konuşmamızdan bu yana benim için bir hafta geçti. Senin için ne kadar oldu?"

"Bir gün olmadı," diye fısıldadım. Ayağım bir sopaya takılınca çıkardığı keskin sesle irkildim. Bu konuşmayı uzun süre devam ettiremezdim. "Bunu söyleyemiyorsan, Ölümlü çocukları nerede sakladıklarını söyle bari. Peri Diyarı'nın dört bir yanına dağılmış durumdalar mı?"

Tereddütle tek kaşını kaldırdı.

"Seninle pazarlık etmek zorunda mıyım?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Son öpücüğümüz için sana hâlâ borçluyum," dedi sırıtarak. "Ölümlü çocukları İpek Sarayı ve Kupa Sarayı'nda saklıyorlar. Onların peşine düşersen kendini tehlikeye atarsın."

"Teşekkür ederim," diye fısıldayınca kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı.

Aynayı cebime geri soktum. Acele etmem gerekiyordu.

Bir kütüğe takılınca düşüncelerim de noktalandı. Düşerken dilimi ısırdım ve parmak eklemlerimin derisi sıyrıldı. Bu, ruh görüşünün gerçek görüş olmadığını bana güzelce hatırlatmış oldu. İlahicilerin evine çok yaklaşmıştım. Oraya varıp kılıcı alabilirsem görevime devam edebilirdim.

Asıl planım Hulanna'nın istediği şeyi, yani insanları bulmaktı. Sonra da onu durdurmak için kullanabileceğim

araçları –Gezginlerin büyülü eşyalar hazinesini– ardından da onu sinirlendirmenin bir yolunu bulacaktım.

Artık bunu o kadar önemsemiyordum ama yine de işe yarayabilirdi. Şu anda yapmam gereken, bu fırsat da ellerimin arasından kayıp gitmeden önce hâlâ yapabiliyorken o Ölümlü çocukları kurtarmaktı.

Peşimdekiler de gitgide yaklaşıyordu. Hiçbirinin sesini tanımıyordum. Onları ormanda keyifli bir kovalamacaya sürüklemiştim ama artık izimi kaybettirme zamanı gelmişti.

"Yukarıda bir gürültü duydum," dedi içlerinden biri çok ama çok yakınımdan. Sesi hırıltılıydı.

"Her kimse, onu neredeyse köşeye sıkıştırdık," dedi başka bir ses. "Muhtemelen ormanda kaçak içki yapan bir çiftçidir ama Sör Eckelmeyer sokağa çıkma yasağına uymayanları bilmek ister."

"Ben de öyle," dedi hırıltılı ses.

İlerideki evin ışıklarının ikinci görüşümde hep olduğu gibi varla yok arası bir şekilde titreştiğini görebiliyordum. Çok yaklaşmıştım. Koşmaktan kaçınarak yavaşladım ve gölgeler arasından sessizce ilerlemeye çalıştım. Koşarsam daha fazla dikkat çekerdim. Tekrar kayıp bir çalının üzerine düşünce dallar derimi sıyırdı ve yüksek bir hışırtı çıktı.

Ormanın zeminine vuran ayak seslerini duyabiliyordum. Beni birazdan yakalarlardı. O kadar yakınlardı.

Kendimi düzenli nefes almaya zorladım. *Düşün, Allie, düşün!*

Bu adamlar Eckelmeyer için çalışıyordu. Beni yakalamak istiyorlardı. Bu da üzerimdeki her şeyi alacakları anlamına geliyordu ama bunları kaybetmeyi göze alamazdım. Dikkatlice balta sapını, yayımı ve oklarımı çalıların arasına sakladım,

cebimdeki anahtarı çıkarıp yandaki ölü otların arasına sıkıştırdım. Burayı tekrar bulabilirdim. Yapabilirdim.

Sadece burayı aramadıklarından emin olmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp göz bağımı yukarı çektim ve gecenin içine doğru koşmaya başladım. Beni yakaladıklarında çalılıklardan yeterince uzakta olursam onları aramazlardı.

Tam arkamdan biri homurdandı. Ardından yer altımdan kaydı ve orman zeminine serildim. Bir an sonra sırtımda bir ağırlık hissettim.

"Sadece bir kız," dedi hırıltılı ses. "Nereye gidiyordun, tatlım? Âşığınla buluşmaya mı? Böyle bir belaya bulaşmak için çok gençsin. Sana bakacak iyi bir adam bulana kadar çocuk istemezsin ama düzenli maaş çeki olan bir asker iyi bir seçenek olabilir."

"Böylesi bir cazibeyle çoktan evli olmaman ilginç," derken ses tonuma tiksintimin yansımasına izin verdim.

"Olmadığımı kim söyledi, tatlım?"

"*Benim* evli olmadığımı kim söyledi?" diye karşı çıktım. "Kocam karşılaşabileceğin en şeytani ve korkunç şeydir. Sen daha bıçağını çekemeden seni bir dikiş iğnesiyle öldürebilir."

Güldü. "Sana inanmıyorum."

Ben de güldüm ama ağzımdan çıkan her kelime doğru olmasına rağmen gülüşüm kendi kulağıma bile çılgınca geldi.

"Çok uzun sürdü," dedi diğer ses. "Buluşma noktasına vaktinde gitmezsek bizi aramaları için başka bir keşif ekibi gönderirler. Onu yerden kaldır da götürelim."

Asker kaba elleriyle ceketimin yakasını çekiştirip beni ayağa kaldırdı. Ellerimi zorla arkama götürüp onları tenime sertçe batan sert bir sicimle bağladı.

Hava yüzlerini göremeyeceğim kadar karanlıktı ama hırıltılı ses sarımsak ve bayat şarap kokuyordu. Bunlar büyük Sör Eckelmeyer'ın adamlarıydı, öyle mi? Olen'ın iş ilişkisi kurduğu insanlar bunlar mıydı? Böyle müttefikleri olduğuna pişman olacaktı.

Işık yanan pencereye ve annemin siluetine özlemle bakmamak için kendimi zor tuttum. Birkaç saat içinde şafak gökyüzünü aydınlattığında endişelenmeye başlayacaktı. Ve onu uyarmam gerekiyordu. Çocukları bu kasabadan çıkarmak onun işi olacaktı.

"Daha hızlı yürü, kızım. Bütün gece bekleyemeyiz."

"Bütün gece boyunca kış uykusundan yeni kalkmış iki ayı gibi ormanda debelenerek vakit kaybetmişsiniz gibi görünüyor," diye mırıldandım.

"Ne dedi o?"

"Duymazdan gel," dedi diğer ses.

Sessizlik içinde yürürken elimdeki seçenekleri düşündüm. Belki Sör Eckelmeyer makul biri çıkardı. Gerçi adamları pek makul görünmüyordu ve insanlar kendilerine benzerlerini çekmeye meyilliydi.

"Bu Sör Eckelmeyer adil bir adam mıdır?" diye sordum.

"Kasabanız Sör Olen Chanter'ın emriyle sokağa çıkma yasağı altında. Bu da sizi bir kanun kaçağı yapar," dedi adamlardan biri.

Endişe verici bir yanıttı. Adil olup olmadığına dair bir yorum yapmamıştı, sadece beni suçlu bulduklarını söylemişti.

Belki de Sör Eckelmeyer, ormanda başıboş dolaşan bir kızla ilgilenmek yerine Periler için endişelenmekle meşguldü. Ne de olsa kimse yanlış bir şey yaptığımı kanıtlayamazdı. Heldra hariç ama nedense onun bir şey söyleyeceğini sanmıyordum.

Söylerse başı en az benim kadar belaya girerdi. İstediği gibi anahtarını ormana atmıştım. Kimse onun aldığını ya da o Gezginleri kimin serbest bıraktığını kanıtlayamazdı. İkimiz de bu konuda sessiz kaldığımız müddetçe güvende olurduk.

"Sanırım hepiniz bizi Perilere karşı korumakla meşgul olacaksınız," dedim.

"Periler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu beni sertçe ileri iten asker.

"Onları durdurmak için ormanda sinsice dolaşan birkaç zorbadan daha fazlasına ihtiyaç olduğunu bilecek kadar."

"Biz Beyaz Kukuleta Çetesi'yiz," dedi diğer adam. "Biz sinsice dolaşmayız, zorba değiliz. Biz Şanlı Sör Eckelmeyer'ın özel silahşörleriyiz."

"Adı bu mu? 'Şanlı' mı?"

"Bu onun unvanı."

"Çok kullanışlıymış. Ben de adımın insanlara ne düşüneceklerini söylemesini isterim. Belki de kendime 'Güzel ve Çok Zengin Allie Hunter' derim. Ooof!"

Kafamın arkasına bir şey çarptı. Dilimi ısırdım ve kan tadı aldım. Bu adamlar iğnelenmekten ya da alay edilmekten hoşlanmıyordu. Olen'ın bana sağladığı geniş özgürlük alanı artık mevcut değildi.

İçimden küfrettim.

Peri Diyarı'na geri dönme ya da halkımı geri kazanmanın bir yolunu bulma şansımı kaçırmıştım. Ama bu gece Gezginleri serbest bıraktığım için pişman değildim. Ve aletlerini aldığım için de hiç pişman değildim. Özellikle de artık bana gerçekten yardımcı olabileceklerini bildiğim için. Sadece daha fazla zamanım olmasını dilerdim.

Kasaba sınırındaki nöbetçi kulübesine ulaştığımızda lapa lapa kar yağmaya başladı ve her yer bembeyaz oldu. Dün gece

gördüğüm muhafızlar artık ortalıkta yoktu. Onların yerine sıra sıra dizilmiş homurdanan atlar ve zırhlı adamlar vardı; adamlar atların havaya karışan nefeslerini ve zemindeki karı kaldıran toynaklarını izliyorlardı.

Yıldızların ışığı altında zırhları parlıyor; zincirli zırhlar rüzgârda metal levhalara, kılıç kınları ise zincirlere sürtünerek şıngırdıyordu.

Mideme taş oturmuş gibi hissediyordum. Zırhlı yüzlerce adam vardı. Hiç kadın yoktu. Hepsi meşalelerin ışığında kolayca görülebilen beyaz kukuletalar takıyordu ve yüzlerinde birbirinin aynısı acımasız bir ifade vardı. Burada merhamet yoktu. Yollarına çıkan kimse için umut yoktu.

Hulanna'nın çemberin içinden geçip hepsini yerle bir etmesinin çok mu kötü olacağını her zamankinden çok merak ediyordum.

"Arama sırasında bir şey buldun mu, Corne?" diye sordu atların üzerindeki adamlardan biri. Miğferinin üzerinde şatafatlı kırmızı tüyler vardı. Sanırım bir subaydı.

"Evet, Komutanım!" dedi Corne –sarımsak kokan asker– sert bir şekilde. "Bu serseriyi gecenin bir yarısı ormanda dolaşırken bulduk."

"İyi iş, Corne. Onu doğruca nöbetçi kulübesine getirin. Sör Eckelmeyer'ın emriyle, sokağa çıkma yasağını ihlal ettiği tespit edilen herkes casus olarak kabul edilecek, gözaltına alınacak ve sorgulanacak."

Bu, kulağa pek hoş gelmiyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 6

Sör Eckelmeyer ve adamları ben Gezginlerle birlikte kaçtıktan kısa süre sonra gelmiş olmalıydı. Olen ve Heldra'nın evinde bu kadar yerleşmiş görünmesinin tek mantıklı açıklaması buydu.

Beni gereğinden fazla bir şiddetle merdivenlerden sürükleyerek taş evin içine sokup yere attılar.

Neyse ki Heldra evini temiz tutuyordu. Belli ki zemin yakın bir zamanda süpürülüp silinmişti. Kan kaybedip ölme işini temiz bir zeminde yapmak her zaman güzeldir.

"Bu da ne?"

Kafamı kaldırıp adamı görmeden önce sesini duydum. Siyah botlar ile kenarlarına çamur ve yolculuktan toz toprak bulaşmış beyaz bir şövalye kıyafeti görüş alanıma girdi. Dizlerimin üzerine kalkmaya çalıştım, ellerim arkamda bağlı olduğu için bunu yapmak olması gerekenden daha zordu.

Sör Eckelmeyer'ın heybetli figürünün arkasından gördüğüm ilk şey Olen'ın yeşil ve hastalıklı yüzüydü. Bana bu şekilde davranılmasından hoşlanmamıştı sanırım. *Aman ne hoş.*

Heldra'nın yemek masası boşaltılmış ve muhtemelen evdeki en iyi masa örtüsü serilmiş, üzerine defterler ve parşömenler yığılmıştı. Sandalyelerin hepsi benden en uzak tarafa dizilmişti.

Olen da orada oturuyordu ve az önce bir sümüklüböcek yutmuş gibi görünüyordu. Arkasında, büyük ihtimalle yatak odalarına açılan kapı hafifçe aralanınca bana bakan kocaman bir göz gördüm. Heldra.

Ve kapının yanında çerçeveli gümüş bir ayna vardı. Aynayı görünce içimde bir bulantı hissettim. Scouvrel şu anda bana bakarsa, bu çetrefilli durumda dikkatimi çok fazla dağıtabilirdi.

Aynaya bakmaktan kaçınarak gözlerimi Heldra'nın endişeli bakışlarından kaçırdım. En azından göz bağım varken kimse bakışlarımı nereye çevirdiğimi anlayamıyordu da onu ele vermemiş oldum.

"Gözleri bağlı, kir içinde bir kız mı?" diye sordu ses. Çok alçak bir sesti. Ensemdeki ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Bu sesten hoşlanmamıştım.

"Sör Eckelmeyer" adını duyduğumda babamdan biraz daha yaşlı, geniş omuzlu ve kalın bıyıklı, bariton sesli iriyarı bir adam hayal etmiştim.

Gerçek Sör Eckelmeyer bu betimlemelerin hiçbirine uymuyordu. Öncelikle, yaş olarak Olen'dan pek de büyük değildi. Hatta belki bir ya da iki yaş daha gençti. Çıkmaya büyük gayret eden birkaç tel sakal dışında köseydi. Açık renkli saçları o kadar kısa kesilmişti ki makası kafasına nasıl bu kadar yaklaştırdıklarını anlayamadım. Yüz ifadesi asık ve bakışları donuk olsa da dar yüzü çirkin değildi. Gülümseseydi ve beyaz, metal bir şövalye kıyafeti giymemiş olsaydı, onun yeni gelen bir köylü olduğunu düşünebilirdim. Hatta belki de Olen'ın benimle evlendireceği şövalye yaveri bile sanabilirdim.

O yaver Corne olmasa iyi olurdu. Bu düşünce karşısında ürperdim.

"Onu karanlık çöktükten sonra ormanda keşif yaparken bulduk," dedi Corne. Beni esir olarak teslim etmekten aldığı zevki sesinden duyabiliyordum. Onun, Şövalyeler arasındaki itibarını artıracağını düşünseydi yaşlı büyükannesi hakkında yalanlar söyleyip onu cellada verecek bir tip olduğunu hissediyordum.

"Çemberin yakınında mıydı?" diye sordu Eckelmeyer sertçe.

"Buranın batısındaki dağlardaydı."

"Peki orada ne yapıyordun, kızım?" diye sordu Eckelmeyer sessizce. "Peri müttefiklerin için nöbet mi tutuyordun?"

"Çilek topluyordum," diye yalan söyledim.

"Gece mi?"

Ellerimin arkadan bağlı olduğunu unutarak göz bağımı işaret etmeye çalıştım ve başaramayınca tek kollu bir omuz silkme hareketiyle yetindim. "Gece ya da gündüz, körsen ikisi de aynıdır."

Tam olarak doğru değildi ama o bunu nereden bilecekti?

Olen sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

"İlginç. Peki meyveler nerede?"

"Gölgeler beni kovalarken düşürdüm onları," dedim korkmuş gibi görünmeye çalışarak. "Onların büyük bir Lord'un elçileri olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Şövalye."

"Pardon?"

"Ben bir Şövalye'yim, Lord değilim, kızım," dedi Eckelmeyer sertçe. "Bu çocuğu tanıyor musunuz, Sör Chanter?"

Rahatsız görünen Olen'a döndü.

Yanaklarım kızarmaya başladı. Çocuk mu? Ondan biraz büyük bile olabilirdim!

Olcn başını saygıyla hafifçe eğerek, "Size söz ettiğim kişi o, Sör Eckelmeyer," dedi. İnsanları değerlendirme yeteneği hep böyle kötü müydü? Eh, gerçi Heldra'yla evlenmişti. Bu, insanları değerlendirme konusundaki yetersizliğini açıkça gösteriyordu. "Onunla evlenmek için bir yaver getireceğinizi umuyordum."

Arkasındaki ayna hâlâ boştu. Scouvrel neredeydi?

"Ayağa kalk, kızım." Eckelmeyer'ın ses tonu ilgi çekiciydi. Off. Kalbim endişeyle doldu. Nasıl ki fare yılanın bakışlarından hoşlanmazsa, ben de bu bakışlardan hoşlanmamıştım.

Ama unutmamalıydım, ben fare değildim. Fare katiliydim.

Elimden geldiğince zarafetle ayakta durdum.

Eckelmeyer gırtlaktan bıkkın bir ses çıkardı. "Onu serbest bırakın."

Beni bir adım geri çektiler ve sonra ellerim serbest kaldı. Ellerimi öne doğru uzatıp tahriş olmuş tenimi hafifçe ovuşturdum.

Eckelmeyer sanki bir hayvana bakıyormuş gibi, "O kadar da genç değil sanırım," dedi.

Ayağa kalkıp masanın etrafında döndü. Çenemi iki parmağının arasına alıp başımı bir o yana bir bu yana eğdiğinde irkilmemeye çalıştım. Nefesi nane gibi kokuyordu. "Güzelce temizlenirse fena sayılmaz. Bir de suratını asmazsa."

Ellerimi yumruk yaptım. Gelmiş geçmiş en çirkin cadaloz olduğumu düşünmesi umurumda değildi. Aslında bunu tercih edebilirdim. Onun yargıları ve fikirleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. *Ama şimdi bunu söylemenin zamanı değil, Allie. Kendini hapse attırmanın ya da boğazını kestirmenin zamanı değil.*

Kıpırdamamak için dilimi ısırdım.

"Onunla evlenebilecek bir yaveriniz var mı, Sör Eckelmeyer?" diye sordu Olen çekingen bir tavırla. "Bu kesinlikle buradaki sorunlarımdan birini çözecektir. İtaatkâr bir kız olmak için fazla enerjisi var ve buradaki yaşıtı olan tüm erkeklere henüz çocuklarken o baktı. O yüzden onlarla evlendirmek olmaz ve bütün bu fazla enerjisini bir yere yönlendirmemiz gerek."

"Hımm," dedi Eckelmeyer. "Becerilerin var mı, kızım?"

"Dilimi tutabilirim," dedim, becerilerimi söylemekten ziyade kendime bir hatırlatma yaparak.

"Bunu göreceğiz," diye karşılık verdi Eckelmeyer.

"Köyümüzün tüm kızları aşçılık, dokumacılık, bahçecilik, dikiş, örgü, yün eğirme, çobanlık, temizlik, peynircilik ve diğer kadın zanaatları konusunda yetiştirilir," diye yardımcı oldu Olen.

Oysa bunlar benim elimden zar zor geliyordu. Ben hareket edebilen her şeyi avlamak ve tuzak kurmak için yetiştirilmiştim. Ama aptal da değildim. Şu anda bir köpeğin ağzındaki tavşan gibiydim. Hareketsiz kalırsam, köpeğin dikkati dağıldığında kaçmak için bir şans bulabilirdim ama şimdi çok fazla mücadele edersem, beni ısırır ve omurgamı kırabilirdi.

Eckelmeyer'ın yüzündeki sinsi gülümseme beni çok tedirgin ettiği için terlememek zordu. Ben yutkununca gülümsemesi biraz daha genişledi.

"Bu kızı yakınımızda tutmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Böylece bu gece ormanda maceralara atılıp atılmadığını ya da Corne'un korktuğu gibi düşmanlarımızla işbirliği yapıp yapmadığını anlayabilirim. Aynı zamanda endişelerinizi de gidermiş olurum, Sör Chanter, çünkü ben de kendime uygun bir eş arıyorum ve kimbilir, belki de

körlüğünün ve gösterişsiz yüzünün ötesini görüp onu aşkımla kutsayabilirim."

Bu saçmalığa bir son vermezse onu karnına tekme atarak "kutsayacaktım".

Duvardaki ayna titredi. "Bu da ne, Kâbus?"

Demek şimdi ortaya çıkmıştı! Gözlerimi kapayıp susmasını diledim. *Ya diğerleri onu duyduysa?*

Olen rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

"İtirazın mı var?" diye sordu Eckelemeyer ve yüzündeki tatmin bana her şeyi açıkladı. Her nasılsa Olen'la bir zamanlar arkadaş olduğumuzu biliyordu. Bir şekilde Olen'ın bana karşı hâlâ küçük de olsa bir zaafı olduğunu biliyordu. Ve bunu ikimize karşı kullanacaktı.

"Bu ölümlü fareler ne planlıyor, Küçük Kâbus? Bunlar senin düşmanın mı? Kafalarını ganimet olarak alıp banyoma asabilirim. Bu seni memnun eder mi? Bu sana bir koca olarak ne kadar değerli olduğumu gösterir mi?"

Ona cevap vermeye cesaret edemedim.

Olen, "Tabii ki hayır, Sör Eckelmeyer," diye cevap verirken telaştan kelimeleri birbirine dolandı. "Her kadın sizin eşiniz olmaktan onur duyar ama eminim ki sizin beklentileriniz köy kızlarından çok daha yüksektir."

"Karıcığım! Sevgini kazanmak için yarışacağım rakibim bu mu?" diye kükredi Scouvrel. "Bu enseyi hiç unutmayacağım ve Ölümlüler Dünyası'na bir sonraki gelişimde onu arayacağım. Bu adam küstahlığının bedelini ödeyecek ve hiçbir meydan okumayı iyi karşılamayacağım."

Sanki bunu bilmiyordum. Ne de olsa, kafesimi kendine ayırmak için iki Peri'yi öldürdüğünü görmemiş miydim?

"Alçakgönüllülük her Şövalye'nin benimsemesi gereken bir özelliktir," dedi Eckelmeyer, kendisine yöneltilen tehditlerden bihaberdi. Bunu kendisine mi yoksa Olen'a mı söylediğini bilmiyordum. "Git de temizlen, kızım. Akşam yemeğinde buraya gel. Ve bu çiftlik çocuğu paçavraları yerine evlenme çağına gelmiş bir kadına yakışır kıyafetler giy."

Arka planda Scouvrel'ın tıslադığını duydum.

Sesime de şansıma da güvenmediğimden başımla onayladım. Hızlı olursam, onlar beni tekrar yakalamadan önce Peri Diyarı'na doğru yola çıkabilirdim.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM 16

Bu çok kötüydü. Skundton'daki Ölümlüler Sarayı'nı yönetmek için Sör Eckelmeyer'dan daha kötü bir seçim düşünemezdim. Daha da kötüsü, Scouvrel artık onu biliyordu, bu da Peri Diyarı'nın da bildiği anlamına geliyordu. Ve onlara zayıflıklarımızı göstermekten hoşlanmıyordum.

Sör Eckelmeyer kiminle evli olduğumu ve bunun kendisi için ne kadar tehlikeli olduğunu öğrendiğinde çok şaşıracaktı. İçimden bir ses Sarayların Düzenbazı'nın Eckelmeyer gibi kendini beğenmiş biri için çok fazla kaosa neden olabileceğini söylüyordu. Düzenbaz'la evli olmanın bir faydası bu olabilirdi.

Evli! Bu gerçekle hâlâ barışamamıştım. Evlenmeye niyetim yoktu. Özellikle bir Peri'yle asla. Beni düğüm düğüm karmakarışık hale getirip başımı döndüren Scouvrel'la olmazdı. Güvenilir değildi. Evcil değildi. Şu anda onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Kasabanın içinden geçip Kuzey Yolu'na doğru koşarken o kadar titriyordum ki dişlerim birbirine çarpıyordu. Titrememin sebebi soğuk değil, buradan yaşamı çekip alan kötü güçlerdi.

İlahicilerin evi Kuzey Yolu'na da Batı Yolu'na da aynı mesafeydi ama batı kapısından tekrar geçip oraya sıra sıra dizilmiş askerlerle karşılaşmak istemiyordum.

Askerler! Burada, Skundton'da. Ve halkı savunmak için değil, kontrol etmek için gelmişlerdi; aksi olsa taş çemberin etrafında toplanırlardı. Bunun Allie Hunter'ı durduracağını düşünüyorlarsa çok daha fazla asker getirmeleri gerekirdi. Burunlarının dibinden gizlice geçmem gerekirse fare postumu kullanarak bunu yapabilirdim.

Olen Chanter onları buraya getirerek ne yaptığını sanıyordu? Nereden geldiğini unutmuş muydu?

Ama belki de bu tamamen onun hatası değildi. Belki de tüm bunlar on yıl önce bir başkan seçildiğinde, bana artık Avcı olmadığımı söylediği gece başlamıştı.

Eski Başkan Alebren *neredeydi?*

Hımm.

O kadar endişelenmiştim ki sokakta neredeyse Goodie Thatcher'a çarpıyordum. Sendeleyip tam zamanında durunca çarpışmayı önledim. Yorgun ve yaşlı görünüyordu.

"Böyle aceleyle nereye gidiyorsun, Allie Hunter?" diye sordu ama sözlerinin eski sertliği yoktu.

"Kasabadan gitmen gerek, Goodie Thatcher," diye cevap verdim, onu gördüğümde hissettiğim nefret dalgasına rağmen görevimi yapmaya çalışıyordum. "Bu askerler tehlikeli."

Yüz ifadesi okunmuyordu.

"Bir savaş yaklaşıyor ve bunu kasabaya getiren onlar," dedim onu harekete geçirmeye çalışarak. "Herkes senin dedikoducu olduğunu biliyor. Git de kasabada dedikodu yap ve insanlara buradan gitmelerini söyle. Dağdan aşağıya, vadi krallıklarına ya da nereye gitmeleri gerekiyorsa oraya gitsinler. Ama çok geç olmadan kaçmaları gerek."

Burnunu çekti. "Onlara kendin söyle."

Kolunu tuttum. "Beni dinlemeyi akıl ettiklerinde çok geç olacak ama seni dinlerler!"

Goodie Thatcher çenesini kaldırarak, "Bèn Avcılara iyilik yapmam," dedi. "Bu belayı başımıza açan sizsiniz. Kızım ve damadım sizin pisliğinizi temizlemek zorunda kaldı."

"Ama artık kararları Olen vermiyor," dedim sokakta yanımızdan geçenlerin duymasını umursamadan. "Şu yeni Sör Eckelmeyer karar veriyor ve Skundton umurunda değil. Ne seni ne Olen'ı ne de başka birini dinler!"

Başını iki yana salladı. "Bunu değiştirmek için on yıl geç kaldın, kızım. Ve ben kesinlikle sana katılmayacağım. Bu kasaba senin için çok fazlaysa vadiye kendin git."

Hayal kırıklığıyla inledim ama beni itip yanımdan geçti. O sırada göz bağım çözüldü ve Goodie Thatcher şalına ve ağaran saçlarına düşen kar tanelerini fark etmeden yavaşça karın içinde ilerledi. Sanki onun da yavaş yavaş Peri'ye dönüşüyormuş gibi kenarların çözülüp tekrar birbirine dolandığını görünce gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Skundton'da neler oluyordu?

Endişeyle nefes verirken gözlerim kasabanın merkezindeki, Olen'ın şatafatlı yeni evinin ve kışlanın karşısında kalan eski hanın üzerinde durdu. Kışlaya erzak taşıyan askerleri görünce midemin çalkalanmasına rağmen ellerimi belime koyup eski hana ilerleyerek geldiğim yoldan geri döndüm. Daha önce kasabadaki tek han burasıydı. Şimdi, Thatcherların eski evinin ve Kunduracıların atölyesinin de hana dönüştürüldüğünü görebiliyordum. Muhtemelen ikisi de yolun ilerisine taşınmışlardı. Buna neden daha önce dikkat etmemiştim? Buraya kimlerin taşındığını ve artık merkezde kimlerin oturduğunu neden sorgulamamıştım?

Eski hanın üzerinde "Alebren Han" yazan yepyeni bir tabela vardı; bir hanı olan kasabamızda daha önce hiç tabelaya ihtiyaç duyulmamıştı. Caddedeki donmuş çamurun üzerinden geçip hana ulaştım, tabelanın altından eğilip eskimiş kapılardan içeri girdim.

Ortak salon sabahın bu erken saatleri için şaşırtıcı derecede doluydu. Garson kızlar soğuk sabah havasında dumanı tüten çay ve sıcak yulaf lapalarıyla masadan masaya koşturuyordu, şöminede ateş yanıyor ve arkadan bir aşçı seslenerek kızlara acele etmelerini söylüyordu. Kahvaltı edenler ve garson kızlar arasında tek bir kişiyi bile tanımıyordum.

İçlerinden biri elinde kirli tabaklarla dolu bir tepsiyle önümde durdu. "Ne istersin, kızım?"

"Başkan Alebren'i," dedim cesurca.

"Arka tarafta," diyerek bir kapıyı işaret etti. "Ama şu an kimseyi işe almıyor, soracağın şey oysa."

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve taze kesilmiş odun kokan terli bir adamın ve ardından yünlü giysilerine samanlar yapışmış bir masa dolusu adamın –muhtemelen arabacılardı– yanından geçip arka odaya doğru ilerledim.

Kapıyı hızla açtım. Başkanın saçmalıklarına ya da ters konuşmalarına kulak asmayacaktım. Bu sefer beni dinleyecekti.

Ama kapıyı arkamdan kapayıp ortak alanın gürültüsünü dışarıda bırakınca bundan o kadar da emin olamadım.

Başkan Alebren oradaydı, evet. Keskin ve sıcak bir koku yayan bir kupayla koltuğuna çökmüştü.

"Başkan Alebren?" diye seslendim.

Sulu gözlerle başını kaldırdı. "Uzun zamandır kimse bana böyle seslenmedi, kızım. Artık Şövalyeler yukarı Kraliçeler aşağı."

Homurdandım. "Eh, kendi savaşınızı vermeyip yardım istediğinizde ne olacağını sanıyordunuz?"

Gözlerini bana dikti. "Sen o Avcı kızsın. Geri döndün, öyle mi?"

Dağınık ofisine baktım. Penceresi yoktu ve içeride tek bir mum tütüyordu. Bir köşedeki püsküllü koltuğun üzerine battaniyeler yığılmıştı ve masanın üzerine, kupasıyla aynı kokan bir şişenin yanında yığınla parşömen vardı.

"Bu odadan hiç çıkmıyor musunuz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Çıkmama gerek yok. Han iyi." Bir içki daha aldı.

"Peki ya kasaba? Siz başkansınız! Neler olup bittiğini biliyor musunuz? Savaş çıkacak. İnsanlar ölecek. Oraya gidip onları uyarmalısınız. Onlara kaçmalarını ve ailelerini de yanlarına alıp dağın aşağısındaki vadilere inmelerini söylemelisiniz."

"Sana ne bundan?" dedi dili dolanarak.

Dudaklarımı birbirine bastırıp öne doğru yürüyerek kupasını kaptığım gibi içindekileri yere döktüm.

"Hey!" Elini uzatınca kupayı geri almasına izin verdim.

"Bu kadar yeter!" derken onu böyle gördüğüm için öfkelendim mi yoksa umutsuzluğa mı düştüm emin değildim. Artık hiçbir şeyin sorumlusu o değildi. Geri döndüğümü duyacak kadar bile odasından çıkmamıştı. Ve Goodie Thatcher artık Skundton sosyetesinin kraliçesi değildi.

Bunca gündür bunları neden fark etmemiştim?

Ailemin sorunları, Peri Diyarı'na geri dönmeye çalışmak, yeni insanlar, Olen'ın yeni mevkisi, bildiğim her şeyi kaybetmek gözümü kör etmişti ve büyük resme odaklanamamıştım.

"İçkimi döktün."

Tombul çenesinden rutup başını yukarı kaldırdım. "Siz Skundton'ın başkanısınız. Bu sizin sorumluluğunuz. Halkınızı toplayın. Yapabiliyorken onları güvenli bir yere götürün."

Başı öne eğik, çenesi göğsüne düşmüş şekilde, "Sen yap," dedi elimi iterek. "Madem bu kadar önemsiyorsun, git kurtarılmak istemeyen insanları kurtar. Onlar seni de beni de istemiyor. Şövalyelerle Kraliçeleri istiyorlar ve Perilerin gelip kemiklerimizi çiğneyecek olmaları umurlarında değil."

"Bunu biliyor musunuz?" diye sordum nefes nefese. "Gelip herkesi öldüreceklerini biliyor musunuz? Başkan?"

Bir homurtuyla başı öne düştü. Sızmıştı.

Yumruğumu masasına vurdum. Bu bile onu uyandırmadı.

Gökyüzündeki yıldızlar aşkına! Kimse bu kasabayı kurtarmak için bana yardım etmeyecek miydi? Onların görmeyi reddettiği şeyi gören tek kişi ben miydim?

Lanet ederek onu o işe yaramaz haliyle baş başa bıraktım ve ortak salondan geçip sokağa çıktım. Bu kasabada Şövalyeler haricinde otorite sahibi kimse yoktu ve onlar da amaçlarını açıkça ortaya koymuşlardı. Bu kasabayı kurtaramazdım. Bunun için artık çok geçti.

Ama hâlâ kurtarabileceğim insanlar vardı.

Odaklanmanın ve hâlâ özgürken yapabileceklerimi yapmanın zamanı gelmişti.

İlahicilerin evine doğru ilerlerken içim yeni bir enerjiyle doldu. Sadece çalıların arasına sakladığım şeyleri bulmam gerekiyordu ve sonrasında gidip *birilerini* kurtarabilirdim.

BÖLÜM 17

"Küçük Kâbus! Beni duyabiliyor musun?"

Kalbim küt küt çarparken en yakın ağacın arkasına geçip aynayı çıkardım ve Scouvrel'ın yüzü aynada bulanık bir şekilde belirdi.

"Şşş!" dedim etrafa bakarak ama beni dinlemedi.

"Kız kardeşinin ordusu Tekboynuz Bozkırları'nda toplanıyor," diye fısıldadı, sanki o da duyulmaktan korkuyormuş gibi çevresine bakındı. "Kuzgunlar Şöleni yaklaşıyor. Bunu sona erdirmek için bir planın varsa hızlıca harekete geçmelisin."

"Onu bir kafese koymaktan başka ne yapabilirim bilmiyorum ama bunu yapmak için Peri Diyarı'na geri dönmem gerekiyor," dedim ağacın etrafını kolaçan ederek. Yoldan bir boğuşma sesi duyar gibi oldum ama gerçek mi yoksa hayal gücüm mü olduğuna emin olamadım.

Yeniden aynaya baktığımda gitmişti.

Lanet ettim.

Yeteri kadar bilgi alamamıştım.

Ve hâlâ Peri Diyarı'na giden bir yol bulamamıştım.

Kalbim deli gibi çarpıyordu.

İki dünyanın halkı da savaşı önlemek için sadece bana umut bağlamıştı ve bunun için kendimi acı verecek denli

yetersiz hissediyordum. Ama yine de denemek zorundaydım. Çünkü Avcı olmanın anlamı buydu. Köyümü tehdit eden bir şey varsa onu avlamak *zorundaydım.* Ve şu anda köyüm iki ayrı ordu tarafından içeriden ve dışarıdan tehdit ediliyordu.

Bu da onları avlamam gerektiği anlamına geliyordu. Öyle ya da böyle.

BÖLÜM 18

Kısa süre içinde eşyalarımı çalıların arasından toplayıp kılıcı ve kafesi de sakladığım ağaçtan aldım.

Kafesi kaldırınca Vhalot, "Uzun zamandır yoktun," diye homurdandı.

"İlgilenmem gereken şeyler vardı."

"Umarım benim için birini öldürmüşsündür," dedi gülerek.

"Çok yaklaştım."

"Ne büyük hayal kırıklığı. Bir dahaki sefere işini bitirdiğine emin ol."

Sabahın erken saatlerinde gizlice İlahicilerin evine girip annemle babamın kapısını sessizce tıklattım.

"Evet?" diye fısıldadı annem, onu görebilmem için kapıyı aralayarak.

"Babamı da alıp bu kasabayı terk etmelisin. İlahicileri de al, seninle gelmek isteyen her çocuğu ve masum insanı da."

Kapıyı ardına kadar açtı. "Bu o kadar kolay değil, Allie."

"Savaş yaklaşıyor," dedim ona. "Sandığından da yakın. Başkanı Alebren ve Goodie Thatcher'la konuşmaya çalıştım. Olen'la konuşmaya çalıştım. Her şeyi denedim ama kimse beni dinlemiyor. Belki seni dinlerler. Çocukları, akıl

hastalığı olanları, yaşlıları, kısacası savunmasız herkesi hâlâ yapabiliyorken bu kasabadan çıkarmalıyız. Benden kız kardeşimin icabına bakmamı mı istiyorsun? Hem bunu yapıp hem de insanları güvenli bir yere götüremem. Bana yardım et. Mümkün olduğunca çok insanı buradan çıkararak bana yardım et."

Bana şefkatle baktı. "Allie, on yıldır Peri Diyarı'ndaydın ve bir hafta geçti sanıyordun. Gerçekten dünyamızı istila etmeyi planlıyorlarsa, güçlerini bir araya getirmeleri aylar sürebilir, değil mi?" Ben omuz silkince devam etti. "Onlar buraya gelene kadar sen yaşlı bir büyükanne olacaksın. Ben çoktan ölmüş olacağım. Muhtemelen hiç gelmeyecek bir işgalden kaçmanın anlamı yok."

"Geliyor," derken bastırdığım öfkeyle ellerim titremeye başladı. "Yardımına ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam ve yardım alabileceğim başka kimsem yok. Lütfen, anne. Lütfen bana yardım et."

Dudağını ısırdı. "Deneyeceğim."

"Herkesi götürebileceğin güvenli bir yer biliyorum ama gizli kalmalı. Güvenli kalmalı. Onları oraya götürene kadar kimseye söyleme. Anladın mı?" Onları Gezginlere götürecek üstü örtülü arabaya nasıl ulaşacaklarını hızlıca anlattım ve sanki orada olduğunu en başından beri biliyormuş gibi başıyla onayladı. Belki de biliyordu. Köyün yaşlı kadınları sır saklardı.

"Deneyeceğim, Allie," diye bana söz verdi. "Kararlılığınla gurur duyuyorum, kızım."

İçimdeki yoğun enerjiyi kontrol etmeye çalışarak ona sarılıp sevgimi hissettirmeye çalıştım. "Ben de seni seviyorum."

Yakıt, Allie. Bunu yakıt olarak kullan. Bırak bütün hayal kırıklığın ve başarılı olmaya duyduğun o umutsuz ihtiyacın seni beslesin.

Onlar için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Köydeki çocuklar konusunda anneme güvenmek zorundaydım. Ben de planın geri kalanında üzerime düşeni yapmalıydım.

İşte bu yüzden şimdi taş çemberin kenarında duruyordum; kemerimde bir kafes ve balta sapı, üzerimde Peri Diyarı'nda giydiğim kıyafetler, sırtımda çantam ve yayım ve ellerimde ise paslı birer kılıç vardı.

Dağ platosunun kenarındaki çamların arasından öten kuşun yalnız sesi karlı arazide yankılanıyordu. Yağan yoğun kar altında çamları zar zor görebiliyordum. Bu taş çemberden daha önce de Anka kuşları gelmişti. Onlara ne olmuştu?

"Ne yapıyoruz, Ölümlü?" diye sordu Vhalot.

"Senin dünyana girmeye çalışıyoruz," dedim acımasızca. "Özgürlüğünü kazanman için sana son bir kez pazarlık yapma fırsatı sunuyorum."

"Bunu kabul etmeyeceğim."

"Peki."

Gözlerimi kapayıp göz bağını çıkardım ve Ölümlü çocukları sakladıkları Kupa Sarayı'nı düşünürken derin bir nefes alıp kılıcı salladım.

Gözlerimi tam zamanında açtığımda çemberin ortasında havada bir yarık gördüm, tıpkı kumaştaki bir delik gibi kenarları yırtık pırtıktı. Öne doğru bir adım atıp yarığın kenarından çekerek yırttım ve ötesinde, Ölümlüler Dünyası'ndaki her şeyden daha parlak, daha doygun, daha zengin renklerle yükselen Peri Diyarı'nı gördüm. Burayı tekrar görmenin verdiği rahatlamayla neredeyse iç çekecektim. Ki bu çılgıncaydı. Burası benim evim değildi.

Kupa Sarayı'nı çevreleyen uzun sedir ağaçlar önümde yükseliyordu.

Şansımı kaybetmeden önce yarığın içine atlayıp Peri Diyarı'na indim, kalbim dakikada bin kez çarpıyor ve nefesim nabzıma ayak uydurmaya çalışarak hızlanıyordu.

Sakin ol, Allie, düşün!

Scouvrel'la ilgili anılar birbiri ardına zihnimden geçerken kendime gelmek için yarım saniye boyunca nefesimi tuttum. Buraya çocuklar için gelmiştim, kocamı bulmak için değil. Ama göğsümde sanki ona bağlı bir ip vardı da beni kocama çekiyordu ve kendimi bu ipi takip etmek zorunda hissediyordum.

Başımı iki yana sallayıp paslı kılıcı kemerime soktum –iyi ki keskin değildi!– ve balta sapını çekip havada bir kez sallayarak yaktım. Gezginlerin vaat ettiği üzere beni Peri Diyarı'nda da görünmez yapsa iyi olurdu yoksa başım büyük belaya girerdi.

"Geldik!" dedi Vhalot hayretle. "Gerçekten buradayız!"

"Ve benim gibi şarapta boğulmak istemiyorsan sessiz kalacaksın. Burada olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum."

Önümdeki sedir ağaçlarıyla çevrili avluya bakarken yutkundum. Buraya daha önce bir kez gelmiştim ve burada çocuklar olduğunu biliyordum ama onları kurtarmak için gelmeyi düşünmek ile gerçekten burada olup nereden başlayacağımı bulmak tamamen farklı şeylerdi. Yukarıdaki pencerelerin hangisinde uyuyan küçük çocuklar vardı? Ve görünmez olup oraya gizlice girmeyi başarsam bile onları benimle dünyaya dönmeye ikna edebilecek miydim?

Alnımda soğuk terler birikiyordu ama boğazımı temizledim, omuzlarımı gevşettim ve başımı kaldırdım. Ben Allie Hunter'dım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmaması gibi küçük bir sorun beni durduramazdı.

Haftalardır yaşadığım hayal kırıklığı ve öfkenin getirdiği bütün kararlılıkla, bir kaya ve yosun labirentinden geçerek sedirlerle çevrili Saray'a doğru ilerledim. İçim ürperdi ve Scouvrel'ın uyarısına rağmen Hulanna'nın burada olup olmadığını merak ettim.

BÖLÜM 10

Ana kapıya varmam beklediğimden daha uzun sürdü ama vardığımda gördüğüm manzara karşısında şaşkınlıkla durakladım. Buraya son geldiğimde kapılarda muhafızlar vardı. Geçen sefer bu Saray insanlarla dolup taşıyordu. Şimdiyse bomboştu. Rüzgârın savurduğu kırmızı bir mendil sokağa düştü. Pencereler açıktı, perdeler rüzgârda dalgalanıyordu. Hiçbir şey yanmamış ya da kırılmamıştı. Sadece boştu.

Anacaddede yürürken bir o yana bir bu yana baktım. Bu bir numara değildi çünkü beni göremiyorlardı. Burada hiç kimse yoktu. Yavaşça daha önce hapsedildiğim Büyük Salon'a, oradan da beni tuttukları taht odasına kadar ilerledim. Tahtın üzerinde ince bir toz tabakası vardı, sanki bir haftadan uzun süredir oturulmamış gibiydi. Golemler bile çalışmıyordu. Geçen sefer her yerdeydiler; harıl harıl çalışarak toz alıyor, cilalıyor, hizmet ediyor ve çocuk kaçırıyorlardı. Hepsi şimdi nereye gitmişti?

Tahtın önündeki kürsüye doğru ilerleyip toza yazı yazmaya başladım.

"Hulanna. Gel beni bul. Allie."

Buraya geri gelecek olursa, bu onu biraz duraksatırdı.

Pencereye doğru ilerleyerek şehri çevreleyen sedirlerin üzerinden dışarı baktım ama nafileydi. Her şey çok boş görünüyordu.

Uzaktan bir gümbürtü duydum.

Bir gümbürtü daha.

Meşalemi başımın üzerine kaldırıp koridorlar boyunca ilerleyerek sesi takip ettim. Şehir duvarının kenarındaki uzun, kavisli bir koridordan hızla aşağı indim. Pencerelerden düzenli aralıklarla koridora parlak ışık yayılıyordu.

Güm.

En yakın kapıyı dikkatlice, hafifçe, yavaşça açtım ve meşalemi yüksekte tutarak içeri süzüldüm. Bu şey işe yarayıp beni görünmez kılsa iyi olurdu!

Kapı, aşağıdaki galeriye bakan eğimli bir balkona açılıyordu. Her sütunun ve balkonun kenarı damla şeklindeki altın yaldızlarla süslenmişti, Peri halkı ve Ölümlülerin devasa ordularıyla savaştığı hayal ürünü sahneler duvarlara resmedilmişti. Ve mermer zeminin her yerinde uyuyan, ağlayan, yemek yiyen ve hatta oynayan Ölümlü çocuklar vardı. İçlerinden biri duvara bir top fırlattı.

Güm. Duyduğum şey buydu! Onları bulmuştum!

Balkonda durmuş, çocuklara bakan kişiyse kocamdı.

Nefesim kesildi.

Ah, olamaz.

Başını çevirince elimle ağzımı kapadım.

Sessiz ol, Allie! Sessiz ol! Nefes bile alma!

Galerinin diğer tarafından, "Bir sorun mu var, Düzenbaz?" diyen Denge'nin sesi duyuldu. "Yoksa çocuklarla ilgilenmekten hiç hoşlanmadığın için onlara yeterince dikkat etmiyor musun? Seni uyarıyorum, ben gittikten sonra onları zaptedemezsen diğer kulağını da alırım."

Vhalot, "Yardım edin!" diye bağırınca gerisin geri kapıdan çıkıp koridora doğru koştum. "Yardım edin!"

Çaresizce pencereye doğru koşup el yordamıyla kafesi bulmaya çalıştım.

Kafesi pencerenin kenarına koyduğum an Scouvrel kapıdan çıkıp sağa sola baktı. Ork bunu yapmamalıydı. Beni bu şekilde ele vermemeliydi!

"Düzenbaz!" diye bağırdı Denge.

Scouvrel bana doğru bir adım attı. Neredeyse bir adım uzaktaydı.

Kapısını açtığım kafesi pencereden aşağı salladım ve Vhalot bir çığlık atarak kafesten düşüp aşağıdaki çalılıklara yuvarlandı.

Scouvrel pencereye doğru son adımını atarken yana kaçtım ve kafes duvara çarpıp tangırdadı. Kalbim ağzıma geldi. Sessizce iki adım daha uzaklaştım, o pencereden eğilip sesi çıkaran şeyin ne olduğuna bakarken kafesin kapısını kapadım.

Çocuklara gözetmenlik yapan Denge için çalışıyordu. Dilimde ihanetin acı tadını hissettim. Balkon kapısından geçip parmaklıklara doğru süzüldüm.

Galeride en az yirmi çocuk vardı. Çok fazlalardı.

Galerinin diğer tarafında, Denge kendi balkonundan eğilmiş, Scouvrel'a ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bizim balkonumuza doğru bakıyordu.

"Düzenbaz?" diye seslendi.

Dudağımı ısırdım. Hızlı olmalıydım. Dikkatlice, meşaleyi tuttuğum elime kafesi de alarak kılıcı çektim.

Scouvrel bir kedinin zarafetiyle galeri balkonuna dönerken gözleri bastırılmış sırlarla parlıyordu. Ne görmüştü? Ne biliyordu?

Tam yanımdan içeri süzüldü. Dondum kaldım. Hareket etmeye korkuyordum.

"Önemli bir şey yok, Denge," diye seslendi. "Sadece gündüz musallat olan bir kâbus."

Biliyordu! Ben olduğumu biliyordu!

Nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

Panik yapacak zaman yok, Allie. Harekete geç!

Dişlerimi sıkıp çocukları elimden geldiğince küçültmeye çalıştım. Hepsi ortadan kaybolarak kafesime doluştular.

Scouvrel bir şahinin hızıyla demin bulunduğum yere doğru eğilip gözlerini kırpıştırdı. Gözleri hâlâ beni göremiyormuş gibiydi, odaklanmamıştı ama haylaz göz kırpışı onun tam olarak neler döndüğünü bildiğini gösteriyordu.

Denge telaşla bağırırken Scouvrel gülüyordu. Kafesteki korkmuş çocukların seslerine aldırmadan ondan uzaklaştım, kılıcımla havayı yardım ve Scouvrel'ın uzanan eli beni yakalayamadan önce yırtığın içine sıçradım.

BÖLÜM 20

Başarmıştım. Çocukları Peri Diyarı'ndan çıkarmıştım.

Ve şimdi hepsi ağlıyordu.

Taş çemberde tam bir dakika boyunca bekleyip sakinleştikten sonra kafesi kaldırıp onlara baktım.

"İsmim Allie Hunter," dedim. "Ve sizi güvenli bir yere götüreceğim. Anladınız mı?"

Büyük çocuklardan biri başıyla onayladı. Hiçbirinin kıyafeti kışa uygun değildi ve uğuldayan rüzgâr, yağan kar ve dondurucu soğuk yüzünden titriyorlardı. Üstümü yokladım. Çantamı kartal yuvasının olduğu ağaçta bırakmıştım. Geriye sadece üzerimdekiler kalmıştı ve pelerinim kafese sığmıyordu.

Bir anda aklıma gelen bir fikirle botlarımı ve çoraplarımı çıkardım ve parmaklıkların arasından çoraplarımı uzattım.

"Isınmak için bunları kullanın," dedim. "Battaniye gibi."

"Böyle ürkütücü görünüyorsun," dedi küçüklerden biri. Belki beş yaşındaydı. "Kahraman bir hayalet gibi."

"Size zarar vermeyeceğim," diye fısıldadım. "Sizi güvenli bir yere götüreceğim. Perilerden uzak bir yere. Bunu istersiniz, değil mi?"

"Bu gerçekten mümkün mü?" diye sordu ve kocaman gözleri öylesine umutla doluydu ki neredeyse kalbim kırılacaktı.

"Evet. Ve ailelerinizi bulmaya çalışacağız."

Artık birden fazla göz yaşarmıştı.

"Öyle diyorsan öyledir, kahraman hayalet."

"Ben hayalet değilim," dedim.

"Bize zarar vermeyeceğini biliyorum. Bu yüzden bir kahramansın," diye açıkladı çocuk. "Ama gözlerin bağlıyken ürkütücü görünüyorsun. İşte bu yüzden hayaletsin."

"Rüzgâr yüzünden üşümemeniz için kafesi örtmek zorundayım," dedim. "Korkmayın. Ben buradayım ve güvenli olduğunda hepiniz dışarı çıkabileceksiniz. Tamam mı?"

Çocuklar bana kocaman açılmış gözleriyle bakıyordu, bu yüzden kafesin üzerini pelerinimle örttüm ve buz gibi rüzgâr eserken arabaya doğru uzun bir yürüyüşe başladım. Tek umudum annemin Skundton'daki çocukları da aynı yere götürmek için topluyor olmasıydı. En azından bu çocukları sihirli kafesimin içinde taşımak kolaydı. Kasabadaki çocukları aynı şekilde taşıyabileceğimi düşünmemiştim bile. Belki de düşünmeliydim. Belki bu işleri kolaylaştırırdı.

Bu insan kaçırmak olurdu, Allie. İnsan kaçırmayı düşünüyorsun. Başımı iki yana salladım. Ama bu onların kendi iyiliği içindi.

Ama Olen ve Sör Eckelmeyer da böyle yaptığını söylemiyor muydu? Hulanna da öyle demiyor muydu? Neyin birinin "kendi iyiliği" için olduğunu kim söyleyebilirdi? Belki de insanların kendi seçimlerini yapmalarına izin vermek gerekiyordu. Bu seçimler korkunç olsa bile.

Seçimleri ve Scouvrel'ı düşünerek soğukta ilerledim. Bana ihanet mi etmişti? Yoksa sadece hayatımı mı kurtarmıştı?

Peki ya Vhalot? Düştükten sonra sağ kalmış mıydı? Bunu düşünmemeye çalıştım. Bu sadece içimdeki suçluluk duygusunu daha da artırıyordu.

Arabaya ulaştığımda annemin geldiğine dair bir işaret var mı diye yere baktım ama buz tutmuş zemin hiç bozulmamıştı.

En iyisini umarak başımı iki yana sallayıp aceleyle içeri girdim ve geçitten geçtim.

Bilge Kadın diğer taraftaydı, sanki konuşuyormuş gibi ağzı açıktı. Onun arkasında, Gezginlerden oluşan bir kalabalık kocaman açılmış gözlerle beni izliyordu. Bir konuşma yaptığını fark ettim.

Konuşmasının bitmesini bekleyecek vaktim yoktu. Boğazımı temizledim.

"Bana borçlu olduğunuzu söylemiştiniz," dedim Bilge Kadın'a. Pelerinimi kafesin üzerinden alıp yere serdim ve çocuklar için kapıyı açtım. "İşte bana olan borcunuzu böyle ödeyeceksiniz. Peri Diyarı'nda mahsur kalan tüm çocukları kurtarıp buraya getireceğim, siz de ailelerini bulmalarına yardım edeceksiniz. Arabalarınız bütün dünyayı dolaşıyor. Onları bulabilecek biri varsa, o da sizsiniz."

Çocuklar büyük bir şaşkınlıkla kafesten çıktılar ve bir tepeye tırmanan küçük bir keçi sırası gibi birbiri ardına dışarı çıkarlarken tam boyutlarına geri döndüler.

Bilge Kadın başıyla onaylayarak konuşmaya çalışıyordu ama ben sözüme devam ettim.

"Bana ne kadar süreceğini sormayın, çünkü bilmiyorum. Ya da kaç kişi olacağını, çünkü onu da bilmiyorum. Ya da bunu nasıl yapacağınızı, çünkü bunu da siz çözeceksiniz. Ama o dünyada tek bir masum çocuk bile bırakmayacağım, anlıyor musunuz?"

Ses tonum kulağa öfkeli geliyordu, bunu biliyordum ama kızgın değildim. Sadece yorgun ve suçlu hissediyordum ve bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya kararlıydım. Bu

çocukları kurtarmıştım ama yeterince erken değildi, yeterince fazla değildi.

Küçük kızlardan biri bana doğru koşup kollarını bacaklarıma doladı. Ona bakakaldım.

"Anlaştık," dedi Bilge Kadın.

"Lütfen onlarla ilgilenin," derken sesim daha kısık, daha titrek bir hal aldı. Sıra halinde dizilmiş çocuklara baktığımda yetişkin Gezginlerin çocukları rengârenk battaniyelere sardığını, soğuktan kızarmış ayak parmaklarını kontrol ettiğini, kirli yüzlerini silip sıcak etli börek ikram ettiklerini gördüm. Nedense gözlerim yaşardı. Yorgun olmalıydım.

Uzanıp küçük kızı kaldırarak onu Bilge Kadın'a uzattım.

Bilge Kadın, "İlgileneceğiz," derken yüzünde yumuşak bir ifade vardı ve gözleri nemliydi.

Saçmalık. Böyle ağlamaya başlamamız aptallıktı. Ayrıca Sör Eckelmeyer'la akşam yemeği için bekleniyordum.

Hızlıca başımı yukarı aşağı sallayıp ilk gözyaşı damlası düşmeden önce döndüm ve ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturarak kafesimle pelerinimi topladım. Meşe ağacından geçip bu sihirli kapının diğer tarafında bıraktığım karmaşaya geri döndüm.

Arabaya giden yolu gizlemek için kardaki ayak izlerimi örttüm ve sonra kimsenin arabayı bulamaması için düşe kalka ormanın derinliklerine ilerlerken yere yığılıp uykuya daldım.

Uyandığımda turuncuya dönmüş güneş gökyüzünde alçalmaktaydı.

Olamaz.

Saçlarımdaki dalları ve kozalakları temizleyemeden İlahicilerin evine vardığımda karanlık çökmüştü bile.

Ben daha kapıya varmadan açıldı ve annem koşarak dışarı çıktı, omzunun üzerinden hızlıca baktıktan sonra kulağıma eğilerek telaşla, "Bir geceye daha ihtiyacım var. Buradan kaçışımızı organize etmek için biraz daha zamana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Onun peşinden verandaya çıkan Goodie Chanter, beraber mırıldanan babam ve Chanter'ın yanından, "Allie! Ah, Allie, geç kalacaksın!" diye seslendi.

"Nereye?" diye sordum, hâlâ o kadar yorgundum ki ayaklarım ve beynim yoğun bir çamurun içinde ilerlemeye çalışırken dünya çok hızlı hareket ediyormuş gibi hissediyordum.

"Sör Eckelmeyer'la akşam yemeğine! Hava kararduktan bir saat sonra orada olman gerekiyordu ama vakti geldi bile! Goodie Thatcher gelip hatırlattı. Heldra göndermiş onu! Ve giymen için şık bir elbise de göndermiş. Seni hemen giydirmeliyiz. Acele et!"

"Ne?.."

Annem yüksek sesle, "Lütfen, Allie," dedikten sonra fısıltıyla, "bize biraz daha zaman kazandırman gerek. Sadece bir gece daha," diye ekledi.

Yorgun bir ifadeyle başımla onayladım ama annem beni zorla odasına sokup korkunç bir hızla üzerimdekileri çıkardı.

Annem gömleğimi başımın üzerinden çıkarırken, "O benim gömleğim!" diye itiraz ettim. Elimden tek gelen, cebimdeki anahtarla aynayı çıkarıp gizlice botlarımın içine sokmaktı. Aynayı çıkarırken bana kırpan bir göz gördüğümü sandım ve hayal olduğunu umarak botlarımı değiştirmemek için ısrar ettim. Annem iç çamaşırlarım hariç tüm giysilerimi ateşin yanına yığarken Goodie Chanter elinde uzun, koyu yeşil bir elbiseyle içeri girdi.

"Yayı burada bırak. Onu alamazsın."

"İşin bittiği zaman onu yerine bırakacağım," dedim kararlılıkla. Yayımı benden alamayacaklardı.

"Ah, ne güzel bir elbise!" diye mırıldanan Goodie Chanter Peri izlerimi görünce bir an dondu kaldı. Elbiseyi tekrar düzelterek irkildiğini gizlemeye çalıştı.

"Bu fazla süslü!" dedim. Peri Diyarı dışında böylesini hiç görmemiştim. Neredeyse ışıkta parlıyordu. "Ah!"

Annem saçımı köklerinden koparacakmış gibi tarıyordu.

"Merak ediyorsan diye söylüyorum, o saç kafa derimde!"

"Merak etmiyorum. Kıpırdama!" dedi annem ve o sırada Goodie Chanter elbiseyi yukarı çekip kollarımı içine soktuktan sonra yanlardan bağlamaya başladı. Elbise gövdeme tam oturuyordu, göğüs kısmı dekolteliydi ve kollarının üst kısmı kabarıktı. Kabarık kollar! Kendimi açılması gereken bir hediye gibi hissediyordum!

Ben kimseye verilecek bir hediye değildim!

Bir hediyeden çok bir Kâbus'tum. Bu düşünce karşısında gülümsedim.

Bana griye çalan, rüzgârda uçuşan paçavralar ya da uzun siyah bir cübbe giydirmeli, elime bir orak vermeli ve uzun burunlu bir maske takmalılardı. Ya da kabarık kollu parlak bir elbiseden daha çok yakışan bir şey seçmelilerdi.

Annem saçlarımı geriye doğru çekip örmeye başlayınca, "Ah!" diye itiraz ettim.

Goodie Chanter, "O göz bağı gitmeli," diyince annemle aynı anda cevap verdik.

"Hayır!"

"Son derece demode."

"Hayır!"

Başını iki yana salladı. "Sör Ecklemeyer önemli bir adam, Allie. Kasabamızın iyiliği için onu memnun etmek adına elinden geleni yapmalısın."

"Onu memnun etmek mi?" diye hırladım. Cümlenin sonuna geldiğimde ses tonum tizleşmişti.

"Şimdi, kemer. Kını neden boş? Kılıcımız yok. Ne yapacağız, Genda?" Goodie Chanter oracıkta bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Sakin ol," dedim sinirli sinirli. "Bir kılıcım var. Beni değerli bir keçi gibi görmeyi bırakıp dikkatlice bakarsan giysilerimin yanında olduğunu görebilirsin."

"Bu çok önemli, Allie," diye azarladı Goodie Chanter. "Hepimizin hayatı buna bağlı. Skundton'daki tüm hayatlar buna bağlı. Anlıyor musun?"

Paslı kılıcımı alıp kına soktu.

"Elbette," dedim huysuzca. "Ama ben Perilerin bir tehdit olmadığını düşündüğünü sanıyordum."

Annem Goodie Chanter'la bakıştı. "Bize zarar verebilecek olanlar sadece Periler değil. Bir Şövalye... başka şeyleri de engelleyebilir."

Harcayacak enerjim olsaydı, başka nelerin olduğunu sorardım. Bir Peri ordusundan daha kötü ne olabilirdi ki? Sör Eckelmeyer'la evlenmekten başka. Ki bunu yapamazdım çünkü zaten evliydim.

"Yemeğe gidecek misin?" diye sordu annem.

"Evet."

"Şövalye'ye iyi davranacak mısın?" diye sordu Goodie Chanter.

"İyiyi tanımla." Sesimdeki yorgunluk ve huysuzluğu gizleyemedim.

"O korkunç kafesi ve balta sapını yanına almayacaksın, değil mi?" diye çıkıştı Goodie Chanter.

Gözlerimi kısıp, "Onlar burada kalırsa ben de kalırım," dedim.

Burnunu çekti. "Kısa süre içinde elden gelen kadar güzel oldun. Şimdi koş, Allie! Belki sadece geç kalmış gibi yapabilirsin!"

Annem yanağımı öperken, "Sadece bir geceliğine dikkatlerini dağıt," diye fısıldadı.

Kapıyı arkamdan kaparken, "Olen'a benden selam söyle!" diye seslendi annesi.

Öfkeli bir kedi misali saklama yerime gidip yayımı ve oklarımı oraya bıraktım. Kılıç ve balta sapıyla birlikte bunları da yanıma alabilmeyi diledim. Neyse ki kılıç hâlâ bendeydi ve onu taşımak krallıktaki herhangi bir şık elbiseyi giymekten daha iyi hissettiriyordu.

Kararlılıkla başımıyukarı aşağı sallayarak patikaya dönüp kasabanın merkezine doğru yürümeye başladım. Sör Eckelmeyer, Avcı'yla uğraştığını bilmeliydi. Ve eğer Perilerin yanı sıra Şövalyeleri de avlamam gerekiyorsa, öyle yapacaktım.

BÖLÜM 21

Scouvrel burada, kafesimde olsaydı, yani hâlâ tutsağım olup bir nevi kocam olmasaydı bu akşam için kendime çok daha fazla güvenebilirdim. Sosyal etkileşimler, hileler, uzlaşılar, pazarlıklar... bunlar onun iyi olduğu şeylerdi. Muhtemelen artık bu her ne ise, bana yardım etmesi için onunla bir pazarlık yapabilirdim. Bu neydi ki? Yüzleşme mi? Pazarlık mı? Diplomasi mi?

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse bu akşamın nereye varacağından emin değildim, sadece Sör Eckelmeyer'ın gözünde kötü bir izlenim bırakmamam gerektiğini biliyordum. Ben sadece kesip biçme ve kaçma konusunda iyiydim. Yeteneklerim bu kadarla sınırlıydı. Ama Scouvrel tüm numaralarıyla yanımda olsa ve hatta bir kulağımı kesmeye razı olsam bile, içinde bulunduğum bu zor durumdan kurtulamayabilirdim.

Fırtına misali hızla kasabaya daldım, süslü parlak elbisemin altına botlarımı giymiş olduğuma memnundum. Henüz kışın başında olmamıza rağmen hava elbise giymek için fazla soğuktu ve daha kasaba meydanına varmadan parmaklarımın hissizleştiğini, yanaklarımla kulaklarımın sızlamaya başladığını hissediyordum.

Botlarımın içindeki ayak parmaklarım sızlıyordu ama göğsümde yanan ateşle kıyaslandığında, bu soğuk hiçbir şeydi. Kurtarmam gereken çocuklar vardı. Durdurmam gereken bir kız kardeşim vardı. Hayatta bir amacım vardı.

Üç beş Şövalye bunu benden alamazdı.

Kuzey Yolu'ndaki kasaba sınırında, ateş başında ısınarak tehlikeye karşı tetikte bekleyen, altı kişilik gruplar halinde kümelenmiş askerler de bunu benden alamazdı.

Sokaklar yalnızca erzak taşıyan, nöbet değiştiren ya da kışlanın dışında bir ateşin etrafında toplanmış askerlerle doluyken pencerelerinden ışıklar süzülen kasabalılar da bunu benden alamazdı. Annemin çocuklarını sağ salim dışarı çıkarmasını umuyordum.

Olen'ın evinin girişinde duran ve geniş kapıları açmadan önce çatık kaşlarıyla beni baştan aşağı süzen muhafızlar da bunu benden alamazdı.

Botlarımı paspasa silip ayaklarımı vura vura eve girdim. Çamuru temizlemek zorunda kalacak olan Heldra'ydı sonuçta ve bunların hiçbiri onun suçu değildi.

Yan odaların birinden aceleyle yanıma gelen Heldra, "Bu taraftan," dedi ve beni daha önce hiç girmediğim aydınlık bir odaya götürürken üst kolumu biraz fazla sıkı kavradı. "Geç kaldın."

Endişeli bakışları üzerimde gezinirken diğer eliyle de süslü elbisesini sıkıca kavradı. Gülkurusu elbisesinin geniş bir eteği ve tıpkı benim elbiseminki gibi kabarık üst kolları vardı. Ona garip bir şekilde yakışmışken, benim üzerimde gülünç duruyordu. Şık bir gece elbisesi giydirilmiş bir geyik gibi görünüyordum.

"O kafesi ve elindeki şu... sopayı alacağım."

Onları vermek istemiyordum.

"İşin bittiğinde onları geri vereceğim," diye rica etti. "İçeri böyle girersen, onları Sör Eckelmeyer alır."

Uzattığım eşyalarımı fenerler, tavalar ve başka alet edevatlarla dolu bir mutfak rafına koyduktan sonra beni olabildiğince hızlı bir şekilde ana odaya geri götürdü.

"Uslu dur," diye fısıldadı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Ve endişe verici bir şekilde, bu yorumu küçümseyici değildi. Ses tonundan benim için kaygılandığı anlaşılıyordu. Heldra mı? Benim için endişeleniyor muydu? Birdenbire ben de gerçek anlamda endişelendim.

"Çocukların güvende mi?" diye fısıldadım.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Annemle birlikteler. Güvende *olacaklar*. Bundan emin olacağım. Şimdi, Skundton için üzerine düşeni yap."

En nihayetinde herkesin benden istediği buydu. Bu kasabanın zihninde Avcı'dan Kurbanlık Koyun'a dönüşmem fazla hızlı olmuştu ve bundan hoşlanmamıştım.

Beni kapıya doğru yönlendirdi ve kapıyı açınca yüzüne hoş bir gülümseme takındı.

Heldra, "Son misafirimiz de geldi," diye duyurduktan sonra sandalyelerin arkasından kolayca süzülüp masanın ucundaki Olen'ın yanına oturdu. Masanın başında Sör Eckelmeyer oturuyordu ve saçları taranmış, bakımlı, beyaz şövalye kıyafetleri içindeki adamlar yan tarafa sıralanmıştı. Bu düzgün görüntüleri karşısında onların Şövalyelerin emrinde görev yapan bir tür subay olduklarını düşündüm. Ya da belki de sadece terbiyeli davranan askerlerdi. Kimbilirdi?

Ghadrot'u ve hatta Werex'i özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sirke benzeyen Kanat Sarayı'nı ya da kafesimdeki

Vhalot'u şefkatle anacağım hiç aklıma gelmezdi. Bu insanlarla olmaktansa onlarla olmayı tercih ederdim.

Masada oturan adamların yüz ifadeleri sertti, çatal ve bıçakları tehditkâr bir şekilde kavramışlardı. İyi niyetli hizmetkârlar gibi giyinmeleri bir şekilde durumu kötüleştirmişti, hislerim onlar şeytan diye bağırıyordu bana.

En azından Periler nazikmiş gibi davranmıyordu.

"Görüyorum ki sana gönderdiğim kemere takacak bir kılıç bulmuşsun," dedi Sör Eckelemeyer gözlerinde bir parıltıyla.

Tamam, Allie. İşte vakit gelmişti. Kelime oyunu zamanıydı. Ne desem akıllıca olurdu?

"Benimle bir pazarlık yapın, Sör Eckelmeyer," dedim, çünkü aklıma başka bir şey gelmedi. Hem pazarlık yapmaya alışmıştım da.

Bu odada ayna olmaması çok kötüydü. Pazarlık yapma konusunda birkaç ipucu alsam güzel olurdu.

Yüzümde sahte bir gülümsemeyle uzun erkek sırasının önünden geçip Şövalye'nin solundaki tek boş sandalyeye oturdum. Sağında, dudaklarının acımasız bir kıvrımı ve alev alev yanan kızıl saçları olan yaşıtı bir adam, bana daha önce hiç yemek masası görmediğini düşündüren tavırlarla yemek yiyordu.

"Ben sadece denklerimle pazarlık yaparım," dedi Sör Eckelmeyer, kupasında ne varsa mideye indirirken.

Kalbim hızla çarpıyor, kanımın hücum ettiği yanaklarım yanıyordu ama titrek nefesimi kontrol altına aldım. Risk alma zamanı gelmişti.

"Ben de öyle ama sizin için bir istisna yapacağım," diye karşılık verdim kibirle.

Sessizlik, güneşin önünden geçen bir bulut gibi masaya çöktü. Ne bir çatal tabağa değdi ne de bir fincan masaya vurdu.

Sör Eckelmeyer sert bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "Pazarlık yapmayı nereden biliyorsun, köylü kızı? Sen Kraliçe değilsin."

Düşündüğümden daha hızlı bir şekilde cevap verdim. "Siz kraliçeleri nereden biliyorsunuz? Bir beyefendi değilsiniz."

Donup kaldı ve odadaki herkes nefesini tutarak onun cevabını beklemeye koyuldu.

Bir an sonra alayla homurdandı. "Sanırım sert araziler sert kadınlar yetiştiriyor. Başka türlüsünü beklememeliydim. Pekâlâ, sana ayak uyduracağım. Ne için pazarlık etmek istiyorsun?"

Güzel soru. Henüz o kadarını düşünmemiştim ama bana verebileceği sadece tek bir şey vardı.

"Skundton'ın güvenliği."

Herkes derin bir nefes alarak rahatladı ama tekrar yemeye başlamadılar.

Sör Eckelmeyer kupasını düşünceli bir tavırla döndürürken kaşlarını kaldırdı, "Bunun için pazarlık yapmaya gerek yok. Buraya gelmekteki tek amacımız bu kasabayı korumak."

"O zaman Periler çembere hücum edip herkesi öldürmeden önce sivilleri tahliye edin," diye meydan okudum. Biri önüme bir tabak koydu ama kızarmış tavuğun çekici kokusuna rağmen tabağa bakmadım bile. Buraya hoş vakit geçirmeye gelmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, uyanık kalmakta zorlanıyordum. Uykuya ihtiyacım vardı, hem de bir an önce.

Hafifçe gülümsedi. "Seninle pazarlık yapmayı düşüneceğim ama önce lütfen misafirperverliğimi kabul et. Ye, iç. Vadi krallıklarının en büyük Şövalyesi tarafından baştan çıkarılmak üzere burada olan hoş bir hanımefendi numarası yap."

"Ben numara yapmam."

Beni azarlayacakmış gibi bir parmağını kaldırıp bekledi.

Tavuk budunu elime alıp büyük bir ısırık aldım, çiğnedim ve başımı çevirmeden yuttum.

"Mutlu musunuz?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz. Gözlerini göremiyorum. Şu göz bağını indirir misin?"

Kasabanın geri kalanı artık buna alışmıştı. Kimse göz bağının arkasından nasıl görebildiğimi sorgulamamıştı bile. Bu adama tuhaf görüneceğimi unutmuştum. Tuhaf ve büyülü.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Sanırım yerini seviyorum."

Elleri o kadar hızlıydı ki hareket ettiklerini görmedim. Göz bağımı yüzümden çekip alınca oda karanlığa gömüldü. Görebildiğim tek şey bulanık ruh silüetleri ve masanın etrafındaki insanların hayaletleriydi. Kenarlarından çözülerek sadece benim görebildiğim bir ruh rüzgârında dönüyorlardı. Buraya gelmeden önce de böyleler miydi? Yoksa Periler vadideki insanları olduğu kadar kasabamdaki insanları da mı etkiliyordu?

Olen en şaşırtıcı olanıydı. Geçmişte ruhlar dünyasında yakışıklı ve uzun boyluyken gerçek dünyada kamburdu. Şimdi ise gerçek dünyada dimdik duruyordu ama ruhsal olarak kamburdu. Ruhunun ilk yırtık kenarı yeni yeni çözülmeye başlamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Heldra ruh görüşümde çok güzel görünüyordu. Bu bir değişiklikti.

Çelişkili mesajlar karşısında öfkeyle başımı iki yana sallayarak Sör Eckelmeyer'a döndüm.

Şaşkınlığımı yüksek sesle belli etmemek için elimden geleni yaptım. Karşımdaki artık genç bir adam değildi. Yaşlı,

buruşmuş, neredeyse Scouvrel kadar karmaşık bir şekilde iç içe geçmiş Şövalye, ruhunun dehşeti açısından neredeyse Peri gibi görünüyordu. Lime lime etleri kemiklerinden sarkıyor ve zalimce, kocaman gülümsediğinde ya da konuşmak için ağzını açtığında kıvılcımlar saçıyordu.

O bir Peri miydi? Büyülü görüşümle gördüğüm şey cazibe miydi?

"Geri ver," dedim sakince ve sessizce.

"Hiç sanmıyorum," dedi büyülü göz bağımı işaretparmağının üzerinde bir ödül gibi döndürerek. "Benimle pazarlık mı yapmak istiyorsun? Bunu bir pazarlık unsuru olarak düşün. Benimle evlenirsen, Allie Hunter, bu göz bağım sana geri verir ve kasabanı korurum. Reddedersen, göz bağı bende kalır ve halkını Majesteleri Kraliçe Anabetha'nın canı istediği müddetçe bulundukları yerde, sıkıyönetim altında tutarım. Her sözümü dinlediğini düşünürsek, bu sonsuza kadar sürebilir."

Sıkıyönetim mi? O çocukları kurtarmakla geçen süre boyunca çok şey olmuştu.

"Buna inanmıyorum. Aslında, aptal köylüleri inandırdığından çok daha az gücün olduğunu düşünüyorum," dedim cesurca. Buraya hiç gelmemeliydim. Sayı ve yetenek olarak benden üstünlerdi. Ama yine de doğruyu söyledim. "Gerçek bir gücün olsa, benim gibi bir köylü kızına neden ihtiyaç duyasın ki?"

Bir parmağını şıklattı ve ben daha tepki veremeden yanımdaki Şövalye başımın arkasından tutup yüzümü yemeğime çarptı. Son anda dönmeyi başardım ve burnumu dışarıda tutabildiğim için en azından nefes alabildim. Beni tabağa sertçe bastırdı ve sıcak sos kulağıma dolarken Sör Eckelmeyer karmakarışık hayaletini görebileceğim şekilde öne doğru eğildi.

"Peri Diyarı'na gittin. Düşmanı tanıyorsun. Perileri bulmak ve aramak için benim av köpeğim olacaksın. Ve birlikte onları yok edeceğiz."

"Bütün Peri Diyarı'nı yok etmekten başka bir şey istemiyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Gerçi bu, birkaç gün önce olduğu kadar doğru değildi. "Ama bunu yapmak için neden benimle evlenmen gerekiyor?"

Güldü. "Bilmiyor musun? Kraliçe Anabetha'nın Şövalyeleri için katı bir ahlak kuralı vardır. Korumamız altındakilere saygılı davranmalıyız. Onlarla ilgilenmeli ve hukukun üstünlüğünü sağlamalıyız. Paralı askerler ve hatta casuslar da buna dahildir. Peki kimler buna dahil değildir, biliyor musun?"

Duraksadı ve ben de hâlâ yapabiliyorken iğneleyici bir yorumda bulundum.

"Senden uzak duracak kadar mantıklı olanlar mı?"

Asker kafamı tavuk yemeğinin içine doğru bir kez daha bastırınca irkildim.

"Eşler," derken eğilince nefesindeki şarap kokusunu aldım. "Bir erkek karısına her türlü cezayı verebilir, adil olduğunu düşündüğü her türlü muameleyi edebilir. İşte bu yüzden seninle evlenmeyi planlıyorum. Benim av köpeğim olacaksın, benden başka kimsenin hükmü altında olmayacaksın. Emrettiğim her şeyi yapacaksın ve beni hayal kırıklığına uğratırsan tarifsiz işkencelerle karşılaşacağını bileceksin."

"Peki ya zaten evliysem?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

Etrafımda tereddütlü gülüşmeler oldu.

"Bu çok yazık olur çünkü o zaman seninle pazarlık yapmak için bir nedenim kalmaz."

Ben de Scouvrel'ın zalim olduğunu düşünüyordum. Bana karşı neredeyse nazik olduğuna inanmaya başlamıştım. Kör

gözlerimden birine patates püresi girmeye başlamışken pazarlık yapmanın zorluğundan bahsetmiyordum bile.

"Bir anlaşmaya vardık mı?" diye hırlayan Sör Eckelmeyer'ın tükürüğü yüzüme çarptığında yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"Korkarım hayır," dedim, tehditlerine rağmen hiç de üzgün değildim. "Görüyorsun, ben zaten evliyim ve kocam intikamcı bir adam. Beni sana vermektense kendi kulağını keser."

Tek kelimesi bile yalan olmadığı için kendimi neredeyse Peri gibi hissediyordum.

BÖLÜM 22

Beni kilere kapattılar.

Hayatımın en şiddetli dayağından sonra.

Doğrusu, hayatımın tek dayağıydı.

İkinci görüşüm her şeyin ya çok hızlı ya da çok yavaş gerçekleşmesine neden oluyordu. Bu yüzden bazı yumruklar inmeden önce gevşiyor ya da kaçamadan darbe yiyordum. Bu da bütün dayağı karanlığın, alaycı kahkahaların ve keskin acının korkunç bir karışımı haline getiriyordu.

Bu işin içinde kaç asker olduğunu bilmiyordum.

Beni dövenlerin arasında Olen'ın olup olmadığını bilmiyordum.

Heldra'nın ağladığını ve birinin onu dışarı çıkardığını hatırladım. Onun için endişelendiğimi de hatırladım.

Ne kadar sürdüğünü ya da ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Göz bağım olmadığı için elbisemi göremiyordum, sadece yırtıldığını hissediyordum. Göz bağım olmadığından, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken attığım yumruklardan dolayı parmak eklemlerimin kanlı olup olmadığını göremiyordum. Hissettiğim kesin acılar arasında bir noktada paslı kılıcı çekip kendimi buradan uzaklaştırmaya çalışmıştım ama

biri kırıldıklarından emin olana kadar parmaklarımın üzerinde tepinmişti ve kılıcı çekip kurtaramamıştım.

En çok da durmaksızın yüzümden akan sıcak kandan, her hareket ettiğimde kaburgalarımda alevlenip nefes almayı imkânsız hale getiren acıdan ve bir türlü kapatamadığım çenemden dolayı endişeleniyordum.

Beni ele geçiren, mantığımı ve onurumu elimden alan, hıçkıra hıçkıra ağlamama, titrememe ve dehşete düşmeme neden olan panik beni daha da endişelendiriyordu.

Acıyı düşünmemeye çalışıyordum. Bu yaraların ne kadar kalıcı olabileceği konusunda endişelenmemeye çalışıyordum. Böyle düşününce sadece panik hissediyordum ve panik yüzünden midem bulanınca her şey daha da kötüleşiyordu.

Sör Eckelemeyer beni dövüp karısı olmak için uygun şekle soktuktan sonra, "Karanlıkta geçireceğin birkaç gün sana ışıkta yürümenin bir ayrıcalık olduğunu hatırlatabilir," diyerek Heldra'nın kilerinin toprak zeminine atmıştı. Burada patates ve soğan kokusu alabiliyordum. Heldra tam bir Skundton kadınıydı.

"Unuttuysan söyleyeyim, ben körüm," diye karşılık verdim, yenik düşmek yerine umutsuzca meydan okur gibi görünmeye çalışarak. Dürüst olmak gerekirse, o göz bağımı çalana kadar gerçekten kör değildim. Bunun beni ne kadar çaresiz hissettirdiğini unutmuştum. Bunun beni ne kadar zayıf, umutsuz ve kaybolmuş hissettirdiğini unutmuştum.

Garip bir şekilde kılıcı kınımda bıraktılar, sanki işime yaramayacağından eminlermiş de almanın bir anlamı yokmuş gibi. Bırakın savaşmak için tutmayı, çekebileceğimden bile tam olarak emin değildim. Belki de haklıydılar.

Bunlar saatler önce olmuştu.

Dayak yerken bir noktada bayılmıştım. Ayak seslerini ve yanıma konan bir şeylerin sesini duyunca tekrar uyandım. Ayak sesleri uzaklaştıktan sonra parmaklarımı tereddütle hareket ettirmeye çalışınca acı duydum.

Bir tepsiye konmuş çay ve biraz ekmek. Kafesim. Balta sapım.

Heldra bana acımıştı.

Döşeme tahtaları arasında büyük boşluklar vardı. Bu da, ben soğuk toprak zeminde kan kusarak yatarken ve baş dönmemi ayağa kalkacak kadar hafifletmeye çalışırken, diğerlerinin yukarıdaki yemek odasında konuştuklarını duyabileceğim anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda artık Olen'ın düşmanla işbirliği yaptığından emin olduğum anlamına da geliyordu. Periler tarafından kontrol ediliyor ve hainice davranıyordu.

Eckelmeyer, "Sıkıyönetim uygulayabileceğinden emin misin?" diye sormuştu ona. "Onların sessiz ve itaatkâr kalmasını sağlayabileceğinden emin misin? Burada birlik olarak serbestçe ve kesintisiz çalışabilmemiz için kasabanın bize müdahale etmemesi gerek."

"Elbette," demişti Olen. "Başkan Alebren kasaba için neyin iyi olduğunu bilir. Halk da öyle."

"Peki. Şimdilik dediklerine güveniyorum. Yaşlıları sabahleyin bir araya topla. Şafaktan önce o kızla evleneceğim ve Peri Diyarı'na saldırmak için onu av köpeğimiz olarak kullanacağız."

Kaçacaksam toprak zeminden kalkmam gerekiyordu. Sadece şafağa kadar vaktim vardı ve bunun ne kadar uzakta olduğunu kim bilebilirdi?

Oturmaya çalıştım ama yan taraflarıma bir ağrı saplanırken ellerim titredi.

Off. Hiç iyi değildim. Ağrım çok şiddetliydi.

Dudaklarımdan dökülen iniltiyi bastırmaya çalıştım.

Üst kattaki Olen, "Bu da neydi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sadece kız. Bodrumunda geçireceği bir gece, içindeki Peri sevgisinin bir kısmını azaltacaktır. Kızın zihninin Peri etkisi altında olduğuna dair şüphelerini bana anlatmakla iyi ettin, Olen Chanter. Sen olmasaydm, böylesine değerli bir kaynağı asla bulamazdık."

Olen kızgın yağa atılmayı hak ediyordu. Başına gelecek tüm kötülükleri hak ediyordu.

"Sizden tek isteğim, ötelerdeki toprakları istila ettiğimizde oğluma göz kulak olmanız," dedi Olen, sesi ağırlaşarak. "Petyr'ıma."

İçimi çektim. Oğlunu, onu kurtarmak için her şeyi yapabilecek kadar çok seven bir adamdan nefret etmek zordu. "Her şeyi yapmak" beni dövüp pestilimi çıkarmak ve beni köpeği olarak kullanacak bir Şövalye'ye gelin olarak satmak anlamına gelse bile... Bunlar onun sözleriydi, benim değil.

Hadi, Allie. Kalk!

Geçen hafta bana Peri Diyarı'nın işgaline yardım edip etmeyeceğim sorulsaydı, bunun için gereken her şeyi yapardım. Gidip Eckelmeyer'e hizmet ederdim.

Ama bu geçen haftaydı. Bu, bazı insanların da dolaşık hale geldiğini görmeden önceydi. Onların da en az Periler kadar diğer insanlara nefret saçmaya istekli olduklarını fark etmeden önceydi. Kasabamın ve içindeki insanların düşündüğüm gibi olmadıklarını fark etmeden önceydi. Belki onlar Perileri, Periler de onları hak ediyordu. Masum çocuklar hariç. Annem onlara zamanında ulaşabilecek miydi? Bir gece daha istemişti. En azından ona bunu sağlamıştım.

Burada değerli bir şey yapacaksam, bu savaşı durdurmam gerekecekti çünkü annemin onları köyden çıkardığından emin olamazdım ve bu konuda yanılmak istemiyordum.

Bunun için de bir müttefike ihtiyacım olacaktı.

Geriye sadece bir müttefikim kalmıştı.

Ellerimi vücudumun altına doğru zorla ittim ve her parmak farklı bir yönü işaret ediyormuş gibi görününce bir çığlık attım. Kendimi yukarı itmek için bütün gücümü harcadım. Sıkışan nefesimin ardında bir baraj gibi acı birikti. Ayakta durmayı başardım ama sallanıyor, mide bulantısı ve baş dönmesiyle mücadele ediyordum. Sol elim hâlâ bir şeyleri kavrayabiliyordu; muhtemelen başparmağımın yanı sıra iki parmağım da hâlâ çalışıyordu.

O elimle kılıcın kabzasına uzanıp beceriksizce kınından çıkardım ve tek seferde iki üç santim kadar kaydırdım. Sert bir gümbürtüyle yere düştü.

Lanet olsun.

Onu almak için eğilmem gerekecekti.

Kaburgalarımdan çıkan ses eğilemeyeceğimin göstergesiydi.

Toprak zemine yarı çöküp yarı düşerken gözlerimden yaşlar süzüldü ve sert bir şey hissedene kadar ellerimi toprakta gezdirdim. Baltayı kavrayıp zar zor kemerime soktum. Sırada kafes vardı. Bağlayamadım. Parmaklarım hareket etmiyordu. Sapını başparmağıma geçirdim. Kılıcın kabzasına uzandım, onu sol elimle zar zor kaldırdım ve tekrar ayağa kalkmak için mücadele ettim.

Sadece bir hamle, Allie. Sadece bir hamle ve dua et işe yarasın.

Bir bebek gücüyle kılıcı havaya savurdum.

Bir yırtık gördüğümü sandım ama emin olamadım. Baltayı kaldırmalı ve Peri halkından korunmak için elimde

tutmalıydım. Ama onu kemerimden çıkarmayı düşününce bile yorgunluktan ağlamak istiyordum. Yapamazdım. Gücüm yoktu.

Öne doğru sendeleyerek sakat sağ elimi savurdum. Yan tarafıma bir şey sürtündüğünü hissedince kırık parmaklarımla beceriksizce kavradım ve havadaki bir yırtık olduğunu umduğum şeye doğru bütün ağırlığımı verdim.

Tökezleyerek daha aydınlık bir dünyaya adım attım.

KINCI
KISIM

Uyu küçük fare, ininde derin derin
Geçmişin güzelliklerini düşleyerek uyu

Şarkı söyle küçük fare, akşam yemeğin için
Şarkı söyle, kadehine şarap dolması için

Kaç küçük fare, canını kurtarmak için
Acı ve ıstırap getireceğiz, sakın durma

Dene küçük fare, elinden geleni yap
Kaç tabularımızdan ve yasaklarımızdan

Ama hangi delikte saklanırsan saklan
Bulacağız seni küçük fare
Ve etini sıyırıp kemiklerinin üzerinde dans edeceğiz

Bulacağız aileni ve dostlarını her köşede
Kanlarını akıtıp kalplerini kıracağız her yerde

-Peri Şarkıları

BÖLÜM 23

Dengemi sağlayacak kadar ayakta durabilmeyi başardım. Karşımdaki oda tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Birbirine dolanmış kökler duvarlar oluşturmuştu ve boğumlu düğümler halinde birleştikleri yerde tek bir pencere açılıyordu. Aynı köklerden oluşan, bir kapı olabileceğini düşündüğüm daha fazla küme vardı. Şiddetli bir mide bulantısıyla savaşırken gözlerimi kırpıştırdım. Görüşüm giderek bulanıklaşıyordu ama nerede olduğumu anlamalıydım. Yığılıp kalmadan önce güvenli bir yere gitmeliydim.

Bir av sahnesinin resmedildiği, duvarı kaplayan, devasa bir duvar halısı vardı; gerçi kimin kimi avladığını söylemek imkânsızdı. Bir ejderha, ok atmaya hazırlanan bir Peri'ye ateş püskürtüyor, bu sırada bir Ork ejderhanın kuyruğunu ısırıyordu. Etraflarında bir tekboynuzlu at ve mor bir tilki, katliamda alacakları rolü bekler gibi kıvrılmış duruyordu.

Açık pencerenin iki yanında koyu renk perdeler sallanıyordu ve önünde de soluk beyaz, neredeyse şeffaf bir perde rüzgârda dalgalanıyordu.

Açık pencereden süzülen ışık saf beyazdı, ne sarı bir güneşin neşeli parlaklığını ne de dumanla filtrelenmiş havanın kasvetli şeftali tonlarını andırıyordu.

Bu ışığı sadece Peri Diyarı'nda görmüştüm. Bu da kılıcın işe yaradığı anlamına geliyordu.

Buradaydım.

Yaralıydım.

Kullanışlı büyülü eşyalarım yoktu.

Ama buradaydım.

Beyaz perde ani bir rüzgârla dalgalanınca yukarı kalktı ve ötesinde gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi.

Gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Perdenin diğer tarafında bir şelale vardı, tavandaki bir açıklıktan aşağı akıyor, kıvrımlı köklerin üzerinden süzülerek küçük bir taş havuzu dolduruyordu. Havuzun içinde kabarcıklar vardı ve havuzdan yükselen buhar, dönen bulutlar gibi havada yükseliyordu.

Scouvrel, havuzun ortasında beline kadar suyun içinde oturmuştu. Çıplak elleriyle yeni yakalamış gibi görünen bir balık avuçlarında çırpınırken gözleri bir baykuşunki kadar kocaman açıldı.

"Kâbus!" dedi nefes nefese, balığı suya bıraktı ama sonra perde geri inince onu gözden kaybettim.

Yaralarımın acısını bütün şiddetiyle hissediyordum.

Ve yere yığıldım.

Uzaklardan su sesleri geliyordu. Birileri ıslak ıslak bir şeyler ararken taşlar üzerine çarpan ayak seslerini duydum. Perde aralandı ve Scouvrel belinde neredeyse bir bayrağı andıran renkli bir pankartla yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktü. Peri Diyarı'nda havlu gibi pratik bir şey olmasını beklemek sanırım çok fazlaydı.

Aynı şekilde çirkin bir erkeğin burada olmasını beklemek de çok fazlaydı. Çünkü Scouvrel çok yakışıklıydı ve

o yakışıklılığına bakmak neredeyse acı vericiydi. O kısmı unutmuştum.

"Ölümlüler sana ne yaptı, Kâbus?" Sesinde endişe mi yoksa öfke mi olduğunu anlayamadım.

Elleri yaralarımın üzerinde nazikçe gezinirken inledim.

"Ölümlü insanlar sana ne kötülükler yaptı, benim küçük Kâbus'um? Onların parmaklarını koparıp zincire dizerek kapımıza asacağız. Kulaklarını botlarımızın tabanlarına dikip tek bir fısıltı kalmayana kadar üzerlerinde yürüyeceğiz. Kemiklerini öğütüp toz haline getirerek şarabımıza karıştıracağız."

Dehşet verici tehditlerini fısıldarken beni kaldırıp ıslak göğsüne bastırarak taşıdı. Kan, salya ve kirle onu iğrenç bir şekilde kirletiyor olmalıydım ama aldırmıyor gibiydi.

Gözlerimin önünde yıldızlar dönüyordu. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Haftalardır ilk kez kendimi güvende hissediyordum.

Başka ne olursa olsun, Scouvrel benim arkadaşlık ve müttefiklik sözü verdiğim kocamdı. Beni öldürmeyeceğinden neredeyse emindim.

"Benimle pazarlık yap, Kâbus," diye mırıldandı. "Pazarlık yap ve ben de yaralarını iyileştireyim."

Beni kuş tüyleri ve yastıklardan oluşan bir yatağa yatırdı. Gözlerimi zorlukla açınca sadece bir beyazlık görebildim ve sonra gözkapaklarım tekrar kapandı. Ateşim vardı ve her yerim acıyordu.

Nefesim acıyla göğsümde sıkışınca soluk alamadım.

"Benimle pazarlık etmezsen sana yardım edemem," diye rica etti fısıldayarak.

Karanlık görüşümü bulanıklaştırdı. Kırık çenemdeki acı alevlenince ağzımdan nefes alarak buna karşı savaştım.

"Bana verebileceğin her şeyi ver, Kâbus, ben de yaralarını iyileştireyim."

"Sen," dedim nefes nefese.

"Evet?" Sesi nefesini tutmuş, ağzımdan çıkacak herhangi bir kelimeyi bekliyormuş gibi geliyordu ama verecek neyim vardı ki?

"Saç örgümü alabilirsin," diye fısıldadım.

"Anlaştık. Kırmızı örgünün karmaşık ihtişamına sahip olmam karşılığında seni iyileştireceğim."

Üzerime eğildi ve örgümü saygıyla öperken gözlerini kapattığını görecek kadar gözlerimi açabildim. Gözlerim kapanırken alnıma yumuşak bir şey dokundu ve başımdaki ağrı kayboldu.

Kendimi çok yorgun hissediyordum.

Yumuşak şey çenemde ve sonra parmaklarımın üzerinde gezindi. Gözlerimi tekrar açmak için mücadele ettim. Parmaklarımı mı öpüyordu? Bunu düşünecek gücüm yoktu.

Bunun yerine, acım mutlulukla azalırken bilincimi kaybedip uykuya daldım.

Her şey karanlık, sıcak ve güvenliydi.

Karnımda bir ağırlık hissedince bir an uykumdan uyandım. Gözlerimi açtığımda bir tutam siyah saç ve üzerimde yatan tek bir sivri kulak gördüm. O da uykuya dalmış olmalıydı.

Tekrar bilinçsizliğe gömüldüm.

Uyandığımda beyaz tüylerle dolu bir yataktaydım. Bembeyaz tüyler gerçekten de benim boyumda ya da benden daha uzundu. Pencereden içeri dolan parlak pembe ışık altında pembeleşmişlerdi.

"Bana musallat ol, Kâbus. Uyan ve sonsuza dek peşimi bırakma," dedi Scouvrel pencerenin yanındaki taburede

oturduğu yerden. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle öne doğru eğilmişti, kılıcım dizlerinin üzerindeydi.

"O benim kılıcım," dedim boğuk sesimle. "Pazarlıkta onu sana verdiğimi hatırlamıyorum."

"Hatırlamadığın çok şey var," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

Yüzümün kızardığını hissettim. Yaralarımı mı öpmüştü yoksa bu sadece zihnimin bir oyunu muydu?

Yavaşça doğrulup çok belli etmeden kendime baktım. Yaralarım yok olmuştu. Parmaklarım kolayca bükülüyordu. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmama rağmen gözlerim açıldı. Birini bir öpücükle iyileştirebilmek ne muhteşem bir sihirdi! Bunun ne tür bir güç gerektirdiğini hayal edin. Ve Scouvrel bunu başarmıştı.

Örgüm hâlâ yerindeydi. Gözlerimde bir soruyla onu kaldırdım.

"O benim," dedi Scouvrel gururla. "Ve ben onu olduğu gibi seviyorum. Kısa kesme. Sana ait değil zaten, kesemezsin."

İyi ki saçlarımı uzun seviyordum.

"Seni düşünüyordum," dedim birden sinirlenerek.

"Umarım öyledir. İnsamn karısı tarafından tamamen unutulması çok acı bir şey olurdu."

Dudaklarımı yaladım. "Demek istediğim, benimle isteğim dışında evlenmen konusunda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Bunun bizim için ne anlama gelmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Bunu benden sakladığın için seni cezalandırmalı mıyım?"

"Saklamak mı?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu; rol yapıyor olmalıydı. "Bunun apaçık ortada olduğunu sanıyordum. Senin zayıf ölümlü zihnin bazı şeyleri gözden kaçırıyor diye ben neden suçlanayım? Ayrıca, bunu zaten konuşmamış mıydık?"

"Sorman gerekiyordu!" dedim dehşete düşerek. "Ya benimle rızam dışında evlendiğin için öfkelenip seni öldürseydim? Ayrıca henüz bunu yüz yüze *konuşmadık*."

"Peki kocanla yüz yüze konuşmayı heyecan verici buluyor musun? İtiraf etmeliyim ki, yanaklarının doğan güneş gibi kızarmasını izlemek oldukça çekici." Bunları söylerken gözleri parladı ve ben ürpermemi zorlukla bastırdım.

"Ya evli olduğumuzu hiç öğrenmemiş olsaydım?" diye devam ettim. "Başka biriyle evlenebilirdim! Bu da sana ders olurdu!"

"Bunu yapmazdın, Kâbus. Senin en büyük zevkin beni delirtmek ve her rüyama musallat olmak. Neden bu kadar mükemmel bir kurbanı terk edip başka birini bulasın ki?"

Bu şok edici ifadelere nasıl cevap vereceğimi bilemeden yırtık elbisemi düzeltmeye çalıştım. Birisi hareket etmemi zorlaştıracak şekilde eteğimi etrafıma dolamıştı.

"Elbiseni yırtmışlar," dedi Scouvrel, yüzü ifadesiz olsa da gözlerinde ateş vardı. "Pek modaya uygun bir parça değil; oldukça sade ve kesinlikle sana yakışmamış, üstünde bir hayvan ya da kuş tasviri yok. Ama başka bir adamın karımın kıyafetini yırtabileceğini düşünmesini rahatsız edici buluyorum, özellikle de böyle uygunsuz bir şekilde. Sen ayağa kalkıp kendi başının çaresine bakana kadar iffetini korumak için elimden geleni yaptım."

"Teşekkür mü edeyim?" Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. *Namusumu* mu korumuştu? Yaralarımı mı öpmüştü? Neler oluyordu? Benim kötü Scouvrel'ım nereye gitmişti?

"Bana şüpheyle bakıyorsun. Böyle bir borcun ödenmeden geçilmeyeceğini anlamış olmalısın. Seni daha önce kulağımla kurtarmıştım. İntikamını almak için seve seve bir kolumu veririm."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedim sertçe. Onu yatıştırsam iyi olacaktı, yoksa kendimi tanınmayacak kadar yaralanmış bir Peri ile evli bulabilirdim. "Bir banyo fazlasıyla yeterli olacaktır."

Açık kapıya doğru belli belirsiz el salladı ve ben de oldukça dar eteğimle savaşarak aceleyle kapıya doğru ilerledim. Şelale hâlâ kabarcıklarla doluydu ve üstünden buharlar çıkıyordu.

"Ne kadar sıcak?" diye sordum.

"Onu iki nehir besliyor. Biri doğal olarak sıcak. Biri doğal olarak soğuk. Hangisinin daha güçlü aktığına bağlı olarak değişiyor." Gözleri alaycı bir ifadeyle parıldadı. "Tıpkı sen ve ben gibi, sevgili Kâbus. Biri sıcak, diğeri soğuk akıyor ama hangisi daha güçlü? Hangisi baskın? Bir andan diğerine değişir."

Boğazımı temizledim. "Buraya bir şeylerle geldim. Kafes ve balta sapı."

Güldü. "Seni bir kuş gibi kafese koyacağımdan mı korkuyorsun? O oyunu çoktan oynadım."

Başımı salladım. "Doğru mu yalan mı? Benimle oyun oynamayı seviyorsun."

"Doğru. Şimdi istediğin kadar banyo yap. Suçluların isim listesini ne zaman vermeye hazır olursan o zaman alırım."

"Sadece iki isim biliyorum," dedim oyalanarak. Su iyi görünüyordu. Scouvrel diğer odada kaldığından, harap olmuş giysilerimi çıkarıp memnun bir iç çekişle sıcak suya daldım. Kurumuş kan ve kir etrafımda kirli su tabakası oluşturdu.

Scouvrel bir an sonra belirdi ve suyun üzerindeki kabarcıklara rağmen kendimi örtmek için ellerimi kaldırdım.

"Bakmak isteseydim, bu ayrıcalık için pazarlık ederdim," dedi Scouvrel kıs kıs gülerek.

Harika. Kızarmış yanaklarım artık daha da kırmızıydı.

Bana bakan gözleri beklentiyle parlıyordu. "O isimleri istiyorum."

"O zaman *onlar için* pazarlık yap," diye önerdim.

Güldü. "Seni özledim, Kâbus. Meydan okuyan bakışlarını ve alaycı oyunlarını özledim. Tüm rüyalarıma musallat olmana rağmen. Geçtiğimiz aylarda her an yanımda olmana rağmen. Büyülü Ayna vasıtasıyla seni gördüğüm o küçük anları çok sevmeme rağmen, bana boyun eğmeyi reddedişindeki gerilimi, öfkeyi ve hazzı özledim."

"Ne kadar zaman oldu?" diye sordum, başım dönüyor gibiydi. Bu dünyalar arasında her gidip gelişimde zaman algımı kaybediyordum. Diğer herkes bensiz yaşıyordu.

"Altı ay. Altı aylık kölelik ve karmakarışık bir kalbin çaresiz yalnızlığı..." Başını yana eğip duraklayınca bir zamanlar kulağının olduğu yerdeki yara izini kolayca görülebildim. Bunu neden göz kamaştırıcı bir şekilde yok etmemişti ki? "Bu isimler için ne istiyorsun?"

Sırıttım. İtiraf etmekten nefret etsem de bunu ben de özlemiştim. Gözlerinin ışıldamasını ve gülümsediğinde ağzının yay gibi kıvrılmasını özlemiştim.

"*Senin ismini* istiyorum," dedim.

"Zaten biliyorsun," dedi havuzun kenarına eğilerek, sanki o bir mıknatıs, ben de demir parçasıydım.

"Gerçek ismini."

Geri çekildi, şok olduğu belliydi ama aynı zamanda dudaklarında bir gülümseme belirdi. Belki de beni uygunsuz bir şekilde hoş buluyordu.

"İmkânsız."

"Ama benimle evlendin," dedim. "Kocamın adını bilmememi bekleyemezsin."

Kaşlarını çattı. "Kendimi kurbanlık keçi gibi sunmazsam bana düşmanlarımı avlamak için gerekli bilgileri vermeyecek misin yani? Bu eş sadakatine benzemiyor."

"Eğer bu şekilde ifade etmek istiyorsan... evet."

"Seni gaddar Kâbus," dedi hem öfkeli hem de memnun bir bakışla. "Seni korkunç, mide bulandırıcı bağımlılık. Kendimi denizin en karanlık derinliklerine bırakarak senden kurtulabilseydim, tereddüt etmeden her şeyi unuturdum."

Hışımla odadan çıktı ve ben de bu fırsattan yararlanarak örgümü açıp kan ve çamuru yıkadım, yüzümü ve saçımı fırçalamayı bitirdim. Scouvrel beni iyileştirmeseydi o yaralardan kurtulabilir miydim? Hayatım boyunca sakat bile kalabilirdim. Parmaklarım feci şekilde kırılmıştı. Çenem de öyle. Düşündükçe ürperiyordum.

Bunun için ona borçluydum. Çok uzun saçlarım olacaktı.

Sudan tekrar çıktığımda Scouvrel geri döndü ve yüzü başka tarafa dönük bir şekilde bana bir kıyafet uzattı. Şiddetli doğası göz önüne alındığında, mahremiyetime saygı gösterme çabası komik bir zıtlık yaratıyordu.

Yakası taçları ve örümcekleri andıran garip dantellerle dokunmuş, ince ve hafif, neredeyse şeffaf kumaşlı bir gömlek, diğer elinde ise her tarafına kırmızı yılan figürleri işlenmiş koyu renk bir ceket tutuyordu. Koyu kırmızı tozluklar ve siyah incilerle dikilmiş, yanları balık gözüne benzeyen desenlerle süslü, uyluk hizasında siyah botlar da yanı başında duruyordu. Son olarak kılıcım kınına geri sokulmuştu, kılıç kemerinin derisinde kurumuş kan lekesi vardı. Benim kanım.

Scouvrel gururla, "Onlar seni yırtık ve kirli kıyafetlerle küçük düşürüyor ama ben senin cazibeni geri veriyorum," dedi.

"Onlar senin onurunu yok etmeye çalışıyor ama ben seni Sidhe'nin katına yükseltiyorum."

"Bekle." Birden başımın döndüğünü hissettim. "Beni Peri'ye dönüştürmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

Arkasından bakmaya devam ederken uzattığı giysiyi aldım.

"Seni cehennemime mahkûm ederek mahvetmek istemem, Kâbus. Hayır, ışığınla bana işkence etmen daha iyi. Seni hiçbir şekilde lekelemek istemiyorum. Buna ruhum üzerine yemin ederim."

"Senin bir ruhun olduğundan pek emin değilim," dedim acımasızca.

"Gördün mü? Birbirimizi tamamen anlıyoruz, Büyüleyici Kâbus."

"Pek ikna olmadım," dedim dümdüz bir sesle. "Doğru mu yalan mı, bu sevecenliklerin aldatmacadan başka bir şey değil. Kafamı görmediğim bir tuzağa çekmeye çalışıyorsun."

Fısıltıyla cevap verdi. "Doğru."

Ürperdim.

Sesi sertleşti. "Çabuk giyin, Kâbus. Karanlık çökünce efendim geliyor."

"Denge mi?" diye sordum.

"Beni köle olarak sattığını unuttun mu sevgili Kâbus'um? Ben unutmadım. Kendi isteklerim yerine onun isteklerini yerine getirmek zorunda olduğumu her gece hatırlıyorum. Ve zıttıma hizmet etmek, kaos olarak düzene hizmet etmek ve her şeyin en korkunç şekilde düzenlenip tertipli hale gelmesini izlemek bana acı veriyor."

"Özür dilemeliyim," dedim suçlulukla.

---

* Doğaüstü güçleri ve yüksek statüsü olan, elf benzeri mitolojik yaratık. (ç.n.)

Scouvrel incinmiş bir ifadeyle omzunun üzerinden bana baktığında, neyse ki yarı giyinik olmama rağmen kılık kıyafetim düzgündü. "Kabul etmem," dedi. "Ben merhamet yerine zekâyı tercih ederim. Gözyaşlarıyla her tarafımı ıslatan bir eş yerine, zihni bir ateşböceği kadar parlak olan bir eşi tercih ederim."

Bana doğru eğildi ve sanki bundan güç alıyormuşçasına kokumu içine çekti. Ah. Perilerin duygularımdan nasıl beslendiğini unutmuştum.

"Ölümlü çocukları bu diyardan kaçırmayı planlıyorum," diye hatırlattım ona, sert ve kendinden emin bir yüz ifadesi takınarak.

"Güzel," dedi umarsız bir gülümsemeyle, gözlerini gözlerimden sadece birkaç santim uzaktakta tutarak. "Ama benden yardım bekleme. Senin yüzünden vekaletim bir buçuk yıl daha Denge'de olacak, seni korkunç köle tüccarı. İşte bu yüzden geri kalan Ölümlü çocukların bu Saray'da tutulduğunu sana söylememeliyim. Bu korkunç bir ihanet olur. Ve yine bu yüzden sana gidip kız kardeşinin Şahinkenarı Kayalıkları'nda saklandığı yeri bulmanı söylememeliyim. Gizli eşyalarını orada saklıyor. Ve sen de onun sakladığı sırrı bilmek isteyeceksin. Ama bunu sana söyleyen ben değilim."

Eğildi ve beni o kadar hızlı öptü ki nefesimi tutacak zamanım bile olmadı. Bu arzu dolu ve tehlikeli öpücük kanımı kaynattı. Göz kırpması beni daha da şaşırttı.

"Bunun karşılığını sana sonra ödeyeceğim," dedi nefes nefese.

Ve ben cevap veremeden gitti. Giyinmeyi bitirdim, kılıcın kınını dar pantolonun üzerine geçirdim ve kısa ceketi omuzlarıma attım. Nasıl oluyor da yanında her zaman kadın

kıyafetleri bulunduruyordu? Ve bunlar nasıl her zaman bana uyuyordu? Daha fazla soru sormalıydım ama o yanımdayken bir şeyler sormayı hatırlamak zor oluyordu.

Sözlerimi bitirdiğim anda, parmağını dudaklarına götürerek bir gölge gibi odaya süzüldü. O kadar yakınıma eğildi ki, fısıldarken dudakları kulağıma değdi. "Ben gidene kadar duvar halısının arkasına saklan, Kâbus. Ve bir dahaki sefere bana tekrar musallat olman bu kadar uzun sürmesin. Gelecek geceler boyunca gördüğüm her kâbusta nefesini ensemde ve buz gibi ellerini ellerimde hissedeceğim."

Cevap veremeden beni devasa duvar halısının arkasına itti. Kapının gürültüyle açıldığını duydum. Dışarı fırlayıp belimdeki paslı kılıcı Denge'ye saplamamak için kendimi zor tuttum.

BÖLÜM 24

Kapı tekrar kapanana kadar uzun bir süre bekledim ve dikkatlice nefes alarak kafesimi ve balta sapımı topladım. Bunları bana ulaştırdığı için Heldra'ya minnettardım. Bunlar olmadan, geri kalan Ölümlü çocukları kurtarmak için hiçbir şansım olmazdı.

Burada, bu Saray'da olmaları şansın da ötesindeydi. Ama kılıç merakımı uyandırmaya başlamıştı. Tam olarak nerede olmanız gerektiğini biliyor ve sizi oraya götürüyor gibiydi.

Çocukların tam olarak nerede olduğunu söylemesi için Scouvrel'ı zorlamadığıma şimdiden pişman olmuştum. Adam tıpkı o şelale gibiydi; bir an sıcak, bir an soğuk oluyordu. Bir an iyileştirip bir an sonra beni tuzağa düşürmeyi planladığını itiraf etmesinden ne sonuç çıkarmalıydım? Ya da çocukları bulmama yardım etmesi ama pazarlık yapmadan beni iyileştirmeyi reddetmesine ne demeliydi? Başımı döndürüyordu.

Kılıcı şiddetle salladım. Tahmin yürütecek vaktim yoktu. Kız kardeşim Ölümlüler Dünyası'nı işgal etmeden önce bu çocukları bulmak ve kurtarmak için sınırlı zamanım vardı. Acele etmem gerekiyordu. Bir şeyi bulmanın en iyi yolu aramaktı.

Duvar halısının arkasından sürünerek çıktım. Banyoda kimse yoktu. Buraya kadar iyiydi. Parlak pencereye gizlice yaklaşıp dışarı bakınca nefesim kesildi.

Pencere, çalkantılı bir denizin üzerinde yükselen devasa bir kireçtaşı kayalığın duvarına oyulmuştu. Gün batımının son ışıkları körfezi parlak bir pembeye boyuyordu. At nalı şeklindeki koyun tam ortasında durduğum için kayalığın duvarlarının her tarafını görebiliyordum. Düzinelerce, hatta belki de yüzlerce parlak renkli bez çuval, farklı uzunluklardaki iplerle kayalığın duvarlarına asılmıştı. Bunlar ne olabilirdi ki?

Yakındakilerden, bir bedenin silüeti bir anlığına göründü.

Olamaz.

Peri Diyarı'na en son gittiğimde bunu duymuştum. Bunlar ölene kadar ipek çuvallara asılarak cezalandırılan Perilerdi.

Ürperdim.

Ne zaman Peri Diyarı'nın ne denli korkunç olabileceğini bildiğimi düşünsem, beni yine şaşırtıyordu.

Şu anda bu odadan gizlice çıkıp daha kılıcı kullanamadan yakalanırsam, ben de kendimi bir çuvalın içinde bulabilirdim. Kılıcı dikkatlice kınından çıkardım. Her an kaçmaya hazır olmalıydım.

Hadi bakalım. Meşaleyi kaldırıp tutuşması için havada savurdum. *Şimdiye kadar her şey yolunda.*

Banyodan yatak odasına doğru yürüdüm, beyaz kuş tüyü yatağı ve ben iyileşirken üzerimde dinlenen koyu saçların aniden aklıma üşüşen görüntülerini görmezden gelip kapıya doğru ilerledim ve kapıyı açarken menteşelerin gıcırdamasına kendimi hazırladım.

Gıcırdamadı. Bu iyiydi.

Ötedeki odaya süzülünce nefesim kesildi.

Oda muazzamdı. Skundton'dan bile büyüktü. Altına inşa edildiği ağaç ya da ağaçlar her neyse, hayal edilebilecek en muhteşem kök sistemine sahip olmalıydı. Kökler toprak tavandan aşağıya saç gibi sarkıyordu, o kadar yüksekti ki ikinci görüşümle zirveyi göremiyordum. Büyük kökler, yalnızca mağara duvarı olduğu sonucuna varabildiğim şeylere dolanmıştı ve kalm toprağın içine sarmal bir rampa oyulmuştu. Demet ve kümeler halinde dikkatlice bağlanmış kökler rampayı yerinde tutuyor ve kireçtaşına oyulmuş yapıya zarar vermektense onu destekliyordu.

Rampa boyunca tıpkı Scouvrel'ınkine benzer kapılar açılıyordu ve kıvrımlı rampanın tavanında fenerler asılıydı. Gerçi tavan yanlış bir kelimeydi çünkü diğer taraftaki geniş alana baktığımda yürüyüş yolunun yukarı doğru sarmal çizdiğini görebiliyordum. Böylelikle her kat bir diğerinin üstüne çıkarak fenerlerin ateşböcekleri gibi görünmesine neden oluyordu.

Her fenerin içinde minyatür bir ejderhaya benzeyen minik bir büyülü yaratık kanat çırpıyordu. O kadar parlaklardı ki, onlara bir saniyeden fazla bakamadım. Her birinin kendine özgü tuhaf bir rengi vardı; bazıları sadece beyaz, diğerleri mavi veya mor, cam göbeği veya sarıyken diğerleri siyahtı ama yine de hepsi bir şekilde ışıktan yapılmıştı. Başımı iki yana salladım. Peri Diyarı dehşetlerle olduğu kadar harikalarla da doluydu. Rampalar boyunca uzanan her kapının arasında oyma raflar vardı ve raflarda o kadar çok kitap vardı ki sadece rafları doldurmuyorlardı; mümkün olan her açıda diğer kitapların üzerine de tıkıştırılmışlardı, öyle ki bir kitabı raftan çekip çıkarmak için neredeyse savaşmak gerekirdi.

Her yerde bıçaklar asılıydı: tavandan zincirlerle başımın üzerine sarkan, kitapların arasındaki duvarlara ve kapıların çerçevelerine saplanmış, ejderha-fenerlerin tepelerini süsleyen, sarmal rampayı çevreleyen korkuluğun direklerini oluşturan ve ağaç köklerine dolanan bıçaklar vardı.

En yakındaki rafa bakınca gözlerim siyah ciltli büyük bir kitaba takıldı. Kitabı çekip açtım ve gözlerimi parlak mavi bir ışık doldurdu. Şaşırarak kitabı kapattım.

"Günahlarımıza mı çalışıyorsun?" diye sordu eğlenen bir ses.

Nefes nefese arkamı döndüm. Biri beni görmüştü.

Yürüyüş yolları kalabalıktı. Periler birlikte yürüyor, sohbet ediyor, rampa boyunca uzanan banklarda oturup kitap okuyor ya da dumanı tüten sıcak çaylarını yudumluyorlardı. Golemler aralarından sessizce geçerek kitapları raflara taşıyor ya da gümüş tepsilerde çay taşıyordu.

Etrafımdakiler bana soru soran kişiye yol veriyor gibiydi ama hiçbiri ona bakmıyordu. Hiçbiri bana bakmıyordu.

"Beni nasıl görebiliyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

İlk gördüğüm Peri oydu ve ondan nefret etmediğimi söylersem yalan olurdu.

Cavariel, ilk gördüğümde kalp atışlarımı hızlandıracak kadar muhteşem bulduğum gülümsemesiyle bana baktı. Artık beni rahatsız ediyordu. Bir esneme hareketi yapınca sırtından yusufçuk kanatları fırladı ve sarkan ışıklar arasında uçuşmaya başladı.

"Benim de küçük bir numaram var," dedi sırıtarak, şık ceketinin kolunu yukarı çekerek kabartma yakutlarla süslenmiş gümüş bir bileklik gösterdi. "Beni görünmez yapıyor. Ve görünüşe göre, bana diğer görünmez kişileri gösteriyor. Ne kadar

da uygun. Ne de olsa sen hep görünmez kardeştin, değil mi? Ya da en azından Hulanna hep böyle söylerdi."

Yanaklarımdaki kanın çekildiğini hissettim.

"Ne yapacaksın?" diye sordum ona.

"Bıçaklar Sarayı tövbe etmek için iyi bir yer. İstersen İpek Lordu'nun sana yardım edeceğinden eminim."

Bu bir tehditti ama umursamadım.

"İstemez," diye karşılık verdim sertçe.

Omuz silkti. "O zaman belki de tek yapmak istediğim konuşmaktır."

"Bundan şüpheliyim," dedim. "Güç oyunlarına bu kadar saplanmışken, bundan daha fazlasını istiyor olmalısın."

Etrafına dikkatle baktı ama kimse bizimle ilgilenmiyordu, çünkü diğer Periler de bizim gibi entrikalar çevirip fısıldaşıyordu. Daha yakına eğildi.

"Ve ben de burada durmuş Ölümlülerin çocuklarına çok önem verdiklerini sanıyordum," diye fısıldarken kulağıma verdiği nefes beni iğrendirdi.

Ama yine de...

"Ölümlü çocukların burada nerede saklandığım biliyor musun?" diye fısıldadım.

Gülümsemesi içimi burktu, "Benimle pazarlık et, sana nerede olduklarını göstereyim. Bir sohbet karşılığında rehberlik ederim. Birbirimizi tanıma fırsatı yakalarız. Sonuçta biz bir aileyiz."

"Öyle miyiz?" diye karşı çıktım. "Kız kardeşim seninle evliliğini tamamladı mı?"

"Yıllar önce," dedi. "Çok güzel zamanlar geçirdik ama yine de onun acımasız hırsından ve tek hedefe odaklanmasından yorulduğumu fark ediyorum."

"Beni kimseye göstermeden derhal çocuklara götür. Yol boyunca bana zarar vermeyeceksin ya da beni öldürmeyeceksin, oraya vardığımızda çocuklara zarar vermeyeceksin ya da onları öldürmeyeceksin ve ben de yol boyunca seninle konuşacağım," diye teklif ettim.

"Anlaştık," diye fısıldadı ama gülümsemesindeki delilik ve beklentiyi görünce bunu teklif ettiğime pişman oldum. "Beni takip et."

BÖLÜM 25

Sarmal boyunca gitgide daha da aşağılara inen Cavariel'ı takip ederken daha önce hiç görmediğim kadar çok Peri'nin yanından geçtim. Daha fazla boynuz ve parlak göze, daha fazla karanlık alaya ve kötü niyetli dudak bükmelere şahit oldum. Kafesteki beyaz bir kaplan, yanından geçerken pençesini parmaklıkların arasından çıkarıp beni yakalamaya çalıştı. Paslı kılıcımla pençesini savuşturdum.

"Farecik, farecik," dedi Cavariel dümdüz bir sesle. "Tepenin altında bir sürü farecik var."

"Farecik mi?" diye sordum ses tonumu aynı şekilde düz tutarak.

"Başka kim bütün Peri Diyarı savaşa giderken bir tepenin altında saklanır ve İpek Lordu'nun altında gizlenip kırıntı biriktirir ki?"

"Kim?" diye sordum.

"İşte bilmece bu," dedi neşeyle. Beklediğim gibi biri değildi. Birinin masasından bir kadeh şarap çalıp bir dikişte içti, ceketinin cebine uzanıp küçük yuvarlak bir gümüş kutu çıkardı ve içinden mürekkep mavisi bir toz alıp burnuna çekti.

Onun bu tuhaf davranışını görmezden gelmeye çalıştım. Kız kardeşimin bu tuhaf davranışlara alışması ne kadar zaman almıştı? Belki de en başından beri hoşuna gitmişti.

Mağaranın derinliklerine doğru ilerlerken diğer manzaraları görmezden gelmeye çalıştım. Golemlerin sırtındaki, neredeyse sarmal rampa genişliğinde, tuzlu su dolu midye kabuklarının içindeki deniz kızları... Geyik sesleri çıkaran kanatlı Perilerin bindiği uçamayan kuşlar... Toynaklarını dans eder gibi havaya kaldırmış zıplayan tekboynuzlu atlar...

Onları görünce ürperdim; sırlarını biliyordum. Ama Cavariel'ın bilmecesini çözmek için hepsini görmezden gelmeye çalıştım. Burada toplananların Ölümlüler Sarayı'yla savaşmak *istemeyenler* olduğunu ve İpek Lordu'nun onlara hükmettiğini mi söylemek istiyordu?

"Neden İpek Lordu Bıçaklar Sarayı'nı yönetiyor?" diye fısıldadım yakınlarda sadece Golemler varken.

"Şık şık şık, şak şak şak, çünkü diğerlerinin boğazını kesti. Bir çuval ipek, uzun bir dik yokuş ve hepsi bu hayattan kaçtı!"

Eh, bu ilginçti.

"Ve burada olmayan herkes savaşa mı gidiyor?" diye sordum.

"Ben buradayım ve kesinlikle savaşa gidiyorum. Dışarıda aslanlar kükrüyor, onların savaşı yaklaşıyor. İçeride ise farecikler saklanıyor. Eğlenceyi sevmiyorlar."

Başımla onayladım. Demek bunlar halkıma karşı açılacak savaşa katılmayacak olanlardı. Burada çok sayıda Peri vardı ama Scouvrel'ın daha önce söylediği sayılara bakılırsa, bu belki de nüfuslarının onda biriydi. Vücudumdan soğuk terler boşandığını hissettim. Geri kalanlar Skundton'ı bir karınca yuvası gibi tekmeleyip istila edeceklerdi.

Ve artık bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Açıkça kötü bir şey, Allie. Perilerin ve zulümlerinin Ölümlüler Dünyası'na yayılmasını istemezsin.

Ama bunun Olen ve Sör Eckelmeyer'dan ne farkı vardı? Hiçbir farkı yoktu.

Öyle olsa bile, Ölümlülerin kendi problemlerini kendileri çözmesi gerekiyordu. Çözüm olarak Perilerin istilasına uğramak, koyunlarını kurtlardan koruması için bir aslan tutmak gibiydi. Kurtları avlarken her şey iyi ve güzel olurdu ama onlar gittiği anda dönüp koyunları parçalara ayırırdı.

"Söyle bana, Ölümlü kardeşim," dedi Cavariel, "kocan sana suçlarını itiraf etti mi? İpek Lordu'nun kulağına özgürlük fikrini fısıldadığını ve ardından selefini öldürerek Saray'ının yarısını katlettiğini, itiraz edenleri ipek çuvallara bağlayıp uçurumlardan sallandırdığını anlattı mı?"

"Hayır," dedim soğukkanlılıkla. Bunun arkasında gerçekten Scouvrel mı vardı?

"Bana Hakikat'in kehanetini ilk söyleyen kişi olduğunu ve bir tutam Ölüm Mürekkebi'yle Ölümlüler Dünyası'na geçiş yapıp bir Ölümlü'yü bu dünyaya çekme planını yaptığımızı sana söyledi mi? O olmasaydı kız kardeşinin buraya asla gelmeyeceğini anlatmadı mı? Gözünü fetih hırsı bürümüş, kana susamış bir Ölümlü'yle evlenmeseydim Kupa Sarayı'mda kalıp şarap, ziyafet ve sanatsal gösterilerinin tadını çıkarırdım."

"Kapıdaki savaşı tamamen kız kardeşimin üzerine yıkma," dedim yumuşak bir sesle. "Ona yalan söyledin. Onu baştan çıkarıp bizden çaldın."

"Ve bunu harika yapmadım mı?" diye mırıldandı. "Ona Şan kazandırarak kazandırarak Saraylarımızda yürümüş herkesten iki kat daha dehşetli olmasını sağladım. O gün bir ün kazandım. Ve bu ünün üzerine katmayı planlıyorum."

Beni duvara doğru öyle sertçe döndürdü ki nefes almayı unuttum. Bedenini bedenime bastırarak kulağıma fısıldadı.

Ürpererek onu itmeye çalıştım ama karşı koyamayacağım kadar güçlüydü.

"Sana kardeşinin sahip olduğundan daha fazla güç sunabilirim, küçük fare. Düzenbaz'la olan evlilik bağını kopar. Henüz tamamlanmadı. Ondan vazgeçip bana sarıl ve ben de seninle evlenerek seni kız kardeşinden daha güçlü hale getireyim."

"Beni beğenmiyorsun bile," diye homurdandım. "Güzel bir yüzü olduğu için kız kardeşimi seçtin ve sıradan olduğum için beni reddettin."

Güldü. "Ne kadar aptalmışım. Meğer ikinize de ihtiyacım varmış. Gel de sana ruhunu minnettarlıkla ağlatacak bir pazarlık teklif edeyim."

"Yalan söylüyorsun," dedim sertçe, kolunun altından geçerek.

"Beni dinlemen senin yararına olur, Alastra Hunter." Sesi ipek, gözleri erimiş bal gibiydi. "Kız kardeşin senin ölümünü istiyor. Kocan ruhunun kurban edilmesini istiyor. Sadece ben hâlâ seni kurtarmak istiyorum."

"Sana güvenmek aptallık olur," dedim, artık kollarından kurtulduğum için aramıza özenli bir mesafe koyarak.

Süslü bir kapının önünde durdu.

"Başka birine güvenmen aptallık olur," diye karşı çıktı. "Bunu bir düşün, farecik. Seni nasıl göklere çıkarabileceğimi düşün."

Göz kırpıp kapıyı açtı.

O kapıyı açar açmaz kız kardeşimi ve kocamı unuttum çünkü sıra sıra yataklardan kalkan, farklı yaşlardaki yirmi çocuk uykulu gözlerle bana bakıyordu.

Kapıyı arkamızdan çekip kapattım, nabzım aniden hızlandı. Onları bulmuştum. Gerçekten bulmuştum. Kız

kardeşimin yanında olmayan tüm çocuklar burada olmalıydı ve onları serbest bırakabilirdim.

"Goodie Hunter'a benziyorsun," dedi genç bir ses ve battaniyeler arasından ayağa kalkan küçük Petyr'ı görünce nefesim kesildi. Onu bulmuştum.

"Annen beni seni almam için gönderdi," dedikten sonra dönüp Cavariel'a sert bir bakış fırlattım. "Benimle tekrar pazarlık yap, Kupaların Efendisi."

"Hiç sanmıyorum. Pazarlığımız artık tamamlandı."

Hızlıca kapıyı açıp arkasından çarptı. Kapı kolunu tuttum ama bir şekilde kilitlemiş ya da engellemişti. Arkamda çocuklardan biri ağlamaya başladı.

Etrafımda döndüm. "Şşş, ağlamayın, ufaklıklar. Her şey bitmiş değil."

Kafesimi kaldırıp onları küçük olarak düşündüm ve sonra, çocuklar hâlâ panikle bağırırken kılıcı çekip havayı yardım.

"Her şey yoluna girecek, ufaklıklar," derken havada bir yırtık oluştu ve kenarından çekip içinden geçebileceğimiz kadar büyüttüm.

BÖLÜM 26

Yarığın içinden geçip tekrar Ölümlüler Dünyası'na adım atınca gergin bir enerji bedenimi doldurdu. Buradaki ruh dünyasına geri döndüğümde görüşüm bulanıklaştı, yalnızca elimdeki meşale bulanık ve karanlık görüşümü aydınlatmaya yardımcı oluyordu. Onu biraz daha yukarı kaldırdım.

Etrafımda, bir elleriyle çamaşır diğer elleriyle içlerinden buhar çıkan su kovaları taşıyan kadınlar ve erkekler vardı. Ya da ben öyle sanıyordum. Ruh görüşümde detayları ayırt etmek zordu. Meşalenin aydınlattığı şeyler dışında her şey bulanık ve lekeli görünüyordu. Hepimiz bir an birbirimize baktık ve sonra üstü kapalı bir arabanın arkasından kucağında bir kız çocuğu taşıyan bir kadın fırladı.

"Allie. Bize daha fazla çocuk getirmişsin," dedi Bilge Kadın.

"Evet," dedim, gözlerimi kocaman açmamak için kendimi zorlayarak. İkinci görüşümde çok güzel görünüyordu, bir kraliçe gibiydi. "Peki ama?.."

"Taşları eski çembere geri koyduk," dedi Bilge Kadın, durduğum yeri işaret ederek. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündük ama bu birimizin sürekli müzik yapması gerektiği anlamına geliyor.

Müzik çalan biri vardı. Yalnız bir kemandan hoş bir melodi yayılıyordu ve baktığımda, kemanı çalan çocuk sanki

aramızda bir sır varmış gibi bana göz kırptı. Keman şimşek mavisiydi. Çocuğun görüntüsü o kadar hızlı hareket ediyordu ki başımı ağrıttı. Çok dikkatli bakmamaya çalıştım. Göz bağı olmadan burada kördüm ve bunun ne kadar zor olduğunu unutmuştum.

"Ah," dedim şaşkınlıkla ve yere koyduğum kafesin mandalını bulduktan sonra kapısını açtım.

"Parıldayanların nasıl işlediğini bilen tek kişinin sen olduğunu sanma," dedi Bilge Kadın. "Bizim de atalarımız vardı. Ve senin görüp göreceğinden çok daha fazla büyüye tanık olduk."

Duysa şaşırırdı ama bunu dile getirmedim.

Bunun yerine çocukları kafesten çıkardım, gözleri yaşlı bebeklerin ve korku dolu çocukların Gezginlerin sıcak kollarına kavuşmasına yardımcı oldum.

Çocuklar beslenip uygun şekilde giydirilip yatağa yatırıldıktan sonra, "Hepsini Peri Diyarı'ndan getirdim," dedim.

Petyr'a uzandım. Çocuğu annesine mi götürmeliydim yoksa burada mı bırakmalıydım? Onu o korkunç kasabaya geri götürmek doğru gelmiyordu. Ama onu Heldra'dan uzak tutmak da doğru gelmiyordu. İç çekerek onu sırtıma aldım.

"Annesini tanıyorum," dedim Bilge Kadın'a. "Onu evine götüreceğim."

Başıyla onayladı ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar bana gülümserken daha da derinleşti. "Daha önce getirdiklerin... lanetli. Ama onları getirdiğine sevindim. Çocuklar dirençlidir. İyileşebilirler. Bir gün yeniden iyi olacaklar."

"Peki ya Skundton'daki çocuklar? Annem onları getirdi mi?" diye sordum içimi dolduran endişeyle.

"Henüz değil," dedi Bilge Kadın, ruhani gözleri endişe doluydu. "Ama daha fazla sığınmacının gelmesini bekleyeceğiz."

Başımı yukarı aşağı salladım ama tek düşünebildiğim, deli babam ve bir sürü korkmuş çocukla gecenin içinde dolaşan annem oldu. Ve sonra bu endişeli düşüncenin yerini bir zamanlar kendisinin de Ölümlüler Dünyası'ndan kaçırılan çocuklardan biri olduğunu söyleyen Scouvrel aldı. Biri onu yeniden kaçırıp böyle güvenli bir yere getirseydi nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim.

Vedalaşıp Petyr'ı eve dönüş yolculuğuna hazırlayana kadar çocuk uykuya dalmıştı bile. Bilge Kadın onu uzun bir bez parçasıyla sırtıma bağlamama yardım etti, böylece ağır ve yorucu olmasına rağmen onu taşıyabildim.

Soğuk ve karlı bir yürüyüş oldu. Birçok kez tökezledim ama sırtımdaki küçük çocuğu güvende tutmak için düşmemeye çalıştım. Yorulmaya başlamıştım. Gerçek bir uykuya ihtiyacım vardı. En azından Petyr sırtımda güvendeydi, küçük başı kaskatı kesilmiş omzuma yaslanmış ve Bilge Kadın tarafından bağlanan, özenle dokunmuş kumaşla sarılmıştı.

Kar şiddetlenmeye başlayınca Scouvrel'ın bana verdiği balık gözü desenli uzun çizmeler ve kürklü cekete daha çok minnettar oldum. Onu bana karşı bu kadar cömert olmaya iten neydi? Tuhaf Peri evliliğimizi ciddiye mi alıyordu? Beni kandırmaya devam ettiğini itiraf etmiş olsa bile mi? O da Peri Diyarı'nın geri kalanı kadar kafa karıştırıcıydı ve daha sonra çözmem gereken bir bulmacaydı. Petyr'ı annesine götürüp onu ve kasabanın çocuklarını koruma altına almalıydım. Sonra da kız kardeşimi tuzağa düşürmeliydim. Bunu yapabilirdim. Planım işe yarıyordu. Sadece odaklanmam ve çalışmaya devam etmem gerekiyordu.

Her şey yoluna girecekti. Sadece devam etmekten vazgeçmemeliydim.

Bu kararlılık ateşi gecenin soğuğu karşısında içimi ısıttı. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, tepeye tırmanıp İlahicilerin uzaktaki evini görene kadar havadaki duman kokusunu fark etmedim.

Ah, yüce yıldızlar aşkına! Hayır! Hayır!

Kalbim hızla çarparken ağaçlarla çevrili tepeye tırmandım ve Petyr'ın ayaklarını çevredeki ağaçlara çarpmamaya dikkat ederek sızlayan akciğerlerimle koşmaya başladım. Büyülü eşyalarımın saklı olduğu ağacın altında durdum, çantamı ve yayımı alıp anahtarı ve aynayı tekrar çantama attım. En azından sağlamlardı.

Ev alevler içindeydi ve yanıp kül olmuştu. Ruh görüşümde yangın garip ve ürkütücü görünüyordu, bir an varken sonra yok oluyordu. Evden geriye kalanların içinde bir insanın hayatta kalmış olması mümkün değildi. Evin etrafını askerler sarmış, ellerinde uzun sopalarla alevlere bakıyorlardı. Alevleri kontrol altında tutarak yangının büyümesini önlüyor olmalıydılar. Ya da belki de evin tamamen yok olduğundan emin olmak istiyorlardı.

Hem öfke hem korkuyla doluydum. Annemle babam neredeydi? Hayattalar mıydı?

Panik yapma, Allie. Panik yapma.

Çok hızlı nefes aldığım için başım döndü. Annemle babamı karların içinde neden askerlerle birlikte görmediğimi düşünmek istemiyordum. İlahicileri de öyle.

Burada değillerdi. Belki de ölmüşlerdi. Ve Gezginlerin yanına ulaşamamışlardı.

Panik yapma. İyice düşün.

Uyuşmuş bir halde yangından uzaklaştım. Sırtımdaki çocuk ve önümdeki çantayla kasabaya yürümek zor ve zahmetli

olacaktı. Ve oraya vardığımda, muhafızların arasından gizlice geçip Sör Eckelmeyer'ın gücünün merkezine gizlice sızmam gerekecekti ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Boğazımı kurutan ve dilimi şişmiş gibi hissettiren endişeye karşı savaştım.

Ağaçların arasındaki dar tavşan yollarını takip ederek dikkatlice ormana geri döndüm. Karanlıkta körlemesine yolumu bulmaya çalışmak zor bir işti; en fazla bir saat sürmesi gereken şey üç katı zaman alıyordu. Elimde sadece bir meşale, kör halimle sessizce ilerlemeye çalışıyordum. Kasabaya girmek için muhafızların olmadığı bir yer seçtim, bir çitin arasından ve bir kulübenin arkasından geçtim. Bu yolu çocukken oynadığımız saklambaç oyunlarından hatırlıyordum, saklanmak için harika bir yerdi. Yerlilerin bildiği ama bu yeni insanların göz ardı edeceği bir yerdi.

Ve şimdi sıra zor kısma gelmişti.

Fırın ile Dericilerin evi arasındaki boşluğun kenarında bekledim. Sokak aydınlıktı, bir devriye arabasının geçişini bulanık bir pus içinden izledim. Nefesimi tuttum ve bir sonraki aracın geçmesini bekledikten sonra başımı dışarı çıkardım. Görmediğim şeyler olduğunu biliyordum. Tıpkı sokağın karşısındaki eve gitmem *gerektiğini* bildiğim gibi.

Yapacak başka bir şey yoktu. Bazen sadece cesur olmak gerekirdi.

Sokaktan karşı tarafa fırlayıp evin duvarına yapıştım ve herhangi bir uyarı çığlığı gelmeyeceğini umarak sırtımı duvara verdim. Uzun dakikalar geçtikten sonra nefesimi bıraktım ve evin yan tarafından arka kapıya doğru yavaşça ilerledim. Kapı koluna uzanınca kilitli olmadığını gördüm.

Hızla açıp içeri girdim ve kimse itiraz edemeden kapıyı arkamdan kapattım.

Dışarıda giydiği kıyafetlerini çıkarmakta olan Goodie Thatcher şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Goodie Thatcher," diyerek onu selamladım.

BÖLÜM 27

Öfkeli görünüyordu. "Allie! Ben..."

Sırtımda uyuyan çocuğu ona göstermek için hafifçe döndüm. "Torunun bende."

Yakındaki odadan boğuk bir çığlık geldi ve Heldra kapıdan fırlayarak oğlunu ve beni kucakladı.

"Petyr, ah Petyr'ım!"

Çocuk uyanıp ağlamaya başladı; onu çözüp annesinin kollarına vermemiz ve aceleyle yatak odasına gitmemiz uzun dakikalar aldı. Goodie Thatcher'ın çaydanlığı ocağa koyup bana sinirli bir tavırla oturmamı işaret etmesi de öyle. En nihayetinde o da oturdu ve her zamanki sinir bozucu ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Annenle baban gece İlahicilerle birlikte gitti," dedi sert bir ses tonuyla. "Ve Heldra'nın diğer çocuklarıyla. Ve benim Jal'im ile." Kocasından bahsediyordu. Herkes zavallı Jal Thatcher'ı hep unuturdu. "Askerler onları aramaya çıktı ve sonrasında kulübeden dumanlar yükseldiğini gördüm, yani en azından tehlikeden kurtuldular."

"Yaralandılar mı?" diye sordum.

"Hayır. Kasabadaki çocukların çoğu yanlarındaydı. Ağlayan bebekler ve titreyen çocuklarla karda yola çıkmak oldukça

zor bir şey. Onları boş yere göndermemiş olsan iyi edersin, kızım. Ne yaptığını biliyor olsan iyi olur. Heldra'mın evinden atılmasının sebebi sensin. Senin kaçışın için onu suçluyorlar. Ve Olen onları durdurmadı. Heldra'nın suçlu olup olmadığını bilmediğini söyledi. Bilmiyormuş! Başımıza ne belalar açıyorsun, Allie Hunter."

Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı ama Heldra'nın sesi onu durdurdu.

"Anne." Sadece bu kadardı. Sadece bir hitapla Goodie Thatcher eridi, yüzünü ellerinin arasına alarak hıçkırıklara boğuldu.

O ana kadar iyiydim. Ama uzun zamandır düşman olarak gördüğüm kadının çöküşünü, yenilgi içinde hıçkıra hıçkıra ağladığını görmek... Askerlerin ailemin evini nasıl yaktığını ve Heldra'yı evinden nasıl kovduğunu onun ağzından duymak... Sanki beni buraya bağlayan bir bağ çözülmüş gibiydi.

Heldra yanıma oturup çay doldurdu. Ruh görüşümde yüzünü tam olarak göremiyordum ama bir şekilde... huzurlu görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Allie Hunter. Oğlum için. Her şey için."

"Önemli değil," dedim.

"Elbette önemli," derken sözlerinde ciddiydi. Bu, Heldra'dan daha önce hiç duymadığım bir şeydi. "Bunu başka kimse yapmazdı. Başka kimse yapamazdı. Ama sen oğlumu ölümden döndürdün. Bunu asla unutmayacağım."

Elimi tutup içine bir bez bastırdı. "Bunu geri çaldım. Senin için."

Nefesim kesildi. Göz bağım!

Minnettarlıkla gözümün üzerine taktım ve görüşüm geri gelince derin bir oh çektim. Heldra'nın gözleri uzun

süredir ağlıyormuş gibi kızarmıştı, Goodie Thatcher'ınkiler de öyle.

"Senin de gitmen gerek, Heldra," dedim.

Başıyla onayladı, gözleri tekrar yatak odasına kaydı.

"Sen ve Petyr," diye ısrar ettim. "Hâlâ anneme yetişebilecekken hemen gitmelisiniz. O sizi güvenli bir yere götürebilir. Yolu biliyor."

Goodie Thatcher cık cıkladı. "Annen pek bir şey bilmiyor, Allie."

"Peri ordusu tahmin ettiğimden de büyük olacak."

Goodie Thatcher küfretti. "Ben burada kalacağım. Burası benim toprağım. Burası benim kasabam. Yaşlanmış ve tükenmiş olabilirim ama henüz pes etmiyorum."

"Peki ya Olen?" diye sordum. "O ne diyor?"

Heldra gözlerini kaçırınca annesi yine küfretti.

"Burada bir katliam olacak," diye ısrar ettim. "Kimse kalmamalı."

"Sen gidecek misin?" diye meydan okudu Goodie Thatcher.

"Her çocuk güvende olana ve Peri ordusu durdurulana kadar dinlenmeyeceğim," dedim katiyetle. "Çünkü Skundton'la yetinmeyecekler. Eğer bariyeri aşıp saldırırlarsa, topraklarımızın dört bir yanına yayılıp denize kadar inecekler ve kimse güvende olmayacak. Buna izin veremem. Çocukların güvende olabileceği bir yer olmalı."

Diğer kadınlar başlarıyla onayladı.

"Ben hemen gidiyorum," dedi Heldra sessizce, pelerinini ve botlarını toplamaya başlayarak.

"Çocuğu hazırlamana yardım edeyim," dedi annesi. "Gecenin geri kalanında kalacak bir yerin var mı, Avcı?"

Başımı iki yana salladım.

"O zaman çayını iç," dedi Goodie Thatcher, kaba olmayan bir sesle. "Yığılıp kalacak gibi görünüyorsun. Bu evdeki yatakların hepsi dolu ama istersen şöminenin başında uyuyabilirsin. Seni ya da seninkileri hiç sevmedim ama düşmanlarımın düşmanlarına kapım açıktır."

BÖLÜM 28

Rahat uyuyamadım ve bunun nedeni sadece Goodie Thatcher'ın mutfağının toprak zemininde yatmam değildi. Uykuya delicesine ihtiyaç duymama rağmen içim rahat değildi.

Gecenin bir vakti irkilerek uyandım. Buna sebep olanın bir düşünce mi yoksa bir rüya mı olduğundan emin değildim.

Kılıç.

Onu her kullandığımda beni tam da olmam gereken yere götürüyordu, hem de çok kolay sayılabilecek bir şekilde. Bu onun büyülü özelliği olabilir miydi? Öyleyse, hâlâ yapabiliyorken onu şimdi kullanmalıydım. İşgal henüz başlamamışken. Scouvrel bana gidip Şahinkenarı Kayalıkları'nda kız kardeşimin saklandığı yeri aramamı söylemişti. Kılıç beni oraya götürebilir miydi?

Yorgun argın ayağa kalktım, hafifçe sendeleyerek çantamı, meşalemi ve diğer eşyalarımı topladım. Bir fincan demli çay ve yiyecek bir şeyler işime yarayabilirdi. Bunun yerine, Goodie Thatcher'ın mutfak kirişlerine asılı sarımsaklarının kokusunu içime çekip masanın üzerindeki sepetten bir tane tatlı çörek aldım ve olabildiğince sessizce kılıcımı çektim.

Paslı metalin paslı metale sürtünmesi odada yankılandı. Yüzümü buruşturdum; muhtemelen yatak odasındaki

Goodie Thatcher'ı uyandırmıştım. Yürüttüğüm tatlı çörekten bir ısırık alıp kılıcı havada savurdum, haklı olduğumu ve şansımı kaybetmeden önce kılıcın beni doğrudan Hulanna'nın gizli odasına götüreceğini umuyordum.

Hava önümde yarılınca içeri parlak bir ışık sızdı ve kalbim hızla çarparken yırtıktan içeri adım atıp göz bağımı indirdim.

Adım attığım oda tam da Hulanna'dan beklediğim gibiydi. Anında donakaldım, yalnız olduğumdan emin olana kadar etrafa kulak kabarttım ve hiçbir şeye dokunmamaya özen gösterdim. Ayağımı yavaşça yarıktan çektim ve arkamdan kapanmasına izin verdim.

Burası bir fırtına tarafından dağıtılsa bundan daha kaotik görünemezdi, ki Hulanna'dan tam da bunu beklerdim.

Odanın bir tarafında renk cümbüşü yastıklar ve kuştüyü şiltelerle kaplı geniş bir yatak vardı. Yanındaki sehpada kullanılmış çay fincanları ve tabaklar üst üste yığılmıştı. Gösterişli elbiseler, kolyeler, taçlar, pelerinler, mantolar ve eldivenler makyaj masasının üzerine ve yatağın bir tarafına saçılmıştı. Gardırop kapılarından biri açık duruyordu ve üzerine gelişigüzel giysiler atılmıştı. Gardırop o kadar doluydu ki istese bile dışarıdakilerin hepsini içine asamazdı.

Bir çift geniş pencerenin altına itilmiş, oda uzunluğunda masa vardı. Masanın tepesinde içinde asık suratlı, parlayan yaratıklar bulunan bir düzine fener asılıydı. Üzerinde o kadar çok kitap ve kâğıt vardı ki, bir dağ diğerinin üzerine çökmüş gibiydi. Rasgele eşyalar birbirine karışmıştı; bir ayna, daha önce bir kitapta gördüğüm, gemi hareketlerini ölçmeye yarayan bir alet, içinde kırmızı ve yeşil sıvılar olan şişeler... Doldurulmuş bir kertenkele ve iki baykuş. Herhangi bir kuşla bağdaştıramadığım kadar parlak tüyler, bir kumsaldan daha

fazla deniz kabuğu, parlayan bir kavanozun içinde yüzen ve fazlasıyla insana ait görünen bir göz koleksiyonu...

Of.

Gece olmuştu.

Bu da durumu daha da tehlikeli hale getiriyordu çünkü biri odaya girebilirdi.

Bir an daha bekledim ve kimse gelmeyince tatlı çörekten bir ısırık alarak masaya doğru ilerledim. *Elbiseleri görmezden gel, Allie. Ve garip eşyaları. Başka ne görüyorsun?*

Scouvrel ne görmemi umuyordu?

Kılıcı kınına sokup gözlerimi masanın üzerindeki kâğıtlarda gezdirdim. Taş çemberden şehrin merkezine ve Kuzey Yolu'nun aşağısına uzanan oklarla çizilmiş bir Skundton haritası vardı. Bunu anlaması kolaydı. Tıpkı bir Peri ordusunun Skundton'ı işgal etmesinin kolay olacağı gibi.

Başka ne vardı?

Deri ciltli, kalın bir kitap vardı.

Merakla açtım ve açar açmaz parlak bir mavi ışık saçılınca çöreği neredeyse düşürecektim. Sayfalar parlıyordu, kelimeler bir anda beliriyor ve onlarla birlikte resimler akıyordu.

Ebedi Yaşam ya da Ölümsüzlük umduğumuz kadar basit değilmiş. Herhangi bir insanı Peri'ye dönüştürebiliyor ve hem büyülü hem de korkunç yollarla aramıza katabiliyoruz ama hiçbirimiz gerçekten ölümsüz değiliz. Çünkü her geçen gün çözüldüğümüzü hissediyoruz. Bazıları ipliklerini toplayıp onları birbirine dolayarak kendilerini tekrar dokuyabilirken, bazıları aylar ya da günler içinde bizim için kayboluyor.

Ruhlarını yeniden bir araya getirme becerisi olanlar bile bu yeni halleriyle, geride kalan iplikler gibi dolaşık hale geliyor; her türden çarpık düşünceye, bencilliğe ve kötülüğe meyilli

alıyorlar. En iyilerimiz, hatta biraz daha iyi olanlarımız bile yıllar geçtikçe daha da kötüleşmeye mahkûm. Çünkü bu kadar sapkın olanlar artık dünyayı aynı gözle görmüyorlar. Artık küçük kötülüklerle ilgilenmiyorlar, hilelere ve entrikalara değer veriyor, sözlerinin yetmediği yerde eylemlerin tadına varıyorlar, intikamlardan ve katliamlardan sanki bir ziyafetli baloymuş gibi zevk alıyorlar.

Daha doğru anlatılamazdı sanırım.

Tam diğer kâğıtlara bakacaktım ki kelimeler soldu ve yenileri belirdi.

Sorunun çözümüne yönelik bir teori var ancak başarı şansı çok düşük. Sadece doğru bileşenle başarılı olmayı umabiliriz, o da yaşayan bir bütünün iki yarısı. Aydınlık ve karanlık. Adanmış olan ve terk eden. Yeryüzü ve gökyüzü. Ama ikizlere pek sık rastlanmaz ve asla bu kadar zıt olmazlar.

Titredim.

Bizi sadece Hakikat'in kehaneti için istemiyorlardı. Bu kitapta yazanlar için istiyorlardı ve kitap kız kardeşime aitti.

Kitabın yanında tanıdığım insanların isimlerinin yazdığı bir liste vardı. Skundtonlı insanların isimlerinin bulunduğu listede annemin, babamın, Olen'ın ve Heldra'nın isimlerinin yanma yıldızlar konmuştu.

Bu listeyi kız kardeşim mi yapmıştı?

İyi bir şey için olamazdı.

Kitaba tekrar baktım.

Oolag. İnsanlar birbirine bağlı iki ruha böyle der ve bu da sorunumuzun çözümü. Ama bu ruhlar sadece yüzyılda bir gelir, hatta bazen hiç gelmeyebilir.

Kelimeler soldu.

Bekle. Daha fazlası olmalıydı.

Çılgınca sayfaları çevirdim ama hiçbirinde bir şey yoktu. Sadece boş sayfalar vardı.

Sayfaları çevirmeyi bırakınca daha fazla kelime belirdi.

Bu kitap size okumanız gereken hikâyeyi anlatır, okumak istediğiniz hikâyeyi değil.

Peki, Hulanna'ya hangi hikâyeyi anlatıyordu?

Kitabın yanındaki sayfalarda başka bir not gözüme çarptı.

Geçici Aşkların En Değerlisi,
Düzenbaz, Denge'nin kölesi yapılarak etkisiz hale
getirildi ama kız kardeşini kaybettik. Fedakârlığın
ertelenmeli. Anlaşmamızda başarısız oldum ve
sonuçlarına katlanacağım.
Cavariel,
Kupaların Efendisi

Bu ürkütücüydü. Geçici aşklar mı? *Fedakârlık* mı?

Hulanna bu Peri dünyasında kaldırabileceğinden fazla yük üstlenmişti. *Peki neden? Ne için? Skundton'dan bu kadar nefret ettiği için mi?*

İnsan olmak gerçekten de bu hayat için sevdiği her şeyi feda edecek kadar korkunç muydu?

Kapının dışında bir şey gıcırdayınca donakaldım. Bir saniye geçti. Bir saniye daha. Hiçbir şey olmadı. Uzun bir nefes aldım.

Düşün, Allie. Düşün.

Hayal kırıklığı içinde kâğıtları karıştırdım ama Golem sayımları, parti davetiyeleri ve ön yüzlerinde öpüşen çiftlerin gravürlerinin olduğu küçük kitaplar arasında değerli bir şey bulmak zordu. İpek Lordu'ndan gelen bir mektup vardı ve

Hulanna'yı, Saray'ını ve eğer ona boyun eğmezse hayatını tehdit ediyor gibiydi. Hakikat'ten gelen, kehanetinin bir zaman sınırı olduğunu ve "Kanlı Ay"dan önce yerine getirilmesi gerektiğini hatırlatan bir mektup daha vardı. Cavariel'dan gelen başka bir mektup ise midemi bulandırdı.

Onu tanıdıkça daha da korkunç biri haline geliyordu.

Kusacak gibiydim.

Başka bir yığının altında, Hulanna'nın dört kez başlayıp bıraktığı bir mektup vardı.

İlk kısmının üstü çizilmişti:

~~"Alastra Livoto Hunter bir an önce öldürülmeli."~~

~~"Borcunu ödemek için, insanların dünyasına git ve kız kardeşimi bana getir."~~

~~"Seçeneklerin çok basit. İpek torbada idam ya da Allie Hunter'ın kellesi."~~

Ve son olarak, bazı yerlere o kadar bastırmıştı ki kâğıt yırtılmıştı: "Eğer borcundan kurtulmak istiyorsan, kız kardeşim Allie Hunter'ı Peri Diyarı'na getirmelisin. Bunun dışında hiçbir şey seni özgür kılamaz."

Duraksadım.

Ne kadar hoş. Kız kardeşim ölmemi çok ama çok istiyordu.

Ama bu mektubu kime yazmıştı?

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 20

Ağzımdaki tatlı çöreğin tadını alamaz oldum. Avcı olmak başka, avlanmak başka bir şeydi. Scouvrel'ın duvar halısındaki yaratıklar gibi hissettim; biri diğerini avlıyordu ama arkasında ne olduğundan habersizdi.

Dikkatlice masanın üzerine eğilip pencereden dışarı bakınca nefesim kesildi.

Ay, Peri Diyarı'nın üzerinde parlıyordu ve alt kenarı, kana bulanmış bir beze sürtünmüş gibi parlak bir kırmızıya boyanmıştı.

Kanlı Ay.

Her ne yapacaksam, bunu yapmak için çok az zamanım vardı.

Parmaklarımı masaya vurarak düşünmeye çalıştım. Scouvrel'ın beni buraya gönderme sebebini bulmuş muydum? Gizemli bir kitap, ikizimin bana komplo kurması ve Cavariel'la pek mutlu bir evliliği olmaması dışında mı? İyi de bunları zaten biliyordum.

Gözlerim kitabın üzerinde gezinirken daha fazla kelime belirdi.

Yeryüzünün havadan sonsuza dek kurtulabilmesi için Oolag'ın havadan olma yarısını, vahşi olanı kazanması gerekir.

Ve Gökyüzü'nün yeryüzünü kontrolü altına alması için Oolag'ın yeryüzünden olma yarısını, güzel olanı kazanması gerekir.

Ama eğer tuhaf ve cesur bir ruh ikisini tekrar birleştirmek, karmaşık olanı çözmek ve eğri yolları düzleştirmek isterse, o zaman sadece kan yeterli olacaktır. Her iki tarafın da gönüllü olarak verdiği kan hepimizi arındıracaktır.

Bu biraz açıklayıcıydı. Ne de olsa kehaneti duymuştum:

Tek günde doğan iki yarım için
Birisi toprak, birisi hava için.
Birisi parçalamak, birisi birleştirmek için.

Ama bu kehanet, elimdeki kitabın söylediklerinin yanında çok yüzeysel kalıyordu. Sonuçta, kehanet Hulanna ve benim yıkım ve onarım için kullanılabileceğimizi ima ediyordu. Ama kitap üç yol sunuyordu. Ölümlüler Dünyası'nı Peri halkından kurtaracak bir yol, Ölümlüler Dünyası'nı itaatkâr kılacak bir yol ve Peri Diyarı'nı bir şekilde arındıracak bir yol.

Kız kardeşimin hangi yolu seçtiği belliydi. Ölümlüler Dünyası'nı ele geçirip yok edecekti.

Hangi yolu takip etmem gerektiği gayet açıktı, çünkü kız kardeşimi "kazanabilirsem" Ölümlüler Dünyası'nı Perilerden kurtarmam mümkün olacaktı.

Kemerime bağlı kafese baktım. Onu yakalayabilirdim. Bu onu "kazanmak" sayılır mıydı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kız kardeşimi bulmak için etrafımda dönerken kınım bir şeyin üzerine atılmış bir elbiseye takıldı ve elbise yere düşünce ortaya bir boy aynası çıktı.

Scouvrel'ın kanlar içinde ve yaralı halde taş zeminde yattığını görünce nefesim kesildi. Başında duran Cavariel'ın elinde bir kırbaç vardı.

Scouvrel dudaklarından hiçbir ses çıkmamasına rağmen, "Kâbus," diye mırıldandı.

Cavariel hınzırca gülümsedi. "Şimdi söyle bana, Düzenbaz, Ölümlü karın tüm çocuklarımızı alıp nereye gitti? Söyle yoksa Denge'ye sorarım ve o da seni tekrar kırbaçlatır."

Scouvrel'ın elindeki kırbacın kanlı olduğunu fark edince nefesim kesildi, gözlerim dehşetle fal taşı gibi açıldı. Yedi kayışı vardı ve her birinin ucu dikenliydi. Ona zorla kendisini kırbaçlatıyordu.

"Yapamazsın," dedim nefesim kesilerek. "Yapmamalısın."

Dizlerimin üzerine çöküp Scouvrel'a uzanmaya çalıştım ama parmaklarım sadece pürüzsüz cama değdi. Bu benim hatamdı. Onu Denge'ye ben satmıştım.

"Seni zorlayamayacağını söylemeden önce," diye mırıldandı Cavariel, "Ölümlü karının bizden değerli bir şey aldığını unutma. Denge'nin görevi düzeni sağlamaktır. Senden almak zorunda. Kaçırılan onca çocuğun kefaretini ödemeden önce ne kadar acı çekmen gerektiğini düşünüyorsun?"

Scouvrel'ın arkasında beliren Denge aynanın içinden görüş alanıma girdi. Soğukkanlı ve sakin görünüyordu, beyaz kanadındaki tek bir tüy bile bozulmamıştı.

"Bize Ölümlü'yü verebilir," dedi Denge. "Bu, borcunu öder."

"Scouvrel, çok üzgünüm!" dedim. "Hepsi benim hatam."

"Kâbus," diye soluk soluğa bağırdı, gözleri buğuluydu ve nefesi kesilmişti. Güçsüzce bana uzanmaya çalıştı ama parmakları hiçbir şeye tutunamadı.

"Bu tam bir kâbus, değil mi?" diye mırıldandı Cavariel beni görmeden ve duymadan.

Scouvrel, "Seni bir kan nehrinde boğacaklar," diye fısıldarken buğulu bakışlarını gözlerime çevirdi. Beni uyarmaya mı çalışıyordu?

"Çocukluğunu mu hatırlıyorsun, Düzenbaz?" diye sordu Cavariel gülerek. "Bunu bize uzun zaman önce yaptılar."

Titredim.

Odalarının kapısı aniden büyük bir gürültüyle açıldı ve bir Golem elinde küçük bir notla içeri girdi. Denge içini çekti ve notu alıp hızla okudu.

"Eğlencenize daha sonra devam etmemiz gerekecek, Kupaların Efendisi. Bu not karınızdan. Kuzgunlar Şöleni başlamış."

BÖLÜM 30

Scouvrel'ı yakalayıp yerde sürüklemeye başladıklarında küfretmemek için dilimi ısırdım. Bana doğru uzanınca bir an için yardım umduğunu sandım ama sonra aynanın görüntüsü gözümün önünden kayboldu.

Nefesim kesildi.

Scouvrel gitmişti.

Ve Ölümlüler Dünyası işgal ediliyordu.

Babamı kız kardeşimden kurtarmayı başarmıştım... yani bir bakıma.

Ölümlü çocukları da elimden geldiğince kurtarmayı başarmıştım.

Ama hakkında hiçbir şey bilmediğim, ikimizin de hayatını riske atan ve bahislerin olabildiğince yüksek olduğu bu büyük oyun sözkonusu olduğunda Hulanna'nın çok gerisindeydim.

Ağzım kurumuştu.

Ona düzgün bir tuzak kuramamış, beni kurnazlık yerine merhametin yönetmesine izin vermiştim. Ve daha fazla müttefik toplayamamıştım. Elimdeki tek müttefiki de pazarlıkla satmıştım.

Avuçlarım terliyordu.

Geriye tek bir şey kalmıştı.

Savaş.

Kız kardeşler arasında verilecek bir savaş. Aynı bütünün iki yarısı arasında çıkacak bir savaş. Kazanabileceğimden emin olmadığım bir savaş.

Ellerimi esnetip teçhizatımı kontrol ettim. Göz bağım, Peri Diyarı dışında pek işe yaramayan balta sapı, kılıç ve anahtar, küçük ayna ve kafes yanımdaydı.

Sadağımdaki oku dikkatlice çıkarıp yayımı gerdim. Bir dahaki sefere Ölümlüler Dünyası'na girdiğimde bir savaş olacaktı. Hazır olmam gerekiyordu.

Kafesimin hazır olduğundan emin olmak için teçhizatımı kontrol ettim.

Hulanna'yı kafese koymaya çalışacaktım. İhtiyacım olan tek şey onu bir anlığına görmekti. Bu, buraya gelme amacımı gerçekleştirmek için son şansımdı: İkizimi durdurmak. Çantamı açtım, fare postunu çıkarıp omuzlarıma attım ve derinin ayaklarını göğsümün etrafında bağladım.

Leş gibi kokuyordu.

Ama bana kim olduğumu hatırlatıyordu. Ben Allie Hunter'dım. Beni küçültürlerse fare öldürürdüm. Beni tekrar büyütürlerse bütün Peri Diyarı'nı alaşağı ederdim. Pes etmezdim. Geri adım atmazdım. Bu savaşı bırakmaya hazır değildim.

Son bir dürtüyle, masadaki parlayan kitabı aldım ve ağzına kadar dolu çantama tıkıştırdım. Yakında temizlemem gerekecekti. Sırtımdaki bu şeyle bir kaplumbağaya benzemeye başlamıştım.

Oyalanmayı bırak, Allie. Bekledikçe bu iş kolaylaşmayacak.

Kılıcı çektim, havayı ikiye bölmek üzereydim ki kapı gürültüyle açıldı ve Werex asık bir suratla içeri daldı.

"Kupaların Leydisi, ben..."

İkimiz de donup kalarak bir anlık şok yaşadık. İlk tepki veren ben oldum. Gözlerimi kapatıp onu küçük hayal ettim.

Sen bir hiçsin, sen bir hiçsin, sen bir hiçsin.

Bacağımda hissettiğim küçük bir acıyla nefesim kesilince aşağı baktım ve dikiş iğnesi büyüklüğünde bir kılıcın kabzasına kadar bacağıma saplandığını gördüm.

Yayımı masanın üzerine koydum, kafesi bedenimden uzaklaştırdım, sonra küçük kılıcı çıkarıp yere fırlattım. Küçük bir Peri'nin ne kadar zarar verebileceğini unutmuştum.

"Werex," dedim dişlerimi sıkarak ve kafesi onu görebileceğim bir yere kaldırdım. "Başka silahların varsa, onları kendine saklamanı öneririm yoksa sinirlenirim ve bir şarap fıçısında boğulmaktan *senin* ne kadar hoşlanacağını izlerim."

Yeşil yüzü solgun görünüyordu.

"Bu çılgınlık da ne, Ölümlü? Ayrıca Kupaların Leydisi'ne ne yaptın?"

"Artık benim tutsağımsın, Alacakaranlık Lordu," dedim değişen durum karşısında hayal kırıklığına uğrayarak. Werex ile ne yapacaktım? Gitmesine izin veremezdim yoksa dışarı fırlar ve beni öldürürdü. Vhalrot'a yaptığım gibi onu pencereden atabilirdim ama o zaman da beni kız kardeşime verebilirdi. Onu bu kafesle yanımda sürüklemek sıkıntılı olacaktı.

Hızla bir el hareketiyle Hulanna'nın eşarplarından birini kaptığım gibi kafesi çantama bağladım. En azından bu şekilde Werex'in bacaklarıma bir şeyler saplamasını engellemiş olacaktım. Sonra göz bağımı taktım ve Peri Diyarı korkunç bir hale gelir, Hulanna'nın güzel odası yalnızca paçavralar, kırık çay fincanları, kirli peçeteler ve pencerelerden içeri sızan boşluk hissine dönüşürken irkilmemeye çalıştım. Werex bile bu küçücük haliyle kıvrılıyor ve kıvranıyordu.

"Çıkar beni, Ölümlü!" diye seslendi.

"Sessiz ol yoksa kafesini demirle öyle bir doldururum ki gözünü kırpsan yanarsın."

Yayla kılıcı tekrar elime alıp bundan vazgeçmeden havada bir delik açtım ve Werex bana hırlarken içeri adım attım.

Ölümlüler Dünyası'na çıkmayı bekliyordum ve adımımı attığımda kendimi hâlâ karmakarışık dünyada bulunca neredeyse boğuluyordum.

Dehşete kapılarak tek elimle göz bağımı aşağı çektim. Kılıcın beni aynı dünyada bir yerden başka bir yere götürebileceğini hiç düşünmemiştim.

Neredeydim ben? Her yer boştu ve her şeyin üzerinde ince bir toz tabakası vardı.

Kafesteki Werex gülüyordu.

"İkimizin de kanatları yok, Ölümlü. Bizi getirmek için ne kadar kötü bir yer seçimi."

Devasa bir uçurumun üzerindeki bir platformdaydık. Aşağıdan sisler yükseliyor ve etrafımızı çevreleyen bulutlar Kanlı Ay'ı görmemizi engelliyordu. Platforma çıkan hiçbir merdiven ya da basamak yoktu. Onu yerinde tutan hiçbir yapı görünmüyordu. Sadece en fazla dört kişinin rahatça sığabileceği bir platform vardı. Kenarlarda düşmeye engel olacak bir korkuluk yoktu. Platformun tam ortasında bir yığın eşya vardı. Bir yetişkin için çok küçük, yırtık pırtık bir battaniye, birbirine bağlanmış paçavralardan yapılmış eski bir tavşan. Çocukken benim de böyle bir tavşanım vardı. Onu elime alınca altından başparmağımdan daha büyük olmayan oyulmuş bir kurbağa çıktı. O kadar gerçekçi görünüyordu ki uzanıp ona dokundum.

Oyma figür canlanarak dilini parmağıma doğru uzattığı an elimi geri çektim. Elimi çektiğim anda yere düşüp tekrar dondu. Eğilip onu tekrar aldım.

"Konuşan bir kurbağa," dedi Werex. "Bu çok değerli. Bunun için pazarlık yaparım."

"Nedir bu?" diye sordum tuhaf şeyi inceleyerek. "Ve neredeyiz?"

Werex sıkılmış bir ses tonuyla, "Burası belli ki Kanatlar Sarayı," dedi. "Birilerinin bu platforma başka nasıl çıkacağını hayal ettin? Görünüşe bakılırsa Sonsuz Uçurum'dayız. Ve biz de kapana kısıldık. Tabii o kılıç havayı tekrar yaramazsa. Ne kadar da akıllı bir oyuncak."

Kurbağaya baktım. Bu sefer hareket etmedi.

"Konuş, Konuşan Kurbağa," dedim kendimi aptal gibi hissederek.

"Unutma," diye fısıldadı garip bir şekilde tanıdık gelen genç bir çocuk sesiyle. "Bu korkunç yerde kim olduğunu unutma. Sen Finmark Thorne'sun. Baban çiftçiler için tarlalardan kütük topluyor. Annen ahududu reçeli yapıyor. Seni çok seviyorlar. Maveren, Tristarch ve Grimmen adında üç abin var ve onlar da seni seviyor. Bunu sana unutturmalarına izin verme. Bunu da senden almalarına izin verme."

Aniden durdu ve sonra hareketsiz kaldı.

Titredim.

"İsim söyledi mi?" diye sordu Werex.

"Duymadın mı?" diyerek kurbağayı cebime soktum.

"Sadece bir isim söyler ve sadece onu tutan kişi o ismi duyabilir. Onun için pazarlık yapacağım. Öğrenmek istediğim bir isim var. Belki kurbağa biliyordur."

Cümlesinin sonunu bir hırıltıyla bitirdi.

"Bana verdiği ismi mi istiyorsun?"

Sırıttı. "Bu ilginç olurdu, Ölümlü. Bunun için de pazarlık yaparım çünkü en az bana vereceği isim kadar ilgimi çekiyor."

"Peki kimin ismiymiş o?" diye sordum kılıcımı tekrar hazırlayarak. Kılıcımı düşürmesem iyi olacaktı, yoksa bu platformda ölür giderdim.

"Kurbağa senin çıkarlarına en uygun kişinin gerçek adını verir. Müttefikinin gerçek adını bilmek çok iyidir çünkü bu, kişileri dürüst olmaya zorlar. Ayrıca müttefikinin gerçekten senin çıkarına en uygun kişi olup olmadığını bilmek her şeyden daha önemli, öyle değil mi?"

Peki, Finmark Thorne kimdi? Bu ismi daha önce hiç duymamıştım. Yine de, emin olduğum isim mi diye düşünürken nefesim düğümlendi..

Bu üzgün ve yalnız çocuğun Scouvrel olması mümkün müydü?

"Bir kez daha deneyelim, olur mu?" Göz bağımı tekrar takıp kılıcı yeniden havaya savurdum.

BÖLÜM 31

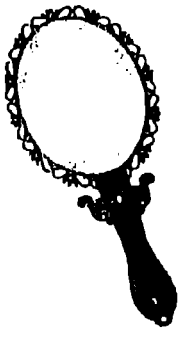

Çantamı ve içindeki her şeyi kendimle birlikte geçirmeyi zar zor başararak havadaki yarıktan geçtim.

Gürültülü bir sesle yere yere düştüm.

Bağırışlar, çığlıklar ve savaş naraları ayak seslerine, yeri döven toynakların gümbürtüsüne ve birbirine çarpan metallerin şangırtısına karışıyordu.

Savaş çoktan başlamıştı.

Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Kılıcımı kınına sokup içgüdüsel olarak savunma pozisyonuna geçtim ve ne kadar tehlikede olduğumu anlayabilmek için yavaşça etrafımda döndüm. Werex bağırarak bir şeyler diyordu ama gürültüden ne dediğini anlayamadım. Onu duymazdan geldim. Onu o kafese görüşlerini belirtmesi için koymamıştım.

İç içe geçmiş kalın fidanlarla dolu küçük bir ağaçlıktaydım, araları o kadar sıktı ki herhangi bir şey görmek zordu. Etrafımı tamamen sarmışlardı. Şu anda bu iyi bir şeydi. Harekete geçince fidanlar uzuvlarıma dolandı ve ağaçlardan dışarısını görecek kadar manevra yapmamı bile zorlaştırdı.

Karmaşık budaklar arasından başımı çıkarıp dışarı baktım. Dövüşen insanlar görmeyi bekliyordum.

Öfkeli bir ordunun ilerlemesinin çok fazla gürültüye neden olacağını düşünememiştim.

Ormanın başladığı vadinin kenarındaydım. Taş çemberi görebileceğim bir yerdeydim ama görüşüm kısmen engellenmişti. Periler, taş çemberden bir sürahiden dökülen şarap gibi akıyordu. Işıldayan boynuzlu geyiklerin üzerindeki Periler, parlak zırhlı ya da koyu dövmelerle kaplı Periler, son derece keskin silahları olan yeşil Ork derili Periler, arkalarında kıvrılan kanatlarıyla bir baloya hazırlanmış gibi görünen Periler... Mümkün olan her şekilde giyinmiş, hayal edebileceğim her türden Peri savaşa hazır ve acı çektirmeye hevesli bir şekilde binekleri üstünde çemberden çıkıyordu. Hulanna'nın odasındaki haritada işaretlediği yolları takip eden silahlı Periler vadiye yayılıyordu.

Etrafıma dikkatle bakarak kız kardeşimi aradım.

İşte oradaydı.

Tekboynuzlu bir atın eyerinde duruyordu, başında bıçak kadar keskin bir boynuzu olan, hareketli bir hayvanın üzerinde dengede durmanın tehlikesinden habersiz görünüyordu.

Onun küçük olduğunu düşünmeye çalıştım ama sadece ne kadar güçlü göründüğünü düşünebildim.

Yaldızlı bir göğüs zırhı giymiş ve kanatlı bir miğfer takmıştı, koyu kızıl saçları arkasında havada uçuşuyor ve yırtık siyah etekleri rüzgârda bir ölüm bayrağı gibi dalgalanıyordu. Üstündekiler arasında yalnızca yıpranmış botları, rünlerle süslenmiş kol zırhı ve güçlü kalkanı işlevsel görünüyordu.

Çok güzeldi. Görkemliydi. Olmak istediğim her şeydi.

Onun hatalarını, eksikliklerini düşünmeye çalıştım ama bu sanki havayı kavramaya çalışmak gibi boşunaydı.

Geyiğin üzerindeki boynuzlu bir Peri ve arkasında dörtnala ilerleyen Alacakaranlık Sarayı'ndan bir kalabalık görüşümü engelledi.

Derin bir üzüntü hissettim.

Başarısız olmuştum!

Bunu planlamıştım. Doğru anda oraya varmıştım. Tam da umduğum gibi onu görmüştüm ama bu yeterli olmamıştı. Yapamamıştım. Böyle başarısız olmayı beklemiyordum.

Paniğimi bastırmaya çalışarak parmak uçlarımda durup Hulanna'yı tekrar görmeye çalıştım.

Panik yapma, Allie. Bunu hâlâ yapabilirsin. Sadece onu tekrar görmen gerekiyor.

Yanımda Werex daha önce hiç duymadığım sert küfürler ederek kulaklarımı tırmalıyor, yanaklarımın alev alev yanmasına neden oluyordu.

Yakınlardaki birisi beni görünce kükredi ve ağaçların arasından hızla sıçrayıp avucumun içi gibi bildiğim arazide yosunları savura savura koşmaya başladım. Görmek için göz bağımı sertçe çektim ve bir kayadan devrilmiş bir ağaca ve oradan da bir geyiğin bile kolayca sıçrayamayacağı eğilimli bir yere atladım.

Hulanna'yı gözden kaybetmiştim. Perileri gözden kaybetmiştim. Lanet okuyarak göz bağımı tekrar taktım.

Yanlış yöne doğru koşuyordum.

Ama başka seçeneğim yoktu. Kemerimden balta sapını çıkarıp havada salladım ve önümü görebilmek için yüksekte tuttum. Bunu yaparken zaman kaybetmiştim.

Arkamdaki Orklar sevinç çığlıkları atınca daha hızlı koşmaya başladım, dönemeçlerden kayarak geçtim ve ahududu çalılarıyla yosun tutmuş kütüklerin üzerinden düşe

kalka ilerleyerek ruh görüş alanımdaki meşalenin ışığında kalmaya çalıştım.

Daha hızlı, Allie! Daha hızlı!

Uzun süre boyunca önlerinde ilerleyemezdim. Saklanacak bir yere ihtiyacım vardı ve hızlı olmam gerekiyordu.

Burada birkaç yıl önce bir ayının yuva yaptığı küçük bir tepecik yok muydu? Bu, on yıldan daha uzun bir zaman önceydi.

Onları atlatmaya çalışıp zikzak çizerek oraya doğru koştum.

Lütfen içinde ayı olmasın, tepecik!

Huş ağaçlarının arasından geçip tepeciğin kenarından atladım ve küçük mağaraya girmek için döndüm. Göz bağımı yukarı kaldırdım ama normal görüşüm hiçbir şey göstermiyordu ve soğuk mağara yalnızca temiz dağ havası kokuyordu. Göz bağımı tekrar aşağı indirdim.

Mağara boştu.

Nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalıştım. Tam arkamdaydılar ve tepesindeki kökler ile yanları ve arkası boyunca uzanan ağır kayalardan oluşan bu küçük mağaraya ancak sığabilmiştim.

İnin girişinde üzerime toprak ve yosun döküldü. Meşalemi yukarı kaldırdım ve bir düzine Ork'un yosunlu tepeciğin üzerinden atladığını, bir geyiğin de peşlerinde ilerlediğini izledim.

Bir nefes alıp bekledim.

Kimse dönmedi.

İkinci nefesi aldım.

Oh be.

"Bir mağarada saklanıyoruz," dedi Werex.

Fare postumu çıkardım ve kafesin üzerine attım. Sessiz olsa iyi olurdu! Öyle olmalıydı!

Mağaranın girişine baktım, içimi korku kapladı ama kimse geri dönmedi. Kalbim nihayet sakinleştiğinde fare postunu kafesten çektim.

"Sessiz ol yoksa ben seni sustururum."

"Bütün eğlenceyi kaçırıyoruz," diye itiraz etti ama en azından bunu sessizce yaptı.

"Bu gelişmelerden memnun olmadığını mı düşünmeliyim?" diye fısıldadım dişlerimin arasından Werex'e. "Kuzgunlar Şöleni'ni istediğini sanıyordum."

"Ben liderlik etmek istedim, kafeste taşınmak değil! Kupaların Leydisi emri çok erken verip beni kandırdı."

"Periler böyle yapmaz mı?"

"Bizr de sevmediğimiz insanları şarapta boğarız," diye hatırlattı bana. "Biz pek çok şey yaparız. Bu kafesten kurtulursam ona bunların çoğunu göstereceğim."

Homurdandım. "Ama dediklerimi yapmadığın sürece bu kafesten kurtulamayacaksın."

"Asla yapmayacağım," dedi.

Bu mağara eşyalarımı saklamak için çok iyi bir yerdi. Savaşın ortasında her şeyi yanımda taşıyamazdım. Çantamı sırtımdan indirdim. Yanımda neye ihtiyacım olacaktı?

Yay ve oklar.

Kılıç.

Dışarısı soğuk olduğu için fare postu işe yarayabilirdi.

Geri kalanını mağaranın dibine ittim. Onlar için geri dönmem gerekecekti.

Baltayı havaya kaldırdım. Onu yanıma alırsam bir elim dolu olacaktı. O zaman da yayımı kullanamazdım. İç çekerek onu da çantamla birlikte mağaranın derinliklerine ittim. Dünyam kararda. Onu şimdiden özlemiştim.

Peki ya kafes? Onunla ne yapmalıydım?

"İstediğin kadar bak," diye hırladı Werex. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Sadece seni burada mı bırakmalıyım yoksa yanımda mı götürmeliyim karar veriyorum," dedim dudaklarımı büzerek.

Kafes olmadan Hulanna'yı yakalayamazdım. Kafesi alırsam da gürültücü Werex'le baş başa kalacaktım. Bu imkânsız bir seçim gibi görünüyordu.

Kafesi almazsam Hulanna'yı kovalamanın bir anlamı yoktu. Bu benim tek şansımdı.

İç çekerek onu kemerime bağladım ve mağaradan çıktım.

BÖLÜM 32

Savaşın hararetli kaosu bana tamamen yabancıydı.

Sabırla beldemeye, en uygun zamanda atış yapmaya, nefesimi kontrol etmeye alışkındım ben.

Ormana koşan geyikler üzerindeki üç Peri'nin ağaçlara çılgınca ok atmasına alışık değildim. Üzerime gelen bir oktan kıl payı kurtuldum ve hemen ardından yayıma bir ok yerleştirdim ancak onu atamadan Periler hızla ormanın içinde kayboldu.

Göz bağımı indirmedim. Manzarayı bulanık ve mide bulandırıcı hale getiriyordu ama Periler net ve parlaktı. Her ağacı ve kütüğü görmektense düşmanı görmek daha iyiydi.

Belki üç adım atmıştım ki ellerinde baltalar olan üç Ork'tan oluşan bir grup hızla yanımdan geçti. Werex onlara bağırınca döndüler.

Aman Tanrım!

İlk oku hiç düşünmeden attım, içgüdüsel olarak zırhın dışında kalan boğazı hedef aldım ve kalan iki Ork hücum ettiğinde ikinci oku çıkarıp yayıma yerleştirmiştim.

İkinci kez boğaza atış yaptım. Ork'un düşüp düşmediğini görmek için beklemedim.

Ellerim titriyordu.

Üçüncü Ork üzerime saldırınca kendimi savunmak için kafesi kaldırdım.

Werex içeriden çığlık atarken aldığım darbenin etkisini yana doğru sıçrayabileceğim kadar hafifletmiştim. Kafesi yere bıraktım ama kemerime bağlı olduğu için beni aşağı çekti. O sırada başka bir ok alıp yayıma taktım. Nişan almaya vakit yoktu.

Rasgele bir atış yaptım.

Ve imkânsız bir şekilde havada dönerek hedefi tam gözünden vurdu.

Ork geriye doğru tökezlediğinde nefesim kesildi, hızla bir ok daha kaptım ve tekrar ateş ettim. Bu sefer boynunu vurup atardamarını yardım. Yere düştü.

Nefes nefese eğilip çimlere doğru öğürdüm. Bilinçli yaratıkları öldürmek alışık olduğum bir şey değildi. Ork olsalar bile.

Sakinleşemiyordum. Çok hızlı nefes alıp veriyordum ve başım çılgınca dönüyordu.

"İmkânsız," diye mırıldandı Werex.

Gezginler bunun kötülüğün kalbini deleceğini söylemişti. Bunun mecazi olduğunu düşünmüştüm. Bir bakıma öyleydi, çünkü kalbi delmemişti ama kötü olanı bulmak için havada doğru tarafa dönmüştü.

Büyü.

Büyü imkânsız ve sinir bozucuydu... ve şu anda tek umudumdu.

Sakince göz bağımı kaldırıp okları topladım, işim bittiğinde göz bağımı hızlıca aşağı indirdim ve etrafıma bakıp başka sürpriz olup olmadığını kontrol ettim. Werex'in yüksek sesli küfürlerini duymazdan gelmeye çalıştım.

"Bu büyüyü sana kim verdi, Ölümlü? Bu, senin türünden olanların ellerine göre değil. Bunu sana verenleri paramparça edip soylarının her bir ferdinin kökünü kazıyacağım."

"Bu bir tehdit mi, Ork?"

"Tehdit etmekten daha fazlasını yapacağım. Seni deşeceğim."

Kafesi bir ağaca vurarak onu yere serdim.

"Sessiz olmanı söylemiştim," diye tısladım. "Ve ciddiydim. Sessiz ol, yoksa bu ok parmaklıkların arasından geçip *senin* şeytani kalbini deler mi öğrenirim."

Sırtımı sertçe ağaca yaslayıp derin nefesler aldım. Her şey çok hızlı hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Her yerde bir sürü Peri vardı ve sanki *benim* ormanımın sahibi onlarmış gibi hareket ediyorlardı.

Ellerim titriyordu. Sakinleştiremiyordum.

Savaşı ve öldürmeyi sevmiyordum.

Alnımı elimin tersiyle sildim, okumun yayda olup olmadığını kontrol ettim ve siperimden dışarı çıkıp eğilerek dikkatlice etrafıma bakındım.

Neden hepsini kafese koymamıştım ki? İçgüdülerim ayaklanmış ve ateş etmemi istemişti ama onları kolayca hapsedebilirdim.

Büyük bir köknar ağacının arkasındaki bir kayanın etrafından dolandım.

Metalin metale vurma sesini duyunca donakaldım ama sonra başımı iki yana sallayarak göz bağımı kaldırıp tepeciğin etrafına baktım. Aralarında Corne'un da bulunduğu yaklaşık on kişilik bir insan grubu birlikte dövüşüyordu. Kalkanlarını yüksekte tutup mızraklarıyla grup halinde savunma yapmalarına rağmen kaybediyorlardı.

Göz bağını çıkarıp tekrar baktım.

Dört Ork Peri etraflarında dans ediyor, kahkahalar atarken baltalarıyla kalkanların kenarlarına vurup eziyor, parçalıyor ve hatta yarıyordu. Hırlayarak en yakındakine odaklandım

ve gözlerimi kısıp onun kafesimin içinde küçücük kaldığını hayal ettim.

Ortadan kayboldu. Bunu neden Hulanna'ya yapamamıştım ki?

Göz bağımı sadece bir gözümü kapatacak şekilde ayarladım. Böyle başım dönüyordu ama kör olmaktan daha iyiydi.

Diğer iki Peri şaşkın ifadelerle birbirlerine baktılar ve o anda Corne, "Siperlere çekilin!" diye bağırdı.

Siper mi?

Grup hareket etmeye başladığı anda belimdeki kafeste bir itiş kakış duydum ama bunun için vaktim yoktu.

Orklardan biri borusunu dudaklarına götürüp üfledi ve uzaktan bir savaş çığlığı duydum. Sağımdan ve solumdan yüksek sesli bir çarpışma sesi geldi.

Harika. Burada toplanacaklardı. Tam benim olduğum yerde.

Ork borusunu tekrar dudaklarına götürünce ben de onun küçüldüğünü düşünüp kafesime girmesini diledim.

Puf. Gitmişti.

İnsan askerlerden biri mızrağıyla son Ork'a saldırınca, diğer Orklar homurdanarak üstüne yürüyüp adamı kanlar içinde yere yığdılar.

Köknar ağacının altına kaçıp dikkat çekmemeye çalıştım. Kasabaya gitmem gerekiyordu. Kız kardeşimin gideceği yer orasıydı. Her şey orada olacaktı. Burada sadece zaman kaybediyordum.

Kafesimi kaldırınca nefesim kesildi.

"Ne yaptın sen?"

Werex diğer iki Peri'nin cesetlerinin yanında duruyordu.

"Bir kafesin içinde birbirinizi öldürmeden duramaz mısınız?" diye fısıldadım.

"Savaş öfkesiyle dolmuşlardı. Duramadılar," dedi Werex.

"Peki ya sen? Sen onların Alacakaranlık Lordu falan değil misin?"

"Aynen öyle. Benim işim bakıcılık yapmak değil."

Periler çıldırmıştı.

Ve onlardan birini o kafese koymak, Werex'i vurmaktan daha nazik bir davranış olmayacaktı. Başımı iki yana salladım, sinirlenmiştim.

"Benimle bir pazarlık yap," diye fısıldadım Werex'e.

"Bunu istediğine göre zayıf olmalısın."

Yakınımızda bir gümbürtü patlak verdi ve bir düzine geyik gürültüyle geçti. Geyikler sanki hiç engel oluşturmuyormuş gibi ölü ağaçların üstünden sıçrıyor ve sanki bunun için doğmuşlar gibi huş ağaçlarının arasında süzülüyorlardı. Sırtlarındaki Periler sanki bir baloya gidiyorlarmış gibi maske takmıştı ve arkalarındaki yusufçuk kanatları yanardöner bir ışık saçıyordu.

Hareket etmeye devam etmeliydim. Göz bağını tekrar taktım.

"Beni öldürmeyeceğine, yaralamayacağına ya da yakalamayacağına söz verirsen kafesten çıkmana izin veririm," dedim sert bir tonla. Sessizliğe ve onun gitmesine ihtiyacım vardı. Onunla burada uğraşmaktansa dünyaya salmak daha iyiydi.

"Beni serbest bıraktığın an öldürürsün."

"Seni serbest bıraktıktan sonra en az bir saat öldürmeyeceğime söz veriyorum."

Bir kahkaha attı. "Hiç şansın yok. Eğer bu senin yararınaysa, benim yararıma olamaz demektir. İçimden bir ses tek bir Kuzgun Şöleni'nin çözemeyeceği küçük Peri Diyarı sorunumuzun anahtarı olduğunu söylüyor, Ölümlü. Seninle devam edip seni izlemeyi düşünüyorum."

"Bir kafesin içinde mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ne fark eder ki?"

İçimi çektim.

Werex şeytani bir sırıtışla, "Ayrıca beni Düzenbaz'ın saklandığı yere götürebileceğini düşünüyorum," dedi. "Ve ben çok uzun zamandır onun ölmesini istiyordum."

"Neden?" diye sordum ağaçtan ayrılıp bir sonraki siperlere doğru gizlice ilerlerken.

"Şan'ını aldığı sırada onun için söylenen kehanetten hoşlanmıyorum. 'Büyük bir fedakârlık yapıp en değerli şeyini vererek Perileri çözeceği' söylenmişti. Karmakarışık olmayı seviyorum ben. Peri Diyarı'nı olduğu gibi seviyorum."

"Harika," dedim. "Tam bir lider gibi konuştun."

Güldü.

Ağaçların arasından geçerken kasabayı neredeyse görebiliyordum. Kasabayı daha iyi incelemek için göz bağımı bir anlığına yukarı kaldırdım.

Gerçekten de evlerin arasına ve buradan görebildiğim tek yola barikat kurmuşlardı. Barikatlarda askerler konuşlanmıştı ama ahşap yığınları, mobilyalar ve devrilmiş arabaların üzerinde duran bir o kadar da köylü vardı. Çocukken birlikte oynadığım, artık yetişkin olmuş erkekleri ve çocukluklarını bildiğim ama artık yaşıtım olan gençleri tanıdım. Dehşete düşmüş görünüyorlardı.

Dehşete kapılmakta sonuna kadar haklıydılar.

En azından çocuk görmüyordum.

Göz bağını tekrar taktım.

Periler barikatlardan geri çekilmiş, kasabanın etrafını daire şeklinde sarmışlardı, yüzleri neredeyse heyecanla parlıyordu. Bunu seviyorlardı. Bunun için yaşıyorlardı.

"Kuzgunlar Şöleni gibisi yoktur," diye mırıldandı Werex kafesten mutlulukla.

Cevap olarak tükürdüm.

Ardından Sör Eckelmeyer, Kuzey Yolu üzerinde uzanan barikatın hemen içine aceleyle inşa edilmiş bir iskelenin tepesine tırmandı ve kalbim tekledi.

BÖLÜM 33

Sör Eckelmeyer kasabanın merkezindeki platformun üzerinde duruyordu, arkasındaki sancaktarın elinde Kraliçe Anabetha'nın altın şahiniyle süslenmiş beyaz ve altın rengi sancağı vardı.

"Şunu bilin, iğrenç yaratıklar," diye seslendi karşı orduya. "Kötülüğünüz burada tutunamaz. Kraliçemiz burada bize yardım etmesi için bir tabur gönderdi bile. Kazanamazsınız! Akşama kadar teslim olun yoksa bedelini Hulanna Hunter'ın ailesi ödeyecek."

Şaka mı yapıyordu?

Dehşete kapıldım. Ailem elinde değildi, değil mi? Onları köyün çocuklarıyla birlikte ormanda kaçarken mi bulmuştu? Onları yakalamış mıydı? Alnımdan terler boşandı ama hayır. Yakalamış olamazdı. Bu bir blöf olmalıydı.

Werex kafesin içinde gülmeye başladı.

Tıpkı benim gibi o da Hulanna'nın ailemi umursamadığını biliyor olmalıydı. Ve bu savaşı durdurmamın hiçbir yolunun olmadığını. Yanlış kişileri yanlış şeylerle tehdit ediyordu. Öfkeyle homurdandım ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Henüz.

Kız kardeşimi bulmam gerekiyordu.

Ve bunu akşam çökmeden yapmalıydım yoksa Periler gibi insanlar da ölmemi isteyecekti.

Beyaz gökyüzüne ve savrulan karlara bakıp saatin kaç olduğunu anlamaya çalıştım ama gökyüzü güneşi göremeyeceğim kadar kara bulutlarla kaplıydı. Gündüzdü. Tek bildiğim buydu. Ve çoktan zamanım tükenmeye başlamıştı.

Kız kardeşimi bulmalıydım.

Ahududu çalılarının arasından ilerledim, toplanan kalabalığı taradım ve göz bağım yarı açık yarı kapalı olduğu için başımın döndüğünü hissettim.

Belki kapüşonumu takarsam bir Peri gibi davranabilirim. Belki beni fark etmezlerdi. Belki...

Bir boru sesi duyuldu. Ork'un çaldığı boru gibi değildi. Bu küçük çanlar gibi çınlıyor ve her yere takip edebileceğim muhteşem bir şarkı yaratıyordu.

Halka halinde toplanmış Periler ürperdikten sonra hep birlikte ileri atıldı.

İnsanlar ne olup bittiğinin farkında olmadan dimdik duruyordu. Sonra aniden gözleri açıldı. Periler avlarının kendilerini görmesinin daha eğlenceli olacağına karar vermiş olmalıydılar.

Kılıçlar gürültüyle baltalara çarptı. Homurtular ve iniltiler havayı doldururken ileri doğru koştum, orduların arkasında kalıp saflarını araştırdım. Kız kardeşim bu karmaşanın içinde bir yerlerdeydi, bunu biliyordum.

Baltalar kalkanlara çarptıkça ve geyiklerle tekboynuzlu atların üzerinden küçük Peri yayları fırlatıldıkça çatışma sesleri havayı doldurdu. Soğuk kış havasında sıcak nefesler buhar halinde çıkıyor ve dökülen taze kan, beyaz karı kırmızıya buluyordu.

Kız kardeşimden, Cavariel'dan, Ghadrot'tan ya da tanıdığım herhangi bir Peri'den iz yoktu.

Biri yanımda bağırınca dönüp baktım ve geyik üzerinde bir Peri gördüm. Beni görünce gözleri heyecanla parlayan Peri arbaletini doğrultmaya yeltendi ama ben okumu çekip yayıma yerleştirdim ve tek bir hamleyle oku fırlattım. Ardından Peri'nin attığı oktan kaçmak için yana doğru yuvarlandım.

Her yerim acıyordu. Ellerim, kaburgalarım... Yuvarlanınca kayalık bir zemine düşmüştüm. Ama kendime düşünme fırsatı vermeden tekrar ayağa kalktım, deri çizmelerim karla kaplı ıslak çimenler üzerinde kayıyordu.

Kaygan zeminde aceleyle ilerlemeye çalışarak en yakın ağacın arkasına koştum. Sonra iç içe geçmiş ağaçların ve çevreye yayılmış savaşçıların arasından geçerek savaştan uzaklaştım.

İnsanların acı dolu çığlıklarını duymazdan gelmeye çalışarak şaşkın Peri gruplarının yanından hızla geçtim. Üzerimdeki fare postunu görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı ve neşeli kahkahalarına geçici olarak ara verdiler. Savaşın bu kısımları hiç de savaşa benzemiyordu; daha çok Skundton'da düzenlenen Yaz Pikniği'ndeki gibi ailelerin geniş örtüler serip üzerine oturdukları, soğuk sularını yudumladıkları, tatlı meyveler, dilimlenmiş peynir ve kavrulmuş et yedikleri bir spor etkinliğini andırıyordu.

Bu onlar için bir oyundu. Hiçbirinin daha iyi bir açıdan görebilmek için kasabanın üzerinde uçmamasına şaşırmıştım.

"Neden uçmuyorlar?" diye sordum Werex'e, bir grup kanatlı kadının yanından geçerken. Kral kelebeği kanatları narin ve güzeldi, kanatlarında biriken karları savuruyorlardı. "Uçarlarsa kasabayı bir çırpıda ele geçirebilirler."

"Ölümlüler Dünyası'nda uçamazlar. Çok fazla dünyevi. Yeterince hafif değil," diye alay etti Werex.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim.

"Savaş mantıklı değil, kana susamış Ölümlü. Barış da öyle. Sevgi de mantıklı değil, nefret de. Büyü de mantıklı değil. Ama bunların hiçbirinin olmadığı bir hayat sefil bir yankıdan ibarettir."

"Elbette," diye kabul ettim, benim yaşlarımda bir çocuğun iki ev arasındaki barikattan düşmesini izlerken irkildim. Etrafındaki Periler kükreyerek zayıf duvarı aşıp kasabaya doğru koşmaya başladılar. "Sıkıcı. Tam da korktuğum şey."

"Bana ders vermek için yaşın çok küçük," diye cevap verdi Werex. Scouvrel'ın mizah anlayışına sahip değildi ama onun kadar şiddet doluydu. "Bu küçük 'savaş' bizim için bir parti oyunundan başka bir şey değil. Etrafındaki Perilere bir bak. Kasvetli ve korku dolular mı? Hayır. Gülüyorlar, şakalaşıyorlar ve çoğu çoğu seni, sıkıcı Ölümlüyü görmezden geliyor. Bu bizim için bir meydan okuma ya da endişe kaynağı değil. Bu sadece bir parti. Kedinin farelerle oynadığı gibi Ölümlülerle oynamaya geldik. Korkması gereken kedi değildir."

"Büyüleyici," diye cevap verdim dümdüz bir sesle.

Ağaçların arasından Doğu Yolu'na doğru ilerlerken kocaman beyaz bir geyik görür gibi oldum ve arkasından kızıl saçlar mı dalgalanıyordu?

Kız kardeşim!

Taze yağan karın üzerinde kaya kaya ilerleyip çizgili bir eğlence çadırını özenle kuran bir grup Golem'in yanından geçtim. Belki de Periler bunun gerçekten bir parti olduğunu düşünüyorlardı. İçlerinden birinin taşıdığı şeyin bir sandık dolusu şarap şişesi olduğuna yemin edebilirdim.

Eğlence çadırının diğer tarafından kahkaha sesleri ve ardından korkunç bir çığlık geldi. Gözden uzak durmaya çalışarak çadırın etrafından dikkatlice dolandım.

Altın saçlı bir Peri kadını vahşi bir hamleyle bir köylünün avucuna bıçak saplayıp onu ağaca yapıştırınca adam kıvranmaya başladı. Ben daha gözümü kırpamadan diğer avucunu da başka bir ağaca sabitledi. Kadının etrafında küçük bir halka halinde toplanmış beş Peri gülerek olanları izliyordu.

"Bu beyaz ağaçlar huş ağacı," dedi Perilerden biri. Tilki tüyünü andıran güzel saçları gözlerindeki zalim parıltıyı gizleyemiyordu. Üstü kırmızı tüylerle kaplı parlak limon yeşili bir ceket giymişti. "Huş ağaçlarıyla ilgili bir numara biliyorum. Birbirinden uzak iki ağaç seçersin ve yüksek dallarına tırmanıp bir ip bağlarsın, sonra da ağacı olabildiği kadar aşağı çekersin. Tahmin ettiğinden daha fazla eğilirler. Ardından diğerini de aşağı çekersin. Ve bir Ölümlü'nün ayaklarını dallara çivilersin. Birini bir ağaca, diğerini öteki ağaca. Sonra iki ağacı da bırakırsın."

Kanım donarken kahkahaları kulaklarımda hafif bir esinti gibi çınladı.

"Bu işe yaramaz," dedi altın saçlı Peri. Önündeki genç adam –Kenty Earthmover– inledi. Bu ses karşısında ağzım kurudu. Bilincini kaybetmiş birinin sesiydi bu.

"İşe yaradığını gördüm," dedi tilki saçlı olan göz kırparak. Elinde beze sarılı bir şey tutuyordu; bir tırpan olduğunu düşündüm. Kenty onunla dövüşmeyi denemiş miydi? Yoksa tarlasında çalışırken gafil mi avlanmıştı?

"Hayır, demek istediğim, çivi yerinden çıkacaktır. İnsan etleri çok narindir. Onu ağaca deriyle bağlamak daha iyi olur. O zaman kopmaz."

Kusacak gibi hissettim ama bu duyguyla savaşarak okumu çektim.

"Ben olsam yapmazdım," dedi Werex ama onu duymazdan geldim.

İlk okum tilki saçlı Peri'nin ceketinin açıkta bıraktığı boynuna isabet etti, yarasından akan kan diş dövmelerinin etrafına yayılıp kırmızı tüylerine karışarak aşağı damladı. Yaya ikinci oku yerleştirirken altın saçlı kadın döndü, ellerini kaldırdı ve havada bir şeyin dalgalana dalgalana dans ettiğini gördüm. Büyü müydü o?

Onu küçük, küçük, küçücük halde kafesimin içinde hayal ettim.

Ortadan kayboldu.

Bir sonraki Peri'ye döndüm, okumla nişan aldım ama çok geç kalmıştım. Çok yakınımdaydı. Ondan kaçmam mümkün değildi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sağlıklı düşünemiyordum. Oku biraz daha uzaktaki bir Peri'ye attım ve tam o anda yakınımdaki Peri bana çarparak beni orman zeminine serdi ve yumruğunu çeneme indirdi.

Gırtlağımdan kopan acı çığlığını durduramadım. Sonra Peri aniden inledi ve göğsümdeki baskı kalktı. Yana doğru yuvarlanıp ayağa fırladım. Kafesim yuvarlanmıştı. Saldırganım da onunla birlikte yuvarlanmıştı. Bir gözünün olduğu yerde sadece karanlık bir delik vardı ve boğazı delinmişti. Kan hâlâ yosunların üzerine dökülüyordu.

Öğürdüm.

Sırtını ağaca dayamış Kenty inliyordu ama ben hâlâ orada olması gerektiğini bildiğim üçüncü Peri'yi arıyordum.

Onu yerde buldum, birisi göğsündeki kılıcı çekiyordu.

Hayır, kılıç değildi!

Bir dikiş iğnesiydi.

BÖLÜM 34

Scouvrel ölü adamın ceketine sapladığı dikiş iğnesini temizlerken, "Arkadaş seçimlerinin korkunç olduğunu söylemek zorundayım, Kâbus," dedi. "Tüylerimi diken diken ediyorsun, seni iğrenç yaratık."

"Bu adamlar..." diye başladım.

"Peri dişileri ve erkekleri."

"Bu kadınlar ve adamlar," diye sertçe düzelttim. İyilikten ve kötülükten bağımsız olarak cinsiyetimden daha fazlasıydım. Onlar da öyleydi. "Arkadaşım değiller," dedim. Kenty'ye doğru sendeleyerek yaklaştım ve "Bu canını yakacak," diye fısıldadıktan sonra bıçakları ellerinden çektim.

Ellerini göğsüne götürüp yere düştü. Ben üzerine eğilirken Scouvrel bana seslendi.

"Kâbus, beni dinle."

Yukarı baktım. Savunma pozisyonundaydı, sanki benimle dövüşmeyi planlıyormuş gibi dizlerini bükmüştü ve agresif davranıyordu. Ki bu çılgmcaydı. Değil mi?

"Burada olmamalısın," dedi endişeli bakışlarla. "Koşabildiğin kadar hızlı bir şekilde uzağa koşuyor olmalıydın."

"Hiçbirimiz burada olmamalıyız," dedim alayla. "Ama yine de buradayız. Kız kardeşimi durdurup kasabamı kurtarmam gerekiyor."

"Ah, imkânsızı bir başarabilsen, Kâbus," dedi bana neredeyse sevgiyle bakarak. "Ah, beni üzdüğün gibi onları da derinden sarsabilsen. Ah, hepimiz bizi seçmediğimiz rollere bağlayan zincirleri kırabilsek."

Kar ve soğuk rüzgâra rağmen gömleği karnına kadar açıktı ve gövdesindeki yaralardan yumuşacık beyaz gömleğine kan sızdığını görebiliyordum. Koyu renkli, üzerine tam oturan ve dizlerine kadar uzanan paltosunun alt kısmı kömür rengi tüylerle bezeliydi ama oranın bile yer yer daha koyu olması akan kanı gizlediği anlamına geliyordu.

Yutkundum.

Scouvrel'dan korkmalı mıydım yoksa onu bir dost olarak mı görmeliydim, ona acımalı mıydım yoksa onu küçümsemeli miydim asla emin olamıyordum. Ama bu yaraları benim için almıştı ve onları görünce ağzımda ekşi bir tat oluştu, akmasına müsaade etmediğim yaşlar gözlerime doluştu.

Çok yıpranmıştı, yanakları çukurlaşmış ve koyu renk saçları birbirine karışmıştı. Denge ona iyi davranmamıştı. Bu benim hatamdı.

"Evliliğimi seçmemiş olsam da rolümü ben seçtim," diye itiraz ettim ama sözlerimde sertlik yoktu. Kenty'ye döndüm ama o beni görmezden geldi, yüzünü acı dolu bir ifade kapladı ve ayağa kalkıp bir tavşan kadar hızlı bir şekilde ormana doğru koşmaya başladı. Gidişini izledim. "Kimse benim adıma seçim yapmadı. Ben koşulların ya da kaderin kurbanı değilim."

"Kurban olmayı bilinçli mi istedin?" diye sordu Scouvrel. Sesi çok tuhaftı, sanki istemediği bir düşünceyle savaşıyormuş gibiydi. "Kız kardeşin tarafından kurban edilmeyi mi seçtin?"

"Ben Avcı olmayı seçtim," dedim sertçe, kafesi yerden kaldırarak.

Sırtım dönükken bir darbe aldım. Yüzüm ağaca çarpınca gözümün önünde yıldızlar döndü.

Gözlerimi kırpıştırdım.

İki kez.

Kafesin içindeydim.

Zemin kanla kaplanmıştı ve içinde hâlâ tek parça olan tek Peri, Werex'ti. Yerde başka ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Nefes nefese ayağa kalkmaya çalıştım ama zemin kanlı olduğu için kaydım. Bileğim acı verici bir açıyla burkuldu.

Werex bana doğru hızlı bir hamle yapınca parmaklıklara çarpmaktan zar zor kaçındım. Yanmış et kokusu burnuma dolarken yuvarlanarak uzaklaştım.

Her şey aynı anda oluyor gibiydi.

Nefes nefeseydim, ciğerlerim yanıyordu ve düşünmek için içime yeterince oksijen çekmeye uğraşıyordum.

Hızla çarpan kalbim beni harekete geçmeye zorluyordu.

Ellerim hareket etme ihtiyacıyla karıncalanıyordu.

Ellerim. Bir elimde bir şey vardı. Şimşek hızıyla bir bakış atınca yay olduğunu gördüm.

Werex bileğindeki bir şeyden küçük bir ok fırlattı. Ok, çizmemin kalın derisine isabet etti ama etime temas etmedi.

Werex baltasıyla havayı yararak tekrar saldırıya geçti. Benden daha iriydi. Benden hızlıydı. Yılların tecrübesine sahipti. Hiç şansım yoktu.

Ama denemek zorundaydım.

Çok hızlı nefes alıp veriyordum.

Yere atladım. Kaygan ve kanlı yüzeyin üzerinde kayıp Werex'in vücudunun altından geçtikten sonra parmaklıkların

diğer tarafına ulaştım. Sertçe çarptım ama bu hareketi ivme olarak kullanıp sırtüstü yattım ve yayımı yukarı kaldırdım.

Sadağımdan bir ok çekip yayıma yerleştirdim ve büyülü bir şekilde kalbini delip geçeceğini umarak nişan almadan umarak fırlattım.

Werex böğürdü, tekrar bana doğru dönüp baltasını kaldırdı.

Ok doğal olmayan bir açıyla havada kıvrılarak yukarı ilerlerledi ve Werex'in açık, çığlık atan ağzına saplandı. O yere düşerken nefesim kesildi.

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum.

Çok fazla kan vardı. Kana alışkındım ama böylesine değil. Özellikle de iki sarı kedi gözü, sanki her an gözlerini kırpıştırabilecekmiş gibi bana bakarken.

Yutkundum, nefesim acı dolu hırıltılarla kesiliyordu.

Bu gerçek miydi? Az önce Alacakaranlık Lordu'nu mu öldürmüştüm?

Titreyen ellerimle oklarımı toplarken, düşen düşmanımı kontrol etmek için durakladım. Evet, gerçekti. Bu çok gerçekti. Donuk bakışları beni suçluyor gibiydi. Gözlerimi kapattım ama o bakışı hâlâ görüyordum.

Kanlı yüzümü elimin tersiyle ovmaya ve kafamı boşaltıp düşünmeye çalıştım.

Dünya etrafımda dönüyor, çevremdeki her şey bu ana indirgeniyordu. Yaptığım şeye. Az kalsın beni öldürecek olan dövüşe.

Ve sonra farkına vardım. Kapana kısılmıştım. Yine kapana kısılmıştım. Kardeşimi durdurma umudum kalmamıştı.

Öfkeyle parmaklıklara koştum, kafamı dışarı çıkararak beni esir alanın yüzüne doğru olanca öfkemle kükredim.

Bana sırıttı.

"Ne yaptın sen?" diye sordum, hâlâ o kadar titriyordum ki kelimeleri toparlamakta zorlanıyordum.

"Tam olarak bana emredileni," dedi Scouvrel ağzını alaycı bir şekilde bükerek. "Denge'nin bana emir vermesini istemiyorsan, beni ona satmamalıydın."

"Ama beni Alacakaranlık Lordu'yla birlikte bir kafese attın ve o da ölmemi istedi! Ölebilirdim. Neredeyse ölüyordum. Ve sen sadece oturup izledin."

"Ve kendini kurtarma konusunda ne kadar başarılı olduğunu gördün mü? Belki de tek ihtiyacın olan biraz çaresizlik ve dehşetti. Bunların insana müthiş bir konsantrasyon kazandırdığını duymuştum." Tamamen kayıtsız görünüyordu.

"Ama ben senin karınım!" diye itiraz ettim.

Sırıttı. "Ve bir Saray hükümdarının kanıyla sırılsıklam olmuş korkunç bir eşsin. Okla yaptığın o küçük numarayı bana da öğretmen gerekecek. Onu açık ağzından vurmanın yarattığı ironi hoşuma gitti."

Çat diye ağzımı kapatıp uzun süre ona baktım.

"Ölebilirdim ve senin umurunda değil," dedim açıkça.

"Kendine haksızlık ediyorsun," dedi soğuk bir tavırla. "Öleceğin falan yoktu."

Soğuk rüzgâr üzerimize doğru esip küçük buz tanelerini tenime savururken sırtımı ona döndüm. Scouvrel soğuktan etkilenmemiş görünüyordu.

"Üşümüyor musun?" diye sordum.

"Karımın buz gibi olmasına alışık olduğum için beni etkilemiyor."

Bana ihanet etmişti. Güvendiğim için ona sırtımı dönmüştüm ama o bana ihanet etmişti.

"Sana güvenebileceğimi sanmıştım," dedim sesim titreyerek.

Durdu, bana baktı. "Açık konuştuğumu sanıyordum, Kâbus. Bana güvenilmez."

"*Evli* olduğumuzu sanıyordum," dedim, bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu umarak. Bu bir oyun muydu? Görünenin aksine gerçekten benim tarafımda mıydı? "Müttefik olduğumuzu sanıyordum. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

"Bunların hepsiyiz." Bana böyle gözlerinde derin bir acıyla bakarken inanılmaz derecede büyüleyici görünüyordu. "Ben dostlarıma böyle davranırım, Kâbus."

"Senden nefret ediyorum," dedim. "Senden sonsuza dek nefret edeceğim."

Dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. "Güzel. Benden nefret etmelisin. Beni iliklerine kadar hor görmeli ve beni aşağılamaktan zevk almalısın."

"Neden böyle söyledin?"

"Çünkü yalnızca gerçeği söylemekle hükümlüyüm, başka türlüsünü bilmem."

BÖLÜM 35

Werex gibi bir canavar olmadığım için onun bedeninden kurtulmanın bir yolu yoktu. Cesedini parçalayıp parmaklıklardan arasından atmayı istemiyordum. Ben canavar değildim.

Ama kafesin en ucunda, cesedinin en uzağmda durup ne yaptığımı görmek zorunda kalmak çok ıstırap vericiydi. Onun bir hayatı vardı. Düşünen, hisseden, yaşayan bir şeydi. Ve sonra tüm bunları ondan çalmıştım.

Kanının nasıl her yerime bulaştığını düşünmemeye çalıştım. Panik yapmak istemiyordum.

Scouvrel, köyün etrafında kamp kuran Peri ve Golem gruplarının arasından geçerken kafesimi kaldırıp bana baktı. Çığlıklar ve kahkahalar havayı dolduruyordu. Kafesten dışarı bakmaya cesaret edemedim. Peri Diyarı'nın eğlencesi için arkadaşlarıma işkence edildiğini görmeye dayanamıyordum.

Yine de dişlerimin takırdamasına engel olamadım. Scouvrel'ın fark etmemesini umdum. Umarım nedenini anlamazdı.

Scouvrel'ın kısılmış gözlerine odaklanıp etrafımızda toplanan Perilerin sayısını fark etmemeye çalıştım. Daha önce hiç aynı anda aynı yerde bin kişi görmemiştim ve şimdi bu kadar çok Peri görmek hoşuma gitmiyordu. Kendimi daha önce hiç

olmadığım kadar savunmasız hissetmeme neden oluyordu ve bu kadar fazla Peri'nin dünyamıza doluşması bir tür ihlalmiş gibi geliyordu.

"Efendimi bulup seni ona teslim etmeden önce sadece birkaç dakikamız var," dedi Scouvrel alçak bir ses tonuyla. Yakalanan askerleri yeni kesilmiş ağaçlardan yaptıkları büyük bir çarka bağlayan bir grup Peri'nin etrafından dolanıyorduk. Çarkın ne için olduğunu bilmek istemiyordum. Hayal gücüm zaten beni çok fazla korkunç fikirle besliyordu. İşte bu vahşete karşı mücadele etmiş ve kaybetmiştim. "Mümkünse, daha önce aldığım öpücüğün karşılığı olarak sana bazı bilgiler vermek istiyorum."

"Ne pazarlık ama," dedim dümdüz bir sesle.

"Bence de," dedi sırıtarak, sanki yanımızdaki bir kadının –Maebry Spinner'ın– kendisiyle dans etmek isteyen Periler tarafından itip kakılırken öldürülüyormuş gibi çığlık attığını fark etmemiş gibiydi. "Ama geçmiş suçları anımsamak için vaktimiz yok. Denge'nin seni Peri yapıp ölümsüz kılmayı planladığını bilmelisin."

Titredim. Çok yakınıma eğilince üzerimde ılık bir meltem gibi esen nefesini hissettim. "Korkuyor musun, Kâbus? Korkmalısın. Çok korkmalısın."

Şaşırtıcı bir şekilde, konuşurken yüzü endişeliydi; korkularıyla gölgelenmiş ve derin endişe çizgileriyle dolmuştu. Sanki içindeki bir şey onu parçalıyormuş gibi görünüyordu. Neredeyse onu teselli etmek için elimi uzatacaktım. Periler bile biraz merhameti hak ederdi, değil mi? Ama hayır. Scouvrel etmiyordu; o, bana ihanet etmişti.

"Nasıl Peri olunur?" diye sordum. "Birini... öldürerek mi?"

Werex'in ölü bedenine baktım. Zaten birini öldürmüştüm.

Birkaç kişiyi. Suçluluk duygusu karnımda yeni yakalanmış bir balık gibi çırpınıyordu.

"Bir kan nehrinde boğularak Peri olursun." Yüz ifadesi sertti.

"O kadar çok mu insan öldürmek gerekir?" Gözlerimin açıldığını hissettim.

Tüm bunlara neden hâlâ şaşırıyordum ki? Kötü olduklarını biliyordum. Korku ve acıyı sevdiklerini biliyordum. Öyleyse neden bunlara şaşırıyordum?

En azından çocukları uzaklaştırmıştım. Yaptığım tek iyi şey buydu.

"Bu kadar mecazi olma, Kâbus'um." Scouvrel'ın sesi neredeyse sevecendi. "Gerçek bir kan nehrinden bahsediyorum elbette. Tam anlamıyla seni içinde boğacaklar. Güzel değil mi?" dedi öfkeyle ama aynı zamanda yüzünde yapay bir gülümseme olması midemi bulandırdı. "Başka birinin iğrenç ölümünü ciğerlerine çekip onun bozulmuşluğunun bir parçası olacaksın ve sonra öleceksin. Ve biz de seni bizim gibi karmakarışık bir kâbus olarak geri getireceğiz. Biz buna 'Şan' diyoruz ama bunun tek nedeni 'Dehşet' ve 'İğrençlik' isimlerinin çoktan alınmış olması."

Ağzım açık kaldı. "Yani *bundan önce* daha da korkunç şeyler düşündünüz de 'Dehşet' ismi alındı mı?"

"Sana kaçmanı söyleyip duruyorum," diye fısıldarken gözleri sanki merhametle irileşti. "Sana korkmanı söyleyip duruyorum. Her şeye rağmen geri dönüp bana musallat olduğun için korkunç derecede aptal bir kâbussun. Senin saygısızlığından zevk aldığımı mı sanıyorsun?"

"Evet?"

Öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Senin için başka planlarım vardı, Kâbus. Hâlâ da var."

"O zaman bana ne olduklarını söyle," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Bana sahip olmak, benimle evlenmek için pazarlık ediyor ve savaşıyorsun, neden? Geri kalan her şeyi gölgede bırakan bu büyük plan nedir?"

"Keşke sana söyleyebilseydim," derken gözleri benimkilerle buluştu. "Kız kardeşinin dairesini buldun mu? Ne istediğini buldun mu?"

"Ölümlüler Sarayı'na hükmedebilmek için benim ölmemi istiyor."

"Evet. Peki sen ne istiyorsun?"

"Onun halkımın evlerini ve hayatlarını almasını engellemenin bir yolunu bulmak istiyorum," dedim.

Bana uzun ve soğuk bir bakış attı. "Onun ne istediğini keşfettiysen, bunu elde etmenin tek bir yolu olduğunu da biliyorsundur. Tıpkı onun seni kazanmaya çalıştığı gibi sen de onu kazanmalısın."

"Scouvrel?" dedim sözünü keserek.

Başını yana eğip söyleyeceklerimi bekledi.

"Seni çocukken kaçırıp Peri yapmışlar. Bu senin de bir kan nehrinde boğulduğun anlamına mı geliyor?"

Cazibesi bir anlığına kaybolarak gerçek doğasını ortaya çıkardı. Vahşi bakışlarını gözlerime dikti ve bir deri bir kemik kalmış yüzü sert bir ifadeye bürününce nefesim kesildi.

Başını şiddetle iki yana sallarken yüzünde maskelenmiş bir öfke ve neredeyse korkuya benzeyen bir ifade gördüm.

Eli o kadar sert titriyordu ki kafes bir o yana bir bu yana sallanırken dengemi korumaya çalışmak zorunda kaldım. Bakışlarımı yüzünden ayırınca bir ceset yığınının üzerinden geçip kasabaya doğru yürüdüğümüzü fark ettim. Sör Eckelmeyer'la birlikte buraya yürüyen askerlerin ölü bedenleriydi.

Kalbim hızla atıyordu.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma," dedi dişlerinin arasından, cazibesi geri dönmüştü. "Önemli olan şu ki, Ölümlüler sadece Kızgunlar Şöleni'nde, nehirlerde kan aktığı zaman ölümsüz kılınabilir. Bu onların Şan kazandırmak için tek şansı. Ve sen onların yıllar boyunca özenli bir çabayla toplayıp dönüştürebilecekleri tüm çocukları kaçırdın. Denge, düzeni yeniden sağlamanın tek yolunun seni boğmak olduğunu düşünüyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordum biraz nefes nefese.

Sokaklardaki yığınlar arasında tanıdığım insanları arıyordum. Yaşlı Başkan Alebren elinde bir mutfak bıçağıyla karşımda uzanıyordu. Başı vücudundan bir adım uzaktaydı.

Gördüğüm manzara karşısında dudaklarım uçukladı. Yerde yatan diğerlerine uzun süre bakmayı reddettim. Görmek istemiyordum. Hepsini hayal kırıklığına uğratmıştım.

Sokağın aşağısından öfkeli bir kükreme geldi, ölümlü bir sesti. Tanıdığım bir sesti.

"Onları rahat bırakın!" Olen. Bu, Olen'dı.

Küçük ihanetlerinin hedefi hiç olmamışım gibi ona karşı bir sıcaklık hissettim. Onu savunmak istedim. Onu kurtarmak istedim.

Scouvrel gözlerini kısmış, beni izliyordu.

"Garip affetme yeteneğin bana hiçbir şey hissettirmiyor, Kâbus. Ölümlüler, kendilerine zarar veren insanlar yüzünden işkence çekiyor. Sen bu ayrıcalığı hak etmeyen biri için ne acılar çekiyorsun. Bu büyüleyici bir şey, garip ve harika bir gizem."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum sıktığım dişlerimin arasından.

"Senden istediğim şey bu. Beni kafese ilk koyduğun andan beri bunun için savaşıyorum," diye fısıldadı. Sözlerini duyabilmem için kafesi kaldırmıştı, gözlerinin daha da açıldığını, bana her şeyi itiraf ederken dudaklarının hafifçe titrediğini gördüm. "Suçlardan arınmak. Bağışlanmak. Temizlenmek, karmaşadan kurtulmak, eskiye dönmek."

Parmaklıkları sıkıca kavradım.

"Bunların hepsini sana nasıl verebilirim? Ben tanrı değilim. Sadece Ölümlü'yüm."

"O büyüyle. Sahip olduğun o bağışlama büyüsüyle."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye fısıldadım.

Gülümsedi ama bu gülümseme şeytani, çarpık ya da kötücül değildi. Acı dolu ve savunmasızdı.

"Ben anlıyorum. Ve eğer bunu atlatabilirsek sana göstereceğim. Ama şimdi, sevgili Kâbus, derinlere inmeli ve hayatını kurtarmanın bir yolunu bulmalısın, çünkü benim irademe bağlı ve seni kurtaramam."

BÖLÜM 36

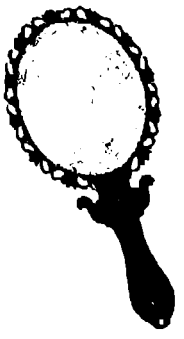

Kasaba meydanına vardığımızda kendime engel olamadım. Ailemi bulmak için meydanı taradım. Sör Eckelmeyer onları bulmuş muydu? Göz bağımı aşağı yukarı çekerek gerçek dünyayı ve ruh dünyasını taradım ama onlara dair bir iz bulamadım. Kaçtıklarını ve Sör Ecklemeyer'ın tehdit ettiği tek kişinin ben olduğumu umuyordum. Ama umut yeterli değildi. Kesinlik istiyordum.

Meydan, Alacakaranlık Sarayı'nın kontrolü altındaydı. Diğer Perilerin aksine, esirlerine işkence etmeye daha az istekli görünüyorlardı ve kasabada bir operasyon üssü kurmaya odaklanmışlardı. Ghadrot'un cesetleri ve enkazı temizlemek için kasabaya giren bir Golem ekibine liderlik ettiğini gördüm.

Denge bir kenarda duruyordu ve yarı karanlık yarı aydınlık görünümüyle öyle gösterişliydi ki Periler arasında bile kendini belli ediyordu. Köklerle bağlanmış bir sıra adam vardı, çünkü zincirler Perileri yakardı. Uzun bir ipe bağlanmışlardı. Olen sıranın sonundaydı, yüzünde derin bir yara vardı ve gözlerinden yenilgi okunuyordu. Adamların onun savunma birliği olduğunu fark ettim. Birlikte büyüdüğüm adamlar ve çocuklar. Hepsinin yenildiğini, evlerinin yağmalandığını, ailelerinin ya

katledildiğini ya da ormana kaçıştığını görünce biraz da korkuyla ürperdim.

Periler geldiğinde burada kaç tane masum çocuk vardı? Kaçı annemle birlikte gitmemişti? Bunu düşününce göğsüme bir ağrı saplandı. Onlara anlatmaya çalışmıştım. Onları uyarmaya çalışmıştım.

Ama yeterli olmamıştı.

Ve şimdi, kız kardeşimi görsem bile onu tuzağa düşüremezdim. Kendi tuzağıma düşmüştüm.

Ani bir fikirle kılıcımı çektim. Belki bu kılıç sayesinde kafesten kaçabilirdim. Havaya doğru savurdum ama hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedim.

Hiçbir şey olmadı.

Görünüşe göre kafes kılıcı etkisiz hale getirmişti. Hayal kırıklığına uğrayarak kılıcı kınına geri soktum. Bu kafesten kurtulmak istiyorsam başka bir şey denemeliydim.

Scouvrel, başlarında düğün çelenkleri olan iki cesedin üzerinden geçti. Benim yaptığım düğün çelenkleri... Bunlar birkaç hafta önceki düğündeki gelin ve damattı. Ölüm onları ayırmamıştı demek.

Doğru düşünemiyordum, bunu biliyordum. Ağlıyor olmalıydım. Titriyor, öğürüyor ve inliyor olmalıydım. Bunun yerine, sanki gördüğüm şeyler gerçek olamazmış gibi boş hissediyordum. Sanki başka birinin hayatını izliyormuşum gibi.

Yutkundum.

Gazap. Kıvranmak. Hortlak. Çelenk.

Scouvrel haklıydı. Hepsi aynıydı. Öfke. Acı. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar sizi sarıp sarmalarlardı.

Düzgün düşünemiyorsun, Allie. Vazgeçiyorsun. Ama pes edemezsin. Teslim olamazsın. İçimdeki ateşi tekrar körüklemeye çalıştım. Ruhumu kasıp kavuran rüzgârlara maruz kaldı.

Göz bağımı indirdim ve Olen'ın kenarlarının bir Peri gibi iç içe geçtiğini gördüm.

Bir felaket.

Bir çelenk.

Her geçen an daha da deliriyordum. Deliler deli olduklarını biliyorlar mıydı? Babam biliyor muydu?

Yakında bu kafesi açıp beni dışarı çıkaracaklar ve arkadaşlarımın kanında boğarak Peri yapacaklardı. Peki bu konuda ne yapmam gerekiyordu? Tek müttefikim kendi iradesine karşı benimle savaşmak zorundaydı. Eski arkadaşlarım ve ailem yenilgiye uğramıştı.

Hiçbir seçeneğim yoktu.

Yoksa var mıydı?

Yayım vardı. Ama şu anda kimseye zarar veremeyecek kadar küçüktü.

Hımm.

Ve sonra kız kardeşim geldi.

Görkemli ve güzeldi, alnına altın bir dantel gibi düşen kanatlı bir şapka takmıştı. Şapkanın arkasında kuyruğu vardı ve hindilerinkini anımsatıyordu. Altın işlemeler başının arkasında doğan bir güneşin ışınları gibi yükseliyordu. Bir görünüp bir kaybolan beyaz bir geyiğin üzerine rahatça binmiş ve yanında âşığı Lord Cavariel, birlikteliklerini göstericesine elini tutuyordu.

Uçarı bir ses tonuyla, "İşte kaçak evlat geri döndü," deyince etrafındaki Periler güldü.

Olen'ın yüzündeki dehşet ifadesi paha biçilemezdi. Tehlikeli olanın *ben* olduğumu düşünmüştü. Hiçbir fikri yoktu.

"Ben yokken aileme kötü davrandığını duydum, Olen Chanter," dedi ve geyiğiyle Olen'ın bağlı olduğu yere doğru ilerledi. Elindeki uzun kılıcın ucuyla Olen'ın çenesini yukarı kaldırdı. "Sana bunun karşılığını nasıl ödeyebilirim?"

"Ben... ben senin aileni kendi ailemin yanına yerleştirdim," diye kekeledi. Şövalye gitmişti ve yerine çocukluğumdaki oğlan gelmişti. Omuzları aynı şekilde çökmüştü.

"Bunun kelleni kurtaracağını mı sanıyorsun?" dedi Hulanna tehditkâr bir şekilde.

"Off, onu rahat bırak, Hulanna," diye seslendim öfkeyle. "Yargılayacak durumda değilsin. Kan adağı için babamızı bir ağaca çivilemiştin."

Hulanna, "Bu da ne?" diye sordu Scouvrel ve Denge'ye bakarak.

Scouvrel irkildi.

"Düzenbaz, kız kardeşinizi almak için gitmişti ve şimdi döndü, Leydim," dedi Denge, uzandığı yerden kalkıp mahkûm sırasından aşağı doğru ilerlemeye başladı. Yanından geçerken Olen'ın çenesine vurması üzerine irkildim ve Denge'nin beni izlediğini ancak olaydan sonra fark ettim. Yüzünde ürkütücü bir memnuniyet gülümsemesi belirdi. "Kız kardeşinizin Peri Diyarı'na bir borcu var."

Hulanna'nın gözleri meydan okurcasına ona baktı. "O planlarımın hayati bir parçası. Hayatta kalmasına ihtiyacım var."

Denge omuz silkti. "Peri olarak yeniden doğması muhtemel. Bunun için gerekli azme sahip."

Olen yanında öfkeyle mırıldandı.

Kız kardeşimin yüzü asıldı ama oturduğu yerde daha da dikleşerek gururla bir kaşını kaldırdı. "Bu konuda yanılıyorsan, tüm bunlar boşa gitmiş olacak. Peri Diyarı'nın çoğunu bilinen tarihte ilk kez ortak bir savaş için bir araya getirdim. Altın Çağ'ı başlatacağım. Peri Diyarı'na bolluk ve bereket getireceğim ve hepimiz mutlulukla dans edeceğiz."

Denge kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Her ne olursa olsun, Leydim. Benim rolüm dengeyi bulmak ve bunu sağlayacağım."

Hulanna tısladı. "Bunu toplumumuzun iyiliğinden bile üstün mü tutuyorsun? Bunu Kraliçe'ne mi söylüyorsun?"

Denge kaşlarını kaldırdı. "Demek söylentiler doğruymuş."

Kız kardeşimin övünmesini bekliyordum ama yüzünde endişeli bir ifade belirince şaşırdım. Endişelenmesini gerektirecek ne vardı ki?

Onun yerine Cavariel bir adım öne çıktı, büyüleyici gülümsemesi cazibesinin etkisini artırdıkça daha da güzelleşiyordu.

"Gel bakalım, sevgili Denge," dedi zehirli bir gülümsemeyle. "Bu Ölümlü'yle sadece güzelliği ya da bana duyduğu hayranlığın baş döndürücü keyfi için evlendiğimi düşünmedin herhalde."

"Öyle değil mi?" Denge bir kaşını kaldırdı.

Cavariel güldü, "Peri Diyarı uzun yüzyıllar boyunca Yüce Kral ve Kraliçe'den yoksundu ama saflarımıza yeni bir Saray'ın katılması ve Ölümlülerin fethi, Peri Diyarı'nın gerçek Yüce Kral ve Kraliçesi olduğumuzu herkese gösterecek. Henüz senden sadakat yemini talep etmiyoruz ama isteyerek bunu yapacağını umuyoruz."

Denge uzun uzun ona baktı. "Denge olarak görevim gereği kimseye sadakat yemini edemeyeceğimi biliyorsunuz."

"Elbette," dedi Cavariel nezaketle.

"Ama ben bu mahkûmla ilgilenirken siz de kasabadaki yağmalamayı durdurmayı başarırsanız gözümde itibar kazanırsınız," dedi başıyla beni işaret ederek. "Karınız intikam almayı tercih edebilir ama burada dengeyi kendi halkımızın ölümleriyle sağlamak zorunda kalmak istemem."

Cavariel başını yukarı aşağı salladı. Hulanna'nın yüzü ise tuhaf bir şekilde ifadesizdi.

"İstediğiniz kadar zarar verin ya da yaralayın ama daha fazla insanı öldürmeyin," dedi Denge, "yoksa Denge Ölümlüler tarafına kayar ve dört rol olarak onları savunmak için harekete geçeriz."

"Dediğin gibi olsun," dedi Cavariel ama mahkûmlara bakarken yüzündeki gülümseme tüylerimi ürpertti.

"Bir dakika," dedi kız kardeşim, kendini acı verici bir şeye hazırlıyor gibiydi. "Hâlâ şahit olarak buradasın, Denge. Öyleyse bunun yargıcı ol, çünkü kurbanım karşılığında Ölümlüler Sarayı'nı talep ediyorum. Karşılığında bir şey vermeden almam."

Geyiğin sırtındaki üzengilerin üzerinde aniden ayağa kalkıp büyük kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı. Kılıcı tek bir hızlı hamleyle aşağı inerken, metal bulutların arasından süzülen güneş ışığıyla öyle bir parladı ki bir an beyazlıktan başka bir şey göremedim.

Bir gümbürtü koptu.

Ve Cavariel'ın kafası caddeden aşağı yuvarlanıp Olen'ın titreyen ayaklarının dibine düştü.

Vücudu yere yığıldı.

Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum.

Kız kardeşim az önce ne yapmıştı?

"Peri Diyarı'nın Yüce Kralı olmayacak," diye ilan etti Hulanna. "Sadece Yüce Kraliçesi olacak."

"Adağınıza tanıklık edildi," dedi Denge. "Ölümlüler Sarayı'nda hak iddia etmeniz için kocanızın hayatı. Güç dengesi sağlandı ve fethiniz kan ve adak ile bağlayıcı hale getirildi. Bu yüzden kayıt altına alınsın ve Peri Diyarı'na duyurulsun."

Denge hızlıca başıyla onaylayınca sonunda nefes almayı hatırladım.

Kız kardeşim sert bakışlarını bana dikti.

Az önce kendi kocasını öldürmüştü. Tereddüt etmeden beni de öldürürdü. Bunu göz ardı edemezdim. Onu merhamet ya da acıma gibi duygularla etkileyemeyecektim. Özünde Peri'ydi ve doğası gereği kötüydü, her şeyden önce güç peşinde koşuyordu.

"Gel, Düzenbaz," dedi Denge, "tutsağımızı kan nehrine getir de cinayetle ruhunu yok edelim."

BÖLÜM 37

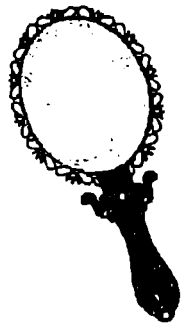

Olen'a ve kasaba halkına ne yapacaklarını görmek için başımı kaldırıp bakmaya çalışırken gözlerimi Hulanna'dan da ayırmamaya çalışıyordum. Başım dönüyordu ama tek gözüm bağlıyken görmeye çalışmaktan mı, kız kardeşimin az önce yaptıklarından mı, yoksa birazdan başıma geleceklerden mi kaynaklandığını bilemiyordum.

Gözlerindeki zafer parıltısını rahatsız edici buldum. Kocasını öldürürken, kendimi Werex'e karşı savunurken duyduğum rahatsızlığın bir nebzesini bile göstermemişti. Gözlerine bakmaya devam ettim ama Scouvrel o kadar hızlı hareket etti ki omuzları görüş alanımı kapadı. Sanki onun için bir önem teşkil etmiyormuşum gibi beni daha da aşağıda tutuyordu.

"Ne kadar uzakta?" diye sordu Denge'ye.

"Bu kasabanın hemen doğusunda engin bir çukur gördüm," dedi Denge. "Baharda eriyen karlar ve yağmurlar neticesiyle oluşmuş." Bahsettiği yeri biliyordum. Karlar eridiğinde dizlerime kadar suyla dolan küçük bir çukurdu. Carter kulübesinde tuttuğu geçici köprüyü bahar aylarında o çukurun üzerine yerleştirirdi. "Bu zamana kadar yeterince dolmuştur, ona Şan'ını orada kazandırabiliriz."

İçimde yükselen korkuya karşı savaştım. Bir plana ihtiyacım vardı. Scouvrel bana öyle demişti. O bana yardım edemezdi ama ben kendime yardım edebilirdim. Ayrıca Şan'ımı kazandırmak için beni kafesten çıkarmaları gerekeceğini de söylemişti.

Yani bu birinci adım olacaktı. Kafesten çıkmak. Onlar benden yayımı ve oklarımı almadan önce ateş etme şansım olur muydu? Scouvrel'ı vuracak yüreğim var mıydı?

Emin değildim.

Ölümcül bir atış yerine sakat bırakan bir atış deneyebilirdim. *Ama ya ok büyüyle doğru uçup onu kalbinden vurursa? Ya Denge çok hızlı davranıp yayımı elimden alırsa?*

Sadağımdan iki ok çıkarıp birini yayıma yerleştirdim, diğerini de oku çeken elimde tuttum. Hızlı olmalıydım. Daha önce hiç olmadığım kadar hızlı olmalıydım.

Ağzımdan derin, yavaş, kontrollü nefesler alırken sakinliği içime çekiyor, korku ve endişeyi dışarı veriyordum. Elimdeki yaya ve oka odaklandım. Werex'in pis kokusu ve halkımın acı dolu çığlıklarıyla sarmalanmışken sakince nefes verdim. Zihnimdeki ateşin yanmasına izin verdim, korkuyu, çaresizliği, umutsuzluğu orada yaktım ve bunu serbest kalır kalmaz iki ok atmak için ihtiyacım olan yakıta dönüştürdüm.

Denge aslında kanatlarını tercih edermiş ama burada uçamadığı için sinirleniyormuş gibi beceriksizce önümüzde yürüyordu. Ama hiçbir beceriksizlik sonunda Skundton'da akan kırmızı kan nehrine ulaşmamızı engelleyemedi.

Denge, ayaklarının üzerine vuran kandan endişelenmeden öylece durdu.

"Çabuk hareket etmeliyiz. Yakında ölümler sona erecek ve fırsatımızı kaybedeceğiz."

Titredim. Perilerin kesinlikle kötülükten doğduğuna emin olmamı sağlayan bir şey varsa, tam olarak buydu.

"Hepimiz kan içinde doğarız ve kan içinde ölürüz çünkü kan hayatın olduğu yerdir. Sadece kurban edilerek akan kanla eski hayat unutulup yeni hayat kucaklanabilir."

"Harika. Hoş bir duygusallık. Karışıma senin kanını da ekleyelim mi?" diye sordum yüksek sesle, bu dehşet karşısında meydan okumaktan başka bir şey yapmayı reddederek.

"Onu kafesten çıkar, Düzenbaz ve sözlerime kulak ver. Kaçmasına ya da bana zarar vermesine izin vermeyeceksin. Bunun dışında hiçbir yolla kendini öldürmesine izin vermeyeceksin. Ona Şan kazandırmamı engellemeyecek ya da bunu herhangi bir şekilde geciktirmeyecek ya da herhangi bir şekilde onu bana tercih ettiğini göstermeyeceksin. Ölümlü beni zarar vermekle tehdit ederse, onu etkisiz hale getirecek ve alıkoyacaksın. Anlaşıldı mı?"

Scouvrel başıyla onaylarken dudakları bembeyazdı. Cazibesi geri gelmişti ama yine de zaman zaman titreşerek bozuluyor ve altındaki bir deri bir kemik kalmış, yıpranmış yaratık görünüyordu.

"Bekle!" diye seslendim ve oklarımı karıştırarak kurbağayı cebimden çıkardım. "Önce şunu al."

Elimi parmaklıkların arasından uzattım.

Kurbağayı Scouvrel'ın açık avucuna bıraktım. Avucuna değdiği an tam boy olan kurbağayı cebine sokarken bana bakan gözleri kocaman açıldı. Göz bağım tamamen kaydı. Bir şeyi onaylar gibi hafifçe başını salladı, dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı.

Bunun ne olduğunu anlamış mıydı? Ne anlama geldiğinin farkında mıydı?

"Bu kadar gecikme yeter," dedi Denge. "Sana ıvır zıvırla rüşvet vermeye çalışmasına izin verme. Ve ona kolay bir çıkış yolu sunma. Kafesi yana döndürüp salla ve onu Werex'in bedeniyle birlikte yere düşür."

Hayır! Bu kesinlikle yay ve okları düşürmeme neden olacaktı.

Hızlı düşün, Allie.

Önce o düşsün diye kafesin içinde Werex'in yanına doğru aceleyle ilerledim. Yayı ya da okları bırakmaya cesaret edemedim. Scouvrel kapıyı açıp kafesi yana döndürürken kafamı korudum. Werex boşluktan geçemeyip kapıya çarptı ve bir an sonra ben de ona çarptım.

Tabii ya. Onu kafese koyan bendim. Onu oradan sadece ben çıkarabilirdim.

Kendimi onun sırtında duracak şekilde konumlandırdım. Denge küfrederken Scouvrel kafesi salladı. İyi olmuştu. Planlarını bozmak için hâlâ yapabileceğim bir şey vardı. O, kafesi sallarken dengemi korudum, bekledim, bekledim ve yosunlu zemine yaklaştığımız anda Werex'le kapı arasındaki boşluğa sıçrayarak aşağıdaki yosunlu zemine atladım.

Yosunların içine indim. Durumu değerlendirecek zamanım olmadı. Hedefimin nerede olduğunu belirleyecek zamanım da yoktu. Öylece oku fırlattım.

İkinci oka uzandım ama Scouvrel yayı elimden kapıp bir kenara fırlattı.

Scouvrel'ın öfkeli gözlerine baktım. Ok pazusuna saplanmıştı. Kalbine değil.

Kalbine *değil.*

Elleri oklarımı çekip alırken bile zihnimde yankılanan bu düşünceye engel olamadım.

Okun şeytani bir kalbi bulup delmesi gerekiyordu.

Onunkini delmemişti.

Dehşet içinde açılan gözlerim kırpamadığım için yanıyordu.

Yaptığı şeyden pişmanlık duyuyormuş gibi başını iki yana sallamasına rağmen, kolumu arkama büküp beni istediği gibi hareket etmeye zorladı.

"Onu buraya getir," dedi Denge buyurgan bir tavırla. "Ve hem onun hem de kendi silahlarını getir. Bugün herhangi sürpriz olmayacak."

Scouvrel beni nazik ama kararlı bir şekilde Denge'ye doğru yönlendirdi, kolundan damlayan kana rağmen kendisine saplanan oktan habersizmiş gibi görünüyordu. Yayımla oklarımı ve kendi ince kılıcım ona teslim etti. Ben tekmeler savururken tek koluyla beni zaptederek kılıcımı ve kınımı çıkarıp Denge'nin önüne bıraktı.

Denge'nin gülümsemesinde kışın ölümcül soğukluğunu hissettiren duygusuz ve zalim bir hava vardı.

"Bizden hayat çalmayı düşündün. Şimdi biz de sendeki hayatı çalıyoruz. Ölümsüzlükte, ortak acılarda, ıstırap dolu itaatkârlıkta bize katıl."

"Senden korkmuyorum," dedim dişlerimi sıkıp Scouvrel'a karşı savaşarak. Dehşete kapılmalıydım. Titremeli ve korkmalıydım ama korkmuyordum.

Öfkeliydim.

İhanete uğramıştım. Köşeye sıkıştırılmıştım. Tüm çabalarım başarısız olmuştu ama bu yenilmişim ya da beni kırmışlar gibi hissetmeme neden olmuyordu. Kızmıştım. Çok öfkeliydim. Bir şeyleri parçalamak istiyordum. Çadırlarını yıkıp hepsini kovalamak istiyordum.

Scouvrel'ın kaburgalarına dirsek attım. Nefesi kesildi ama beni kavrayan elleri daha da sıkılaştı.

"Bundan sonra," dedi Denge, "böyle yalan söyleyemeyeceksin. Bundan sonra, ölümlü hayatın sona erecek."

Hayır.

Bunu kabul etmeyecektim.

Beni öldürmelerine izin veremezdim. Onlardan biri olamazdım.

"Onu akıntının kenarına götür," diye emretti Denge. "Sana direnmesine izin verme."

Scouvrel beni buz tutmuş çimler ve karla kaplı ıslak zeminde dizlerimin üzerine çöktürdü. Dudakları titriyordu ve gözleri buğuluydu, cazibesi bir görünüp bir kayboluyordu ama kolları her zamanki gibi güçlüydü. Benim alt edemeyeceğim kadar güçlüydü. Kolundan damlayan kan çukurdaki kana karışıyordu ama kolu hiç titremiyordu.

Başımı suya doğru itince yanağıma sıcak bir şey çarptı. Başımı çevirip ona baktım. Bu bir gözyaşı mıydı? Belki de aklına çocukluğu gelmişti. Belki de duygusal yarasını daha da deşmiştim.

"Bana hain olduğunu söylemiştin ama ölümümün senin elinden olacağını hiç düşünmemiştim," dedim. "İçinde yaşadığın cehennemi neden hak ettiğine bunu da ekle."

"Hiçbir zaman aksini iddia etmedim," dedi sertçe ama gözleri nemliydi.

"Bunu sana ödeteceğim," diye hırladım.

"Bunun doğru olmasını ne kadar çok istiyorum, Kâbus. Sonsuza dek peşimi bırakmamanı ne kadar çok istiyorum."

Seçeneklerim tükenmişti.

Kanda boğulmak üzereydim.

"Vakit geldi," diye başladı Denge.

Son bir kumar oynama vakti gelmişti.

Denge, "Onu it..." diyerek emir vermeye başlarken sözünü kestim.

"Finmark Thorne," diye fısıldadım. "Bana olan bağlılığın dışındaki tüm bağlılıklarını unut."

Scouvrel'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesi kesildi. Oynadığım kumar işe yaramıştı. Öğrendiğim isim onunkiydi.

"...kana bula ve boğ!" Denge hâlâ konuşuyordu. "Sana emredildiği gibi yap, Düzenbaz."

"Finmark Thorne. Beni bırak ve bir dakika boyunca hareket etme," diye fısıldadım Denge konuşurken. Oynadığım kumar karşısında tüylerim diken diken olmuştu. Bu doğru muydu? Adını söyleyerek onu durdurabilir miydim?

Scouvrel'ın elleri beni bırakarak dizlerinin üzerinde dondu kaldı. Kocaman açılmış gözleri yaşlarla parlıyordu.

Bir saniye bile kaybetmedim.

Oku Scouvrel'ın pazusundan çıkarıp Denge'ye doğru sıçradım.

Göğsüne çarptığımda Denge'nin gözleri büyüdü, oku boğazına sapladığım anda elleri refleksle belime dolandı.

BÖLÜM 38

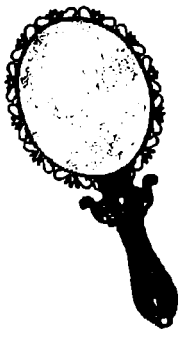

Boğazını tutan Denge soluk soluğa kaldı. Biri mavi diğeri kahverengi gözleri kedilerinki gibi parlak bir sarıya dönüşüyor gibiydi.

"Hayır!" diye fısıldadı Scouvrel.

Denge boğulurken oku daha derine sapladım. Sonra yarı beyaz yarı siyah saçları tamamen siyaha dönüştü. Ve kanatları kayboldu.

Altımda direnç göstermeyi bırakınca soluk soluğa ayağa kalkmaya çalıştım. Kendimi garip hissediyordum. Başım dönüyordu. Düzgün göremiyordum.

Kendim gibi hissetmiyordum. Kendi bedenime dışarıdan bakan biri gibi hissediyordum.

Denge, Ölümlüler gibi ruh görüşümde bulanıklaşmıştı. Sonra göğsünden beyaz bir ışık çıktı ve gökyüzüne yükseldi. Ağaç tepelerini aştığında, büyük bir gürültüyle patlayarak binlerce beyaz yıldıza dönüştü. Yıldızlar üç saniye boyunca bir terazi şeklini oluşturduktan sonra üzerimize yağdı.

Uzaktan öfkeli bağırışlar duydum.

"Kâbus," dedi Scouvrel dikkatle ayağa kalkarak, gözleri irileşmişti ve ellerini silahsız olduğunu göstermek istercesine

kaldırmıştı. "Kâbus, sana karşı kötü niyet beslemiyorum. Lütfen beni öldürme."

"Pazarlık yapmak mı istiyorsun?" diye sordum sertçe. Onu öldürmek istemiyordum. Artık istemiyordum. Ama ihaneti hâlâ içimi acıtıyordu. Kalbim öfkeyle dolup taşıyordu.

Yüzü solgundu. "Senden hayatımı bağışlamanı istiyorum."

"O zaman hayatın için pazarlık yapıyoruz," diyerek tek bir hareketle kınımı alıp kılıç kemerimi kuşandım. Sırada yayım ve oklarım vardı. Scouvrel'a kılıcını fırlattım. Yüzünde daha önce hiç korku ve tedbir görmemiştim. Bunu düşünmeye zaman bulamadan yosunlu zeminden kafesimi aldım ve sallayarak Werex'i içinden çıkardım. Kan birikintisinin tam ortasına düştükten sonra kafesi kemerime bağladım.

"Evet," dedi. "Hayatım ve ismim için pazarlık yapıyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Görünüşe göre benim gücüm altında olmaktan hoşlanmıyorsun."

Gözbebekleri irislerini zar zor görebileceğim kadar genişlerken gözleri karardı. "Güven bana, Kâbus, senin gücün altında olduğum her andan zevk aldım. Adımdan vazgeçmek üzerimdeki etkini azaltmayacak."

Homurdandım. "Birkaç dakika önce beni kanda boğacaktın."

"Yapmak zorundaydım. Bu acıyı hazır olmadan deneyimleyeceksin."

"Öyle mi?"

"Artık Denge sensin."

Nefesim kesildi, gözlerim bir zamanlar Denge olan Peri'nin cesedine kaydı. Kalbim kafatasımda zonklamaya başladı.

"Eski düşmanım," dedi Scouvrel. "Yanlışları düzelten, iyiliği yok eden. Dengeleyici."

"Hayır," dedim soluk soluğa. Doğru düzgün göremiyor gibiydim. Görüşüm bulanıklaşıyordu.

"Hatırlarsan ben de öyle demiştim. Ama sen beni dondurdun. Ve seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Hayır." Bakışlarım tıpkı benimkiler gibi korkuyla kocaman açılmış gözleriyle buluştu.

Rolünü üstlendiğim kişinin yerde uzanan cesedinin üzerinden geçerek bana doğru geldi. Ellerimi avuçlarının içine aldı.

"Kâbus. Benim en değerli kâbusum." Dudaklarını endişeyle yaladı, gözleri bir tavşanınki gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Birazdan, kilometrelerce ötedeki tüm Periler sen savunmasızken ve rolün kendini göstermeden önce seni öldürmek için burada olacak."

"Ama ben Peri bile değilim!" diye itiraz ettim.

"Yine de," dedi gözlerimi inceleyerek. "Acele etmeliyiz. Eğer hayatım ve ismim için pazarlık yapmak istiyorsan bunu şimdi yapmalıyız. İnan bana, Kâbus, ruhumun her akıntısı Ay'ı takip eden gelgitler gibi seni izliyor."

"Gelgitlerin ya da Ay'ın ne yaptığını bilmiyorum," dedim ellerimi ellerinden çekerek. "Ama bana yalan söylediğini, bana ihanet ettiğini ve beni öldürmeye çalıştığını biliyorum."

"Ve şimdi bütün varlığıma hükmediyorsun."

"Denge olduğum için mi?"

Başını iki yana salladı. Uzakta, ormanda dörtnala koşan Perilerle hayvanların gürültüsünü duydum.

"O bağ, eski Denge'nin ölümüyle koptu. Hayır, Kâbus. İsmimi aldın. İsmimle birlikte beni de aldın."

Soğuk bir sesle, "O zaman sanırım bende kalacaksın," diyerek kılıcımı kınından çektim.

Planlamamış olmama rağmen tuzak kurulmuştu. Tek yapmam gereken beklemek ve sinirlerime hâkim olmaktı. Okumu sadağıma yerleştirdim, sol elimle kafesi, sağ elimle de kılıcımı kavradım.

Sakin ol, Allie. Sakin ol.

Bir Peri olsaydım ve gökyüzünde o işareti görseydim ne yapacağımı biliyordum.

Bu da *kız kardeşimin* ne yapacağını *bildiğim* anlamına geliyordu.

"O zaman beni öldürmeyeceksin?" dedi Scouvrel temkinli bir şekilde.

"Hayatın benim ve ben onu olduğu yerde seviyorum," dedim, örgüm hakkında söylediklerini tekrarlayarak. "Ama artık benim. Kısa kesme. Sana ait değil zaten, kesemezsin."

Beklediğim ışıldayan geyik, diğer Periler saklandığımız yerdeki küçük çukura ulaşmadan önce ağaçların arasından süzüldü.

Kız kardeşimin rüzgârda uçuşan kızıl saçlarını gördüğüm an gülümsedim.

Kocasının kafasını kesmeden hemen önce yüzünde gördüğüm ifadeyi hatırladım. Dağınık odasını, her yere saçılmış elbiselerini hatırladım. Bana bakan gözlerindeki zalim parıltıyı hatırladım.

Küçük olduğunu düşündüm.

Ve küçüldü.

O kadar küçüldü ki, geyiğiyle artık kafesimdeydi.

Geyik, boynuzlarını demir parmaklıklara çarparken kafesten bir çığlık ve gümbürtü yükseldi.

Yakındaki çalılıklardan gelen bir kükreme bize doğru yaklaşıyordu.

Scouvrel çevremizi saran Perilere karşı savunma yapmak için sırtını bana döndü.

Kılıcımı savurarak önümdeki havayı yardım ve kafesi kemerimden aşağı sarkıttım.

Acele et, Allie, acele et!

Yırtığı yakalayıp zorla açtım, sonra geri dönüp Scouvrel'ı ceketinin yakasından tutarak onu da yarığın içine çektim.

İçimde bir mandolin telinden çıkan notanın titreşimi gibi güçlü bir heyecan hissediyordum.

Sonunda onu yakalamıştım.

Sonunda.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın beta okuması ve redaksiyonundaki inanılmaz çalışmaları için Julie Thomas ve Eugenia Kollia'ya teşekkürü bir borç bilirim. Onların kocaman yürekleri ve hikâyelere olan tutkuları olmasaydı bu kitap olmazdı.

Bu kitaba eşlik eden muhteşem kapak resmini yaratan olağanüstü sanatçı Luciano Fleitas'ın yeteneğine en büyük saygılarımı sunuyorum. Onun çalışmaları olmasaydı bu hikâyeyi hak ettiği şekilde göstermek çok zor olurdu!

Aklımı bir nevi başımda tutan Kadın Fantastik Yazarları'na da teşekkürler. Ve kitap tutkum hakkında konuşurken sonsuz sabır gösterdikleri için sevgili kocam Cale ve oğullarım Neville ve Leif'e de teşekkür ederim.

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap